

POLICISTA č.12/2008 – Ročník 14.
z obsahu

Na titulní straně foto Václava Šebka

slovo policejního prezidenta

Sebevražedná jednání policistů.....6-7

reportáže

Peklem zaživa procházeti.....2-5

Normální město.....20-23

zahraničí

Fotografují nezletilé alkoholiky..... 10

Narkomani vyhledávají plastické chirurgy..... 11

případ, který nikdy neskončil

Když oheň vystřídal kouř..... 14-15

pravidla slušného chování

Pracovní návštěvy..... 16-17

výstava

Future soldier.....25-27

portrét

Kněz a policista.....28-29

školství

Praskání ve svech..... 30-31

povídka

Vánoční hauptrefa.....32-35

z policejních archivů

Ex libris..... 36-37

osobnost

Mám štěstí na dobré studenty a doktorandy.....38-39

kultura

Nevlídny konec Evropy..... 40

Marnie se vrací přes Brno.....40

doprava

Ošemetné křižovatky..... 41

sport

Je to doma...:o) 44-45

kynologie

Jak propadnout pejskům..... 46-47

Bálková plná štěkotu.....48

čtenářské soutěže

Betlém v Čechách..... 24

Soutěžní křížovka..... 42

Podle zákona.....43

přílohy

Historická mozaika: 1948 až 1953 – pohled do zákulisí
politických zločinů / PROKLETÍ MŮCI aneb SMUTNÉ
OSUDY HRDINŮ..... I–XVI

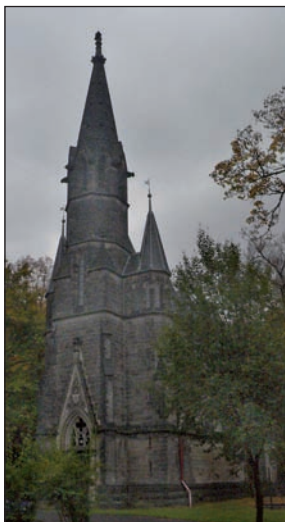
Veřejné mínění občanů ve vztahu k trestní politice a krimi-
nalitě.....1-6
Skupina DOMÁCÍ NÁSILÍ na městském ředitelství Policie
ČR v Brně..... 7-8

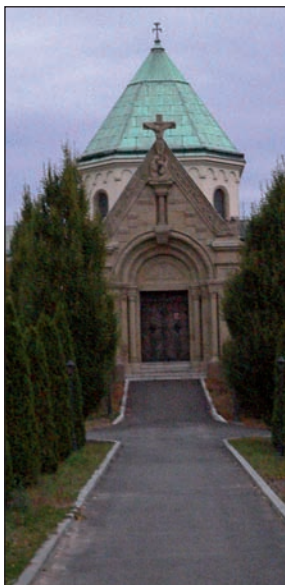
**PEKLEM
ZAŽIVA
PROCHÁZETI**
(str. 2-5)

**LETECKÁ SLUŽBA
POLICIE ČR**(str. 20-23)

NORMÁLNÍ MĚSTO
(str. 20-23)

KNĚZ A POLICISTA
(str. 28-29)

FUTURE SOLDIER 2008
(str. 25-27)

JAK PROPADNOUT PEJSKŮM
(str. 46-48)

**Měsíčník POLICISTA vydává MV ČR,
odbor prevence kriminality**

Ředitelka: Mgr. Jitka GJURIČOVÁ

TISKNE: Tiskárna Ministerstva vnitra, p. o., Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha-Chodov.

REDAKCE:

šéfredaktorka Mgr. Dagmar LINHARTOVÁ Grafická úprava a reprodukce: Kristina Pokorná
Příjem inzercí v redakci: tel.: 974 816 570 až 577. Inzeráty zasílejte na adresu redakce v tiskovém
PDF, nebo JPG, v barevnosti CMYK. Za obsahovou náplň a případné textové chyby v zaslaných
inzerátech v elektronické podobě redakce neodpovídá.

Adresa redakce: nám. Hrdinů 4, 140 00 Praha 4 Tel: 974 816 571, fax: 974 816 846

e-mail: redakce@mvr.cz, <http://www.mvr.cz/casopisy/policista>

MK ČR E 5199 ISSN 1211-7943

Informace o předplatném, objednávky policistů a veřejnosti vyřizuje Tiskárna Ministerstva vnitra, p. o.
obchodní úsek, Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha 4-Chodov

tel.: 974 887 334, 335, 341, fax: 974 887 333, e-mail: pavel.komarek@tmv.cz Objednávky veřejnosti
a zahraničních zájemců vyřizuje: **Předplatné tisku, s. r. o.** Obchodní úsek Hvozdčanská 5-7 CZ – 148 31
Praha 4 **Roční předplatné** činí 360 Kč Předplatitelům zasílá Jindřich Matouš, distribuce tiskovin.

Redakční uzávěrka 12. 11. 2008. Číslo 12/14. ročník vychází 9. 12. 2008.

Podávání novinových zásilek povoleno: Českou poštou, s. p. Odštěpný závod přeprava, č. j. 23/96,
dne 3. 2. 1996.

Nevyžádané rukopisy, fotografie a kresby se nevracejí. Za původnost a pravdivost odpovídá autor.

Některé příspěvky budou uveřejněny i v počítačové síti internet.

ZAŽIVA PEKLEM PROCHÁZETI

Vedle sebe měl přítelkyni, ta začala něco pokřikovat, a najednou se cosi seběhlo.

On seděl nejdřív v autě, já stála u okýnka, vedle dveří. A ve vteřině jsem ležela na zádech na silnici, on stál nade mnou a kopal do mě. Bylo u toho naše dítě, jeho nová partnerka a jejich půlroční nemluvně. Nic ho nezastavilo.

Ani to, že tam byla i moje máma, protože poslední dobou, obvykle, chodím na setkání s manželem jedině v doprovodu někomu dalšího!

Dnem 1. 1. 2007 vstoupil v účinnost zákon č. 135/2006 Sb., kterým se zněny některé zákony v oblasti ochrany před domácím násilím. Lze říci, že novým zákonem se Česká republika zařadila mezi ty státy Evropské unie, které pokročily od pouhé represe a kriminalizace domácího násilí (viz par. 215a tr. zák.) k jeho prevenci.

K násilnostem mezi nejbližšími osobami v rodině docházelo – z nejrůznějších důvodů – vždycky, ve všech historických dobách a takřkajíc napříč všemi sociálními vrstvami. Většinou to bývalo – a je – chování násilníků v latentní, neznámé, podobě. V současnosti, po dvou letech „fungování“ nového legislativního nástroje, můžeme tvrdit, že případů domácího násilí v rodinách pravděpodobně příliš nepřibývá, zatímco prokazatelně neustále narůstá množství „kauz“, ve kterých násilnostmi postižení lidé nacházejí cestu k řešení.

Unikají z „područí“ agresorů díky vstřícným společenským i policejním aktivitám – na mnoha místech „v sousedství obětí“ po celé republice.

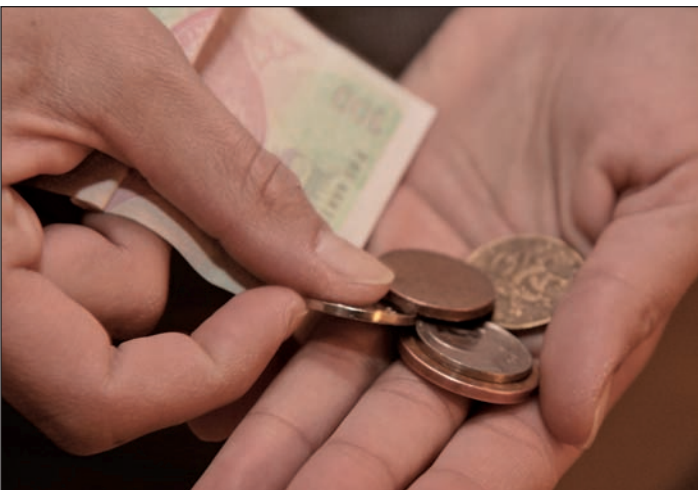
Vraťme se zpět k úvodnímu vývoji událostí (převzatých, vyprávěných podle skutečného životního příběhu!) v rodině, kterou jsme přejmenovali na Veselkovi:

Pak se tam objevila houkačka, hlídka městské policie, která jela úplně náhodou kolem. Vstávala jsem a manželova přítelkyně začala křičet, že jsem napadla jejich dítě, že to jdou ohlásit na českou policii.

Strážníci se věnovali především mně a ptali se, jestli to budu taky hlásit. Do toho se mi nechtělo. Jsou to vždycky strašně zátěže, stresy, pořád někde něco vysvětlovat, tahat soukromí k soudům, na sociálku. Říkáte si, to přece nechci, žádná udání, přemlouváte se, to bude

Dítě se bálo k tátovi chodit. Vyhrožoval, že mu vyholí hlavu. Už to párkrát předtím udělal. Byly ale soudně stanovené dny. No, kluk tam prostě musel. Pak přijeli, malej vystupoval a já znova vidím tu hlavičku – a to kolínko – ó, Bože. Celou dobu jsem si říkala, jenom na velkého netlač, vždycky udělá právě to, co žádáš, aby neprováděl. Teď jsem porušila první pravidlo, aspoň rok se k němu nepřibližovat. Milánek odešel od auta, já k němu naopak přistoupila. A povídám: Proč jsi mu to provedl. Náš syn mi věřil, že se to opakovaně nestane. Děda mu navíc vlasy zastříhnu. Proč jsi ho dreska zase zřídil?

dobry. Nakonec mě víceméně přemluvila máma, abych to udělala, protože věděla, že bychom s malým trpěli. Zase.

Takže jsem vzala dítě, celou dobu tam stálo – úplně ztuhle, jakoby bez dechu a bez hlásku. Přišla jsem k němu, sedla si na bobek a teprve v tom okamžiku se Milánek rozklepal a rozbrečel. A první co vyslovil, že chce za dědou. Bydlíme u mámy.

Tak jsem ho tam dala, a že se vypravím na policejní úřadovnu. Mezitím se mi rozjel šok. Zjistila jsem, že mě bolí břicho, noha, hlava, že je mi celkově mizerně. Opakovaná klasika – třas, zima, nejdů nikam, nezvládnú, neumím!

Ale došla jsem tam. Policajti byli milí a nejdřív – po nejzákladnějším zápisu – mě poslali k doktorovi. Až budete schopná, fůt, zastavte se, sepíšeme to podrobně.

Následovala nemocnice, rentgeny, sonar a další vyšetření. Druhý den mi policisté prozradili, ac nejspíš neměli, že tam manžel byl ještě včera hned po mně, že měl zdravotnický límeček na krku a v ruce lékařskou zprávu, že je zraněný od toho, jak jsem ho napadla!

Tím to neskončilo. Ve čtvrtek měl být soud o Milana, já se tam jako obvykle – vytřesená, vystrašená – bála vůbec chodit. A volá mi právnička, že má dobrou zprávu, že nebudu muset předávat dítě, protože manžel je v nemocnici poté, co jsem na něj zaútočila!

Nevím, jak dlouhou dobu v nemocnici

strávil. Další týden si pro Milana nepřišel a k následujícímu soudu přinesl papír, že mě udal na policii za ublížení na zdraví...

Domácí násilí má pět základních forem: psychickou (řekněme urážející, deptající), fyzickou (přímé ublížování, zraňování), sociální (omezující kontakty s přáteli, příbuznými, bránící pohybu na veřejnosti), ekonomickou (cílené omezování finančních, materiálních prostředků k osobnímu životu) a konečně i sexuální.

K příslušné problematice se v poslední době objevuje po celém území ČR stále vydatněji konferencí a odborných setkání, i praktických seminářů, zaměřených na pomoc proti násilí v domácnostech. Často bývají i s mezinárodní účastí (jako např. ostravská konference, v půli tohoto roku, za účasti odboru prevence kriminality MV ČR, na níž padala příznivá slova ocenění pro Moravskoslezský kraj za Komplexní řešení problematiky domácího násilí v podmínkách Policie ČR v Ostravě).

Záchytná síť pro případné oběti domácího násilí nejen existuje, ale začíná být postupně zjevnější, viditelnější, dostupnější.

Pojďme si naznačit, jak začínal a probíhal dosavadní partnerský vztah Veselkových:

Seznamovali jsme se na gymnplu, mně bylo sedmnáct, Mojžírovi šestnáct. A byla to láska z největších, milovali jsme se jako nikdo jiný, dala jsem mu absolutně všechno, bylo to úžasný. Naplňující.

První dva roky na střední škole jsem měla spoustu kamarádů, pohybovala jsem se v partě, věnovala se příbuzným, mám

mladší bráchy. On je jedináček, přátele nebo nějaké dobré známé nepěstoval, nepotřeboval. Později to objasňoval slovy, proč by se měl člověk rozdrobovat někde mezi další lidi, vztahy, když může upevňovat, zintenzivňovat to jedno – základní, zásadní – sepeť. Což bylo vlastně i sympatické. Tenkrát.

Druhé dva roky, než jsme gympl dohodili, si mě Mojžír naprosto natáhl pro sebe. A já přitom byla neustále pomáhající, zvládala jsem bez problémů své věci a pořád jsem kolem sebe s něčím vypomáhala, něco zařizovala. Když potřeboval napsat domácí písemku, napsala jsem mu ji.

Všude byl se mnou, doprovázel mě, at jsem šla kamkoliv. Všichni kolem mu říkali můj ocásek. A on opakoval, jak hrozně moc mě má rád, a že já bych se chtěla potkávat se spolužáky, s klukama z tý školy! Objevily se první projevy ostřejšího vydírání, jenomže jsem si toho – tehdy – nevšimla. A neměla jsem nikoho, kdo by mě upozornil, že by z toho jednou mohl být průšvih.

Brali jsme se první rok po maturitě, tak trochu z trucu všem. Do půl roku to naši rodiče nevydrželi a složili se nám na garsonku. Dělal jsem nástavbu, jeho nevzali na medicínu. Chodil do práce, ale když se následující rok na tu – jak věčně zdůrazňoval – nejnáročnější vysokou školu dostal, nechal veškeré starosti o domácnost na mně. On studoval, já nosila peníze. A nevadilo mi to, nepřišlo mi to divný, chtěla jsem to, přispívala jsem ráda. Dobré období trvalo. Tolik jsme se přece milovali.

Přitom se čas od času objevily náznaky agresivity – zcela nečekané výbuchy vzteku. Vzal třeba časopis a roztrhnul ho. Jednou mě prohodil dveřmi do špajzu. Nebylo to postrčení, v afektu z čistého nebe mě chytil a hodil proti stěně, našťestí tam byl křehčí dveřní materiál.

Dokončoval školu – já už taky studovala vysokou, dělala jsem speciální pedagogiku – a chtěla být nostrifikovaná v Americe. Tak jsem šla a sehnala na studijní pobyt za Velkou louží peníze. Nadále jsem budovala naši budoucnost. Představovala jsem si ideální vzrůstající rodinu.

Často říkal, zdůrazňoval, že byl doma jediný, a že to bylo blbý – zatímco ty sis mohla užívat sourozence. Takže my budeme mít taky víc dětí. A když končil školu, měl zaměstnání, myslela jsem si – fajn, teď by mohla přijít rodina.

A opravdu jsem otěhotněla.

Těšila jsem se, že to bude bomba, že bude mít stejnou radost jako já. K tomu to všechno dlouhé roky mělo směřovat. A najednou jsme opravdu v prvním rodinném cíli, jsem těhotná, hurá.

A ono ne, dopadalo to jinak. Jeho mé těhotenství naprosto vyděsilo!

Řekl něco jako – já nevím, pokud všechno zvládneš, tak jseš dobrá, a klidně si to dítě měj. – A odjel odhodlaně do Států na stáž.

Byla jsem v jiném stavu, dělala státní závěrečné zkoušky a nechtěla jsem si jeho reakce vysvětlovat ve zlém, netušila jsem, že mi jeho jednání má něco výstražného

naznačit. Protože jsem – přes to, co se odehrálo – prožívala jedno z nejkrásnějších období vlastního života. Natěšená na dítě, v bytě klid ve vítaném osamění. Nepočítala jsem s nějakou horší variantou vývoje, věřila jsem, že ho potomek nadchne.

Potom se vrátil, já porodila a začalo peklo.

Nechápala jsem, co to ten člověk dělá, bylo to běsné!

Z mnoha akcí na podporu kvalitního zvládnání a řešení problematiky domácího násilí se dá jmenovat projekt, s nímž přišla Iniciativa občanského bezpečí domova. Ta v minulém roce pořádala v Moravsko-slezském a Ústeckém kraji roční, ministerstvem školství certifikované kurzy (v rámci programu Žena – bezpečí s novou tváří pro město) vždy pro dvacítku strážnic s cílem vyškolení z nich specialistky právě na domácí násilí.

Zajeli jsme do Opavy, odkud se výuky zúčastnilo pět žen z místní Městské policie.

Dostaly jsme nabídku, kterou nám za IOBD představila paní Irena Ščerbová. Původně nás do toho chtělo jít osm, ale malými vstupními testy jsme prošly v pěti, říká sympatická Jitka Moslerová (16 let služby u MP).

Předtím jsme se už nějakých zásahů po oznámení, že se někde doma dospělí perou a brečí u toho děti, zúčastnily, ale teď jsme daleko vybavenější. Prošly jsme hodinami psychologie, absolvovaly návody, jak komunikovat s obětí domácího násilí, jak zvládat chování vystresovaného člověka. Dokážeme reagovat – hned i na první telefonické volání o radu, o pomoc – skoro automaticky. Máme okamžité rady, jak se chovat, kontakty, kam spěchat pro záchranu, doplňují se Michaela Volkmerová s Petrou Hulvovou.

Společná doporučení mladých žen z opavské Městské policie by vydala na samostatný text. Prvořadá kroky pro týrané osoby začínají u odhodlání něco s vlastním trápením udělat, věřit si, uvědomovat si vlastní hodnotu!

Případů domácího násilí, podle mého soudu, nijak zvlášť nepřibývá, jenom se o bolavém problému víc ví. Veřejně se o něm mluví a tím se zvyšují naděje na řešení bezpráví v rodinách, zamýšlí se paní Moslerová. Volá třeba chlapík, že v sousedství neustále slyší hádky, křiky a dítě že do toho pláče, a že je mu hloupé na to neupozornit, nic s tím nedělat. A my můžeme zachovat jeho anonymitu – má obavy ze střetů s agresorem v sousedství – a informovat sociální službu, státní policii a další instituce a odstartovat pomoc slabším, bezbranným osobám.

Přednášky byly záživné a provázely je příklady domácího násilí ze skutečnosti, což hodně obohatilo připravenost každé z nás na pracovní úkoly, které přinášejí všední dny, shrnuje preventistka opavské „jednotky“ MP Pavla Losertová.

A hned by mohla pokračovat spisovým záznamem o vysokoškolském profesorovi terorizujícím psychicky i fyzicky – v rodině s mladistvým synem – manželku. Ze žárlivosti, stresu a v neposlední řadě i z důvodu duševní nemoci. Té paní policie pomohla,

došlo k rozvodu a nedávno někdejší paní profesorová městské strážnici při náhodném setkání upřímně děkovala.

Téměř jako za záchranu života. To samozřejmě srdíčko každého zaujatého strážce zákona musí zahrát!

Dovyprávějme ovšem – v předvánočním čase jinde obvyklých idylicky svátečních, rodinných nálad – kauzu ze soukromí Mojžíra, Svatavy a malého Milana Veselkových:

Všechno přitom gradovalo strašně zpozvolna.

Zůstala jsem doma s Milánkem, a ta izolace byla úděsná. Manžel mě nikam nepustil, ani na procházku mezi jiné maminky. Chtěl mít jenom naklizeno, teplou večeri, servis po mimořádně náročné práci v nemocnici. A já ještě pokračovala ve snaze být pořád skvělá, zvládat naprosto všechno.

On večer přišel, přešel situaci a našel někde chlup. Zapomněla jsem říct, že jsme ke všemu navíc měli psa. A jak jsem kojila a byla stále častěji ve stresu, co se zase stane, v čem objeví důvody pro křik a nadávání, jak jsem nemožná, začaly mi nadměrně padat vlasy. Takže zahlédnout někde ležící nitku ze psa nebo z mé hlavy u nás nebylo nic obtížného.

Mojmír ležel natažený před televizí a já mu opatrně posouvala s nohama po psím koberečku při poklizení chlupů. Malého si vůbec nevšímá. Že by pomohl s koupáním, s přebalováním, s pohlídnáním na chvilku, to nepřipadalo v úvahu. Od toho jsem byla na mateřské.

A žila jsem z mateřské. Brala jsem dva a půl tisíce, potom to zvedli na tři a půl, z toho jsem nás živila – manžela, psa, dítě. Pan doktor platil byt, tím to končilo. A v létě si koupil motorku – JAWA 1300 na leasing stála měsíčně deset tisíc a já neměla co jíst.

Počítala jsem každý halíř, ráno rozhodovala, jestli Milánek dostane rohlík nebo jogurt. Schovávala jsem kousek masa od večere na druhý den k obědu pro dítě. Večerní jídlo muselo být teplé a rádobu luxusní, protože on se nadřel a potřeboval alespoň jednou za den pořádně jíst.

Měla jsem padesát dva kilo, dlouhodobě cukrovku, byla jsem vyčerpaná, jednu chvíli jsem cítila, že jde o holé přežití, a tak jsem večer oznámila, že to takhle dál nejde, že potřebuju jíst, že mi cukrovka postupuje, že malý potřebuje taky lepší jídlo, zatímco ty si jezdíš na motorce. Zkusila jsem zcela výjimečně ustoupit od předchozích, španělých proseb, které byly k ničemu, a trochu zatlačit.

Nejdřív spustil hrozný řev. Co si to dovoluju! Ale něco se ve mně neočekávaně vzbourilo a trvala jsem na tom, že chci chod věci změnit.

Bydleli jsme na sídlišti v desátém patře a on otevřel okno, stoupl si do něj a vykřikoval na celý svět, jakej jsem nevěděčnick a že se raději zabije, než by mně – takový potvoře – nějak ustupoval. A já dostala v tu chvíli opravdový strach, že skočí – a že to budu mít doživotně na triku.

Stáhla jsem ho zpátky. Omluvila jsem se

mu za to, že jsem něco chtěla, odposlala jsem ho dokonce. A pár měsíců se jelo jako předtím.

Máma mi tajně měsíčně přispívala třítisíctovkou. Když se to muž dozvěděl, opět děsný řev. Jak mi tohle můžeš dělat, takhle hrozným způsobem mě shazovat před příbuznými, já byl přece vždycky rodinný typ, já nás uživím. To na jedné straně a ještě to na mě ani nevychrlil a už láteřil, co si to dovoluju, že to nevěděl, že si někde ulevím nějaký prachy bez jeho vědomí.

Na motorku bylo a já vařila na třicet let starém sporáku, kde mi sotva šly dva hořáky a kde trouba byla úplně mimo provoz. Poslední společný půlrok byl pekelný.

Napracovat si něco v domácnosti a jít po obědě s malým do parku nešlo. Nikdy jsem nevěděla, kdy se může objevit. Měl hodiny na ambulanci, držel různé služby, zjevoval se kdykoliv. Měla jsem z něj nepředstavitelný strach. Jakmile jsem zaslechla bouchnout na patře dveře od výtahu, šla jsem zvracet.

Vypěstovala jsem si strach hlavně z neznáma, z toho, co s ním zase vstoupí do bytu. Napadal mě, tloukl do mě pěstí, a když mě držel pod krkem a škrtil, přistihla jsem se, že se tomu odevzdávám, že si přeju, aby mě zabil, aby byl klid. Ani kvůli

Jeseničtí policisté si nedávno na odborném semináři vyměňovali zkušenosti s vyhledáváním a řešením případů domácího násilí nejen mezi sebou, ale i se sousedními polskými kolegy

vlastní hodnotu. I slzy lítosti, pohnutí i nad smutnou skutečností, která se mě třeba nijak netýká, se mi po letech vrátily. Zase dokážu normálně plakat.

Pomalou upevňuju zdraví, mám dokonce šedesát kilo, jenom cukrovka se u mě rozjela tak, že jsem neustále pod automatickým doplňováním inzulínu.

Milan má odložený nástup do první třídy, ale jeho paní logopedka je s ním vcelku spokojená, jeho koktavost ustupuje...

Doklady o podpoře „boje“ s domácím násilím dostáváme do redakce stále častěji také z útvarů Policie ČR. V podzimním termínu organizovalo mezinárodní seminář Násilí v rodině – násilí za zavřenými dveřmi? např. policejní ředitelství v Jeseníku (spolu s Mezinárodní policejní asociací – IPA).

Z výměny zkušeností mezi policisty, ale i psychology, vyplynulo, že naše postupy kolem vykázání násilníka ze společné domácnosti drobně pokulhávají za polskými metodami. Intervenční centra mají povinnost zachovávat mlčenlivost a tím pádem nemohou dát policii podnět, že se v dané rodině něco děje. Polský policista naopak musí při sebemenším podezření na domácí násilí vyplnit „modrou kartu“, což je záruka pozornosti či signálu, že se v zaznamenané rodině může něco stát. Následuje užší spolupráce policie s psychologickým pracovištěm, odborné vyhodnocení situace a – v případě podezření na násilnost – policejní přímá pomoc postiženým.

Konkrétní, výše uvedený příběh (zpověď hezké mladé maminky) končí – zatím a překvapivě (Proč se vlastně dlouhá předchozí hrůza od pana doktora vůči vlastním nejbližším lidem musela odehrávat?!) – svým způsobem „vyložené“ šťastným rozuzlením.

Na sklonku léta obdržela paní Veselková následující emailovou zprávu:

Svatavo, koncem srpna 2008 jsem se dlouhodobě odstěhoval do zahraničí – do Švedska. Vzhledem k této skutečnosti se nebudu stykat s Milanem podle stávajícího soudního rozhodnutí. Milana však chci i nadále vidat. Chtel bych se tedy s tebou dohodnout na způsobu, jakým by se nas styk mohl uskutečňovat. Dej mi prosím vědět, zda mas nějaký návrh. Domnívam se, ze rozumnou dohodou se da vyhnout dalsimu zbytecnemu soudnimu rizeni.

Dekuji za pochopeni a pozdravuj prosim ode mne Milanka!

Mojmir

P. S. Dospela jsi uz k nejakemu rozhodnuti ohledne naseho spolecneho bytu ve ...ove ulici?

Jaroslav KOPIC

Ilustrační foto Jíří NOVÁK,
archiv P ČR Jeseník a MP Opava

Ostravským celoročním školením, které k problematice domácího násilí organizovala Iniciativa občanského bezpečí domova, prošla úspěšně – mimo jiné „studentky“ – rovněž pětice žen z Městské policie Opava

litanie a tušila konejšivý snůh všude kolem a říkala si v duchu, jestli bude ještě pár minut řečnit, zhroutím se definitivně, umru – a to jsem už nechtěla.

Máma mi vzala telefon z ruky, zavěsila. Tři týdny se neozval.

Z toho jsem čtrnáct dní proležela – s pocitem těžké chřipky, bez síly vstát, všechno mě bolelo, naši se starali o hromádku těžkých nervičků.

Milánek se kolem mě točil, a když někdo zapnul lux nebo mixér, hned se chytal za uši. To se mu stane i teď – po více než třech letech, má to spojené s řevem táty.

Propojila jsem se s Rosou, začala docházet na sociálku, spojila jsem se s šikovnou, obětavou právníčkou.

Přišly čtyři roky soudů, přetahování. Desítky naprosto zbytečných stání kvůli neopodstatněným žalobám proti mně. Dosud nejsme rozvedení. Manžel bydlí s novou partnerkou v našem bytě. Peněz na syna posílá minimum.

Já jsem ale po dlouhých měsících začala ochutnávat svobodu, uvědomovat si

malému Milanovi se ve mně pud sebezáchovy neprobudil.

Já tě sice nenávidím, hrnul na mě udýchaně v závěru dramatických střetů a situací, ale jestli odtud odejdeš, tak to, co zažíváš teď, je procházka růžovou zahradou. Udělám ti ze života očištěc. Dostanu tě do blázince! A znova a opět vyhrožoval, že mi sebere dítě.

Už jsem neměla slzy k pláči, nařikala jsem dovnitř do sebe, se suchýma očima.

Pak jsem jednou v pondělí ráno nevstala z postele. Předtím mi nijak fyzicky neublížil. Zkrátka to nešlo, tělo řeklo dost. Nebyla jsem schopná posadit se, natož stoupnout si na nohy. Nedokázala jsem obstarat rok a čtvrt starého syna, psa, nic. Poslala jsem esemesku mámě, jestli by nám nevyvenčila chlupaté zvíře.

Přijela okamžitě, co blbneš spustila, zkoušela mě zvednout a zhrozila se. Tak tohle ne, rozhodla. Beru vás k sobě.

Sbalili jsme jednu tašku, zejména s tepлым oblečením pro dítě, vzala jsem boby, protože byl leden, kočár a psa a odešli jsme. S Mojmiřem to musíš ale vyřídit ty, mami. Děsila jsem se jeho odvety.

Zavolala mu, řekla, že vypadám příšerně, nejspíš jediné jeho vinou. Chtěl mě k telefonu. Jenom jsem poslouchala jeho

O třech tématech jsme si tentokrát povídali s policejním prezidentem Oldřichem Martinů.

Prvním z témat je sebevražděné jednání policistů, druhé se týká trestných činů spáchaných policisty a třetím tématem jsou útoky na policisty.

„Mám před sebou podrobné materiály o vývoji sebevražděného jednání u policie a sebevražděného jednání populace obecně. Z materiálů lze vyčíst, že v roce 2007 spáchalo sebevraždu 9 příslušníků policie, přičemž celkově bylo spácháno 1 617 sebevražd v republice. Ovšem v roce 2008 už máme 10 sebevražd u policistů, a to je teprve konec října. Kolik bylo sebevražd u populace v naší republice za letošní rok, zatím nevím. K největšímu počtu sebevražd dochází v Praze, ale to vyplývá z namáha-

ve sledovaném období příslušníky policie. Oproti stejnému období v roce 2007 byl v roce 2008 zaznamenán nárůst této trestné činnosti o 45 %. Nejvyšší nárůst je u trestných činů úplatkářství podle §§ 160–162, u nichž došlo k navýšení o více než 130 %. Třetím v pořadí nejvíce páchaným trestným činem příslušníky policie jsou trestné činy v dopravě, a to dle §§ 201, 201a, 223 a 224 ohrožení pod vlivem návykové látky, opilství a ublížení na zdraví z nedbalosti, u nichž došlo k nárůstu proti roku 2007 asi o 13 %. Za velmi vážné lze považovat, že v roce 2008 došlo oproti předchozímu roku k nárůstu o 83 % u trestného činu dle § 178 neoprávněného nakládání s osobními údaji. Dalšími druhy trestné činnosti jsou podvody, pojistné podvody, úmyslné ublížení na zdraví a úplatkářství.

Obecně, je-li policista podezřelý

SEBEVRAŽEDNÁ JEDNÁNÍ POLICISTŮ

vosti pracovního režimu příslušníků policie působících v Praze. Náročnost takové práce snižuje jejich toleranci vůči zátěži i v soukromém životě. Z dlouhodobého hlediska jsou nejčastější důvody právě v oblasti partnerských nebo rodinných vztahů. Je to obdobné jako v celé populaci. Dalším důvodem k sebevraždám jsou zdravotní problémy včetně psychických. Za posledních 5 let se vyskytly pouze 2 případy sebevražděného jednání, které pramenilo výlučně z pracovních problémů.

Policie České republiky má k dispozici psychologické pracoviště, tzv. posttraumatickou péči. Jejím úkolem je zabývat se policisty, kteří při plnění úkolů třeba někoho připravili o život, nebo se sami dostali do nějaké psychicky vypjaté náročné situace. Současně se s nabízenou péčí zaměřujeme i na blízké příbuzné těchto policistů. Samozřejmě zjišťujeme příčiny, které k sebevraždě vedly. Každá sebevražda je prošetřovaná jako podezření z trestného činu vraždy, vyšetřuje se tedy, dokud se nevyloučí cizí zavinění.

Trestné činy policistů

Dívám se na skladbu nejfrekventovanějších trestných činů za srovnatelné období 1. až 3. čtvrtletí 2008 a za stejné období roku 2007.

Za jmenované období roku 2008 bylo spácháno příslušníky policie celkem 299 trestných činů ve srovnání se stejným obdobím loňského roku, kdy jich bylo spácháno 233. Nejčastějším trestným činem je trestný čin dle § 158 – zneužívání pravomoci veřejného činitele, který tvoří v roce 2008 více než třetinu všech trestných činů spáchaných

ze spáchání trestného činu, je především zproštěn výkonu služby do doby rozhodnutí soudu, jak to stanoví zákon 361 o služebním poměru. V okamžiku, kdy je vydán rozsudek a je jasné, že se skutečně trestného činu dopustil, odchází od policie bez jakýchkoli náhrad.

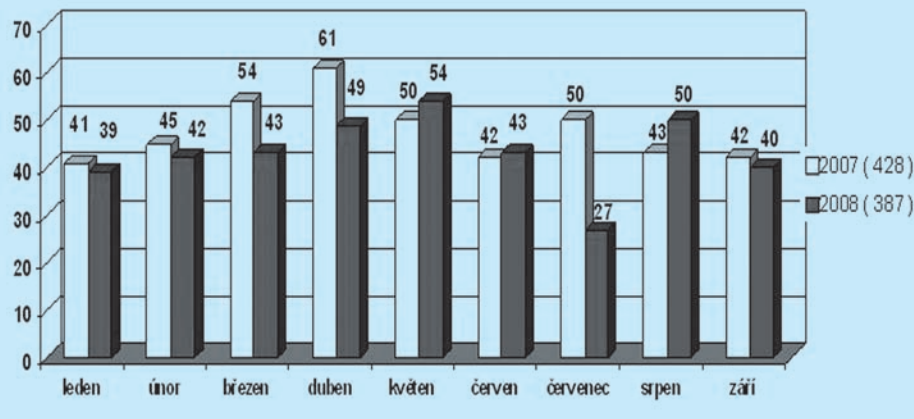
V souvislosti s trestným činem ještě u policie vnímáme některá další pochybení, která se neslučují s chováním a jednáním příslušníka policie. Snažíme se takové policisty, kteří se takového jednání dopouštějí, vzdalovat co nejdříve z policejních řad, nicméně stále musíme mít na mysli presumpci nevinny. Dokud není pravomocně rozhodnuto o tom, že byl spáchán trestný čin, kterého se dopustila konkrétní osoba, musíme na dotyčného hledět jako na nevinného. Velmi citlivě rozhodování připadá na služebního

funkcionáře v posouzení, zda by podezřelý policista při setrvání ve služebním poměru mohl ohrozit dobrou pověst policie.

Pokud je policista podezřelý ze spáchání trestného činu, je to vždy velmi špatné. Ještě tak dovedu pochopit trestný čin z nedbalosti v dopravě, pokud při tom nefiguruje alkohol. V dopravě se to bohužel stává, v momentě, kdy nastoupíme do auta, jsme vždy potenciační účastníci nehody.

Pokud se jedná o zneužívání pravomoci veřejného činitele nebo o trestné činy spojené s korupcí, tak takoví lidé nemají u policie co dělat bez ohledu na presumpci nevinny. Pakliže jsme přesvědčeni, že jejich setrvání ve služebním poměru policii škodí, snažíme se je od policie vzdalovat. Neustále se snažíme o zlepšování policejní služby, jejího dobrého jména a taková jedna černá

Četnost útoků v jednotlivých měsících

ovce dokáže pokazit renomé celého policejního sboru.

Z takových případů vyvozujeme systémová opatření, aby se pochybení neopakovala. Pokud jde o individuální selhání policisty, vypovídá to o tom, že nezafungoval systém, který by měl podobnému pochybení zabránit.

V současné době je připravována zpráva o stavu policie z etického hlediska. To znamená, že zde budou zaznamenána podezření z trestné činnosti, podezření z kázeňských přestupků i jejich četnost, včetně etických pochybení. Tedy se dá říci, že vše, co je na hraně s přestupkově právní nebo trestněprávní rovinou, kdy ještě nejde o kázeňský přestupek, ale už to není úplně v souladu s morálkou, etickými pravidly policisty, je již neuspokojivé chování, neslučitelné s prací policisty.

Útoky na policisty

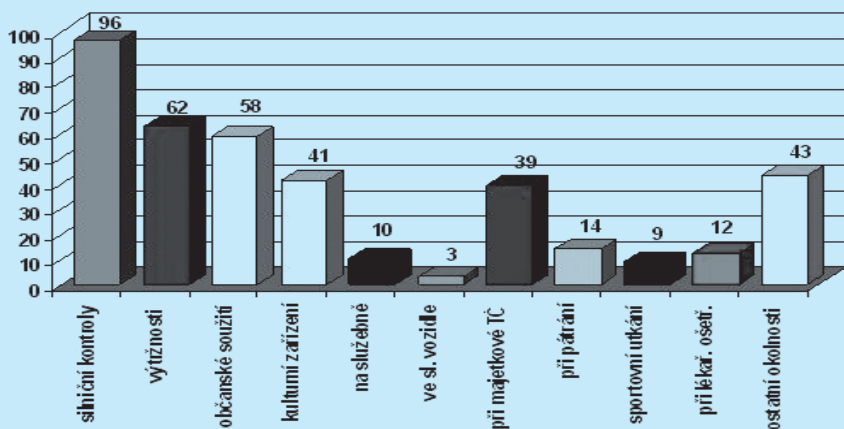
Z hlediska rozložení rizik lze mezi činnosti běžného výkonu služby příslušníků,

mětu lze uvést ojedinělé případy použití skleněných lahví, kamenů, židlí, hasičích přístrojů a vytržených sedaček při sportovních utkáních, nebo i ohrožování příslušníka injekční stříkačkou s jehlou.

Velmi významným faktorem nadále zůstává rovněž použití vozidla při útoku proti zakročujícímu příslušníkovi. Stalo se tak v 71 případech, přičemž nejčastěji se setkáváme s tímto způsobem napadení u správy severočeského, středočeského kraje a správy hl. m. Prahy.

Z hlediska četnosti útoků lze za první tři čtvrtletí roku 2008 označit za nejméně rizikový den sobotu, která je následována nedělí a pondělím, zatímco v uplynulém roce byla nejvíce riziková neděle, následovaná sobotou a pátkem. Velmi rizikovým časovým úsekem zůstává doba od 22. hod. večerní do 2. hod. ranní, kdy je spáchána více než čtvrtina všech útoků. Vyšší četnost útoků vykazují také odpolední hodiny a celkově pak časový úsek od 18. hod. do 6. hod. ranní, kdy byly spáchány více než dvě třetiny všech útoků.

Okolnosti, při kterých došlo k útoku

při nichž nejčastěji dochází k útokům, považovat zejména silniční kontroly, při kterých dochází ke čtvrtině všech útoků na policisty. Nejvyšší četnost těchto útoků je zaznamenána u správ severočeského a středočeského kraje. U těchto obou správ bylo spácháno celkem 36,5 % všech útoků na policisty při silniční kontrole.

Za silničními kontrolami následují zásahy při řešení výtržností na veřejnosti, řešení případů domácího násilí a neshod mezi sousedy.

Poukázat je třeba také na útoky, ke kterým dochází až následně po zásahu, zpravidla po předvedení podezřelého na služebnu, respektive v průběhu eskorty služebním vozidlem.

Z hlediska provedení lze konstatovat, že téměř v 70 % útoků šlo o přímý fyzický útok na tělesnou integritu příslušníka. Jedná se o kopy a údery. Z pohledu použití zbraní, kdy jsou to většinou zbraně střelné, bodné, sečné atd., bylo zaznamenáno v 5 případech použití střelné zbraně, z toho ve 4 případech při majetkové trestné činnosti, v jednom případě při pátrání po osobách.

Jak už bylo řečeno, výjimkou není ani použití sečných a bodných zbraní. Zpravidla jde o nože a mačety, z ostatních před-

Závěrem bych rád řekl, že za letošní rok máme zaznamenáno přes 2000 stížností na příslušníky policie od občanů. V předchozích letech to bývalo kolem 3 000 stížností. Z toho oprávněných bylo za letošek uznáno 254 stížností, což je 12,66 %. Připomínám to proto, že oprávněnost se v předchozích letech pohybovala okolo 15 %.

Občané si nejvíce stěžují na nevhodné chování policistů, což je každý pátý případ, na způsob vyřizování podání – to je 12 %, potom na dopravní policii na ní si stěžuje 8 % občanů, asi 6 % lidí si stěžuje na postup v průběhu trestního řízení, něco přes 2 % na vyšetřování dopravních nehod.

Stížnosti většinou směřovaly na policisty, kteří jsou ve službě pět let, potom na policisty sloužící 10 až 15 let, zpravidla to byli policisté pořádkové policie. Je to celkem logické, protože pořádková policie je nejpočetnější a nejčastěji přichází do osobního kontaktu s občany.“

Dagmar LINHARTOVÁ
Foto internet

MUZEUM POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY

Ke Karlovu 1, Praha 2

tel.: 224 922 183

fax: 974 841 091

e-mail: muzeum@mvcz.cz

PROGRAM PROSINEC 2008

- * **Střední odpoledne pro děti**
– od 14.00 do 15.00 hod.
- * **Co je a není správné** – divadélko Hračka
- * 10. 12. **O Smolíčkovi, o kůzlátkách a o Budulínkovi** – divadélko Hračka
- * 17. 12. **Vánoční překvapení** – divadélko Romaneto
Vstupné na dětské pořady 5 Kč
- Výstavy a jiné akce**
- * do 30. 6. 2009 **Kriminalistika proti zločinu** – výstava k padesátému výročí Kriminalistického ústavu Praha
- * do 30. 6. 2009 **Kriminalistický kabinet 1954–1970**, výstava ze sbírek muzea
- * do 21. 12. **Městská policie očima dětí** – dětské kresby ze stejnojmenné výtvarné soutěže
- * **Ochrana obyvatelstva** – expozice Hasičského záchranného sboru
- * **Prostituce staré Prahy, Ochrana osob a majetku** – stálé výstavy
11. 12. od 14.00 hod. **Předvánoční běh dráčka Funička** – zábavná sportovní soutěž pořádaná Občanským sdružením SHERPA
- * 16. 12. od 18.00 hod. **Vánoční koncert Hudby Hradní stráže a Policie ČR** v kostele Panny Marie a sv. Karla Velikého
- * **NA OBJEDNÁVKU: Dopravní výchova** pro mateřské školy a 1.–4. ročníky zákl. škol
- * **Mládež a kriminalita** – besedy pro 2. stupeň ZŠ a studenty středních a učňovských škol
- * **Informace o programech a případné objednávky** na tel.: 974 824 862
Internetová adresa – <http://www.mvcz.cz/muzeum>
- * **Expozice je otevřena denně mimo pondělí od 10.00 do 17.00 hod.**

MUZEUM UZAVŘENO
od 22. 12. 2008 do 6. 1. 2009

Změna programu vyhrazena

V Muzeu Policie ČR byla slavnostně zahájena výstava Kriminallistického ústavu Praha nazvaná Kriminallistika proti zločinu.

Výstava se koná u příležitosti oslav 50. výročí vzniku Kriminallistického ústavu Praha pod záštitou policejního prezidenta.

Briefingu před slavnostním zahájením se zúčastnil policejní prezident brig. gen. Mgr. Oldřich Martinů, ředitel Kriminallistického ústavu Praha plk. JUDr. Emil Vančo, ředitelka Muzea Policie ČR PhDr. Marcela Machutová a vedoucí odboru fyzikálně chemic-

KRIMINALISTIKA PROTI ZLOČINU

kých expertiz Kriminallistického ústavu Praha plk. RNDr. Marek Kotrlý.

Úvodního slova se ujal policejní prezident, který zdůraznil význam a postavení Kriminallistického ústavu Praha v rámci Policie ČR. Ředitel ústavu plk. JUDr. Emil Vančo zmínil historický vývoj ústavu a činnosti, které jeho pracoviště zajišťují.

„Kriminallistický ústav Praha oslaví v letošním roce padesát let svého vzniku. Byl založen 12. prosince 1958 a je bezesporu jedním z nejstarších policejních útvarů. Za dobu své existence si získal postavení vysoce uznávané instituce nejen v Policii ČR a mezi dalšími orgány bojujícími proti zločinu. Vedle vlastního výkonu kriminallistickotechnické a znalecké činnosti, se podílí na výchově a vzdělávání špičkových specialistů, vědeckém výzkumu a publikaci odborných studií“, uvedl plk. Vančo.

Výstava „Kriminallistika proti zločinu“ odráží padesátiletou historii kriminallistickotechnické a znalecké činnosti ústavu. Jsou zde prezentovány případy, mnohdy známé mediální kauzy, kdy k usvědčení či dopadení pachatele výraznou měrou přispělo znalecké zkoumání pracovníků ústavu. Jako příklad lze uvést usvědčení pachatele vraždy stopařky z roku 2002, kdy experti z oboru genetiky ve vozidle podezřelého odhalili nepatrnou skvrnu biologického materiálu s DNA, která se shodovala se znaky DNA zavražděné dívky. Analýza DNA a daktyloskopická expertiza pomohly usvědčit také vraha tří starších žen, který byl postupně obviněn ze 43 trestných činů. Vraždu 71leté důchodkyně z Mikulova se podařilo objasnit až poté, co podezřelý manžel absolvoval vyšetření na detektoru lži. To je jen stručný výčet případů, které svou brutalitou otřáslы veřejnosti.

Na výstavě je k vidění řada exponátů, které byly použity ke spáchání trestné činnosti. Např. sud, ve kterém byla nalezena jedna z obětí tzv. orlických vražd, víčko bomby vybuchlé na Staroměstském náměstí či zbraň, kterou Viktor Kalivoda, tzv. lesní vrah, chladnokrevně usmrtil tři nevinné osoby. Mezi exponáty je dále námořní mina vylovená z Vranovské přehrady, poškozená část plynového potrubí, která způsobila výbuch na Arbesově náměstí, fotokopie tzv. zvacího dopisu z roku 1968 či fotografie artefaktů z požáru Průmyslového paláce na Výstavišti v Praze.

Expozice potrvá do června roku 2009.

Kpt. Mgr. Petra SRNKOVÁ

LETECKÁ SLUŽBA POLICIE ČR MÁ NOVÝ VRTULNÍK EC 135 T2

V zařízení Ministerstva vnitra Spiritka zástupci společnosti Omnipol, a. s., a společnosti Eurocopter an EADS Copany předali Letecké službě Policie ČR vrtulník EC 135 T2. Dodáním v pořadí již osmého vrtulníku je naplněn několikaletý kontrakt se společností Omnipol, a. s., který byl uzavřen v roce 2003. Je tak ukončena dodávka lehkých vrtulníků, které jsou využívány k plnění úkolů v rámci Integrovaného záchranného systému České republiky.

Slavnostního předání a následně tiskové konference se zúčastnil policejní prezident plk. Mgr. Oldřich Martinů, ředitel Letecké služby Policie ČR plk. JUDr. Vladimír Panenka, obchodní viceprezident pro Evropu a Asii společnosti Eurocopter Olivier Michalon a obchodní náměstek generálního ředitele akciové společnosti Omnipol Ing. Jiří Řezáč.

Plk. Panenka v úvodu svého vystoupení vyjádřil potěšení nad završením několikaletého úsilí k pořízení nových vrtulníků lehké kategorie. „S vrtulníky EC 135 T2 budeme schopni podstatně zkvalitnit akceschopnost pro základní složky Integrovaného záchranného systému České republiky po celém území státu. Zajištěním širokého spektra leteckých úkolů v IZS se dostaneme na úroveň vyspělé Evropy“, řekl plk. Panenka. Vrtulník EC 135 T2 je díky své univerzálnosti vyhledávaným typem pro plnění policejních a záchranných úkolů v celosvětovém měřítku.

Policejní prezident poděkoval všem, kteří se na zajištění kontraktu obměny vrtulníků podíleli, a řediteli letecké služby plk. Panenkovi udělil čestnou medaili.

Podrobné informace o modernizaci vrtulníků a nové koncepci Letecké služby Policie ČR najdete na internetu

Kpt. Mgr. Petra SRNKOVÁ

MINISTERSTVO VNITRA PŘEVÁDÍ SPRÁVU A PROVOZOVÁNÍ KOMUNIKAČNÍ INFRASTRUKTURY NA ČESKOU POŠTU

Cílem je zefektivnit provozování komunikační infrastruktury a vybraných aplikací MV ČR (vč. Policie ČR, HZS) převodem na servisní organizaci

4. listopadu 2008 proběhl tiskový brífink náměstka ministra vnitra Zdeňka Zajčeka. Tématem byl převod správy komunikační infrastruktury z Ministerstva vnitra na Českou poštu v letech 2009–2013. Brífinku se dále zúčastnili generální ředitel České pošty Petr Sedláček a policejní prezident Oldřich Martinů.

K podpisu smluv mezi Ministerstvem vnitra a Českou poštou došlo 31. října 2008. Poskytování služeb bude zahájeno ke dni 1. 1. 2009, k 30. 4. 2009 dojde k ukončení přechodného, resp. kalibračního období. **Na tiskovém brífinku k tomu náměstek ministra vnitra Zdeněk Zajčeka sdělil:** „Chtěli jsme snížit počty zaměstnanců, odstranit roztržitost služeb poskytovaných Ministerstvem vnitra a oddělit správu komunikační infrastruktury od správy dat. Česká pošta splňuje předpoklady jak z hlediska ochrany citlivých informací, tak zároveň vyhovuje našemu požadavku, aby měl stát přímou kontrolu nad tím, jak bude Česká pošta plnit smluvní závazky ve vztahu k Ministerstvu vnitra. Náklady, které budeme platit České poště, znamenají, že uspoříme za následující pětileté období asi 368 milionů korun.“

Policejní prezident Oldřich Martinů za Policii ČR řekl: „Měli jsme několik podmínek, především, aby byl garantován objem i kvalita. Další podmínkou, na které jsme trvali, byla bezpečnost přenášených dat a posledním parametrem byla otázka práv a povinností zaměstnanců policie ČR, kteří se stávají zaměstnanci České pošty.“

Dosud Česká pošta spolupracovala s Ministerstvem v rámci Czech POINT – vydávala například výpisy z rejstříků trestů, obchodního a živnostenského rejstříku, katastru nemovitostí. Nyní bude jejím úkolem zprostředkovávat elektronickou poštu mezi lidmi, úřady a společnostmi, vše je spojené s datovými schránkami.

Hlavní cíle transformace ICT Ministerstva vnitra na Českou poštu:

Ministerstvo vnitra si v rámci uspořádání státních výloh a získání kvalitnějších služeb nechalo zpracovat analýzu o převodu správy komunikační infrastruktury. Na základě vypracované analýzy bylo zjištěno, že některé

komunikační a informační systémy je ekonomičtější zajišťovat externími dodavateli. Z tohoto důvodu byla oslovena Česká pošta jako subjekt podléhající přímé kontrole státu, resp. Ministerstva vnitra.

Hlavní cíle transformace jsou:

- zajištění potřebné úrovně ICT služeb poskytovaných externími servisními organizacemi i vlastními kapacitami Ministerstva vnitra
- zajištění maximální bezpečnosti provozu sítě a přenosu dat
- snížení personální náročnosti poskytovaných ICT služeb v rámci resortu oddělení provozování od projektování ICT systémů a aplikací
- zefektivnění a optimalizace činností útvarů ICT na Ministerstvu vnitra
- optimalizace nákladů na zajištění ICT služeb Ministerstva vnitra

Důležité je uvést, že ICT systémy a infrastruktura zůstávají ve vlastnictví Ministerstva vnitra. Česká republika se chce vyrovnat v dostupnosti on-linových služeb e-Governmentu zahraničním státům a samozřejmě nahradit zastaralé procesy, které se za posledních více než 40 let v podstatě nezměnily.

Jana MALÍKOVÁ
Ředitelka odboru a tisková mluvčí

VÝZVA K SOUBOJI

Jako přeborník Městské policie hl.m. Prahy ve stolním tenisu za rok 2008 vyzývám k přátelskému souboji nejlepšího stolního tenistu Policie České republiky, Hasičského záchranného sboru ČR, Ministerstva vnitra či kolegu z jiné městské či obecní policie. Je možné zorganizovat i utkání družstev. Zájemci o utkání pište na e-mail: dr.kocabek@gmail.com nebo nohejl@mppraha.cz.

JUDr. Pavel KOCÁBEK
Útvar situační prevence MP hl.m. Prahy

Přípitek LOVCI NA CESTU

Denně vycházejí v České republice desítky knížek, v čase předvánočním se počty nepochoybně násobí. Ne každé věnuje ovšem nakladatel pozornost v podobě vlastního křtu a už vůbec se onen obřad jen výjimečně konává v přívítivém karlovském areálu Muzea Policie ČR. Kniha Lovce přízraků, již na trh přineslo renomované pražské nakladatelství Epoque, se té cti dočkala. A nebylo divu: téma, jež kniha Lovce přízraků ztělesňuje, totiž z policejní, potažmo kriminalistické praxe přímo vychází a vypráví o ní způsobem nadmíru pozoruhodným. Snoubí se v něm totiž atributy, jež se jinak nežřídko ocitají v přímém protikladu: Lovce přízraků je četbou seriózní a spolehlivě faktografickou – a přitom atraktivní a strhující.

Tak to máme za sebou... Přípitek šťastných spoluautorů (vlevo). Jiří Markovič v úvodu křestu poděkoval své manželce za lásku a celoživotní podporu.

Autoři, zkušený prozaik, scenárista a publicista (a redaktor tohoto časopisu) Viktorín Šulc a emeritní šéf pražské policejní mordparty Jiří Markovič se znali dávno předtím, ale v roce 2005 uposlechli vábení nakladatele a rozhodli se zkusit napsat společnou knihu: o největších a nejpozoruhodnějších případech, jež druhý z nich v průběhu let vyšetřoval a jež vstoupily do dějin české kriminalistiky. Fakt, že jejich opus vychází na sklonku roku 2008, rozhodně neznačí, že by se autoři loudali, spíše je výrazem jejich urputné solidnosti. Neboť nic nebylo dost dobré než to nejlepší!

Kmotří, kteří se nad pomyslnou kolébkou Lovce přízraků v policejním muzeu sešli hned tři – jeho ředitelka PhDr. Marcela Machutová, plukovník JUDr. Ivan Smékal, náměstek ředitele policejní Správy hl. m. Prahy a filmový režisér Jaroslav Soukup popřáli knize vpravdě novorozené (výtitky ještě teplé a voňavé tiskárenskou černí dovezli na křest přímo od mašin) patřičný čtenářský sukces.

A eventuálně i pokračování, neboť vzpomínky Jiřího Markoviče ani zda-

leka nejsou prý Lovcem přízraků vyčerpány...

A pak už se pozvaní hosté věnovali přátelským debatám, skvělému gulášku a řízečkům s mandličkovou krustičkou: což budiž vlídně kvitováno s podotknutím, že spokojenost s knihou prochází i žaludkem. Slabším povahám ovšem dlužno poradit, že v případě Lovce přízraků je záhodno se napřed nadlábnout – a až pak, s plným žaludkem, otevřít první stránky. Příběhy v knize jsou kruté jako život sám a fotografie velice autentické. (jjv)

Foto Václav ŠEBEK

BUSHOVA VÁLKA PROTI TERORU

Tážení proti celosvětové teroristické síti Usámy bin Ládina, které v roce 2001 zahájil americký prezident George Bush, se nesetkává se zvláštním úspěchem. Myslí si to většina účastníků průzkumu, který s 24 000 respondenty z 23 zemí uskutečnila britská rozhlasová a televizní stanice BBC. To je v přímém rozporu s tvrzením Bílého domu, který iráckou kampaň „navzdory některým těžkostem“ pokládá za zdařilou.

Třicet procent respondentů je přesvědčeno, že Bushova válka proti teroru se májím svým účinkem a že al-Káídu naopak posílila. Dalších devětadvacet procent si myslí, že na teroristickou organizaci nemá vojenská kampaň Spojených států žádný dopad.

Nejshovívavější vůči Bílému domu jsou v tomto ohledu respondenti ze Spojených států, navzdory skutečnosti, že válka v Iráku a Afghánistánu je v USA velmi nepopulární.

Tážení proti někdejšímu režimu Saddáma Husajna zahájil Bush v březnu 2003 tvrže-

ním, že Bagdád udržuje kontakty s al-Káídou a že velkým nebezpečím pro celý svět je jeho rozsáhlý arzenál zbraní hromadného ničení. Ani jedno, ani druhé se následně nepodařilo prokázat.

Bushova válka si až dosud vyžádala životy nejméně čtvrt milionu Iráčanů, zahynuly v ní čtyři tisíce amerických vojáků.

Al-Káída, která je v Iráku nyní mnohem aktivnější než na počátku konfliktu, v poslední době zintenzivnila svou činnost také v Afghánistánu a Pákistánu. V horách na afghánsko-pákistánském pomezí se i nadále ukrývá její vůdce a inspirátor teroristických útoků z 11. září 2001 Usáma bin Ládín.

Al-Káída udeřila v uplynulých letech prostřednictvím radikálních muslimských organizací, které jsou na ni napojeny, v řadě zemí světa. Vedle atentátů v Londýně a Madridu útočili kaidisté v Jemenu, Maroku či Jordánsku.

Al-Káída udeřila v uplynulých letech prostřednictvím radikálních muslimských organizací, které jsou na ni napojeny, v řadě zemí světa. Vedle atentátů v Londýně a Madridu útočili kaidisté v Jemenu, Maroku či Jordánsku.

EU DO BOJE S PIRÁTY

Deauville - Piráti operující ve vodách u pobřeží Somálska si letos vynutili výkupné ve výši 30 milionů dolarů. Unie se proti nim chystá zakročit.

Evropská unie chce vytvořit speciální jednotky rychlého nasazení pro boj s námořními piráty. Ti v posledních letech unesli v somálských vodách několik desítek plavidel a jen letos získali výkupné ve výši třiceti milionů dolarů.

Jak oznámil francouzský mi-

nistr obrany Hervé Morin, do plánovaných námořních a vzdušných jednotek je ochotno přispět celkem deset unijních zemí. Vedle Francie to jsou Německo, Španělsko, Litva, Nizozemsko, Kypr, Belgie, Švédsko a pravděpodobně také Velká Británie.

„Je nezbytné zajistit bezpečnost námořních cest, po nichž putují mimo jiné velké dodávky ropy“, řekl agentuře Reuters mluvčí Morinova ministerstva Laurent Teisseire.

Mezi plavidly, která piráti zajali v moři před somálskými břehy, bylo právě i několik tankerů.

Součástí flotily, kterou chce vytvořit EU, by byly tři fregaty, tři hlídkové lodi a jedno zásobovací plavidlo.

V moři u pobřeží Somálska se v současnosti pohybují válečné lodi Spojených států, Ruska, Německa, Francie a dalších zemí. Koordinovat své akce začaly ale až v poslední době.

Piráti působící v západní části Indického oceánu a oblasti Adenského zálivu si letos vymohli na výkupném již třicet milionů dolarů. Teď tomu má být konec. Evropská unie je připravena spolupracovat v rámci boje s námořním piráctvím právě se Spojenými státy.

„Je nepřijatelné, aby piráti mohli na mořích operovat zcela beztrestně,“ prohlásila španělská ministryně obrany Carmen Chaconová.

FOTOGRAFUJÍ NEZLETILÉ ALKOHOLIKY

Pomalý rozjezd boje s dětským alkoholismem na vládní úrovni nutí jednotlivé oblastní administrace v Rusku jednat na vlastní pěst. Jedním z nejaktivnějších regionů v boji se závislostí mládeže na alkoholu a tabáku se stal jihoruský Kras-

nodar. Místní úřady totiž v Krasnodaru přišly na originální způsob, jak omezit počet nezletilých alkoholiků a kuřáků.

Úřady Krasnodarské oblasti dokonce vyhlásily zákaz vycházení pro děti do 13 let mezi devátou hodinou večerní až šestou ráno a pro nezletilé od 14 do 17 let od deseti do šesti, místní vláda navíc platí každému, kdo zdokumentuje nezákonný prodej návykových látek nezletilým, odměnu 100 rublů.

Tyto peníze vyplácí úřad po předložení fotografie prodejce ve chvíli, kdy porušuje příslušný zákon. Obrázek stačí vyfotit na mobilní telefon, jeho autor obdrží slibenou částku formou dobítí jeho telefonního kreditu.

„Ačkoli zúčastnit se tohoto „videolovu“ mohou zájemci všech věkových kategorií, nejaktivněji se zapojili právě sami nezletilí,“ referuje o akci zpravodaj ruského rádia Maják Jaroslav Lukašov.

Stává se dokonce, že mladí lidé s vidinou odměny doslova lákají prodejce do

pastí. Fungují zpravidla ve dvojicích, z nichž jeden nakupuje a druhý fotí. Přestože kolem těchto lidových protialkoholových milic vzniká řada etických otázek, úřady si svou metodu nemohou vynachvátit.

Podobnou akci pořádá Krasnodarský kraj již podruhé. Během prvního pokusu před rokem úřady zjistily, že zákon porušují téměř všechny obchody v centru Krasnodaru. Jejich majitelé pak byli předvoláni k šéfovi oblastní administrace, ten jim promluvil do duše.

Následovalo exemplární udělení vysokých pokut, někteří prodávači a prodávачky byly propuštěny. Proběhlo vyhlášení nejaktivnějších „dozorčích“, několik z nich kraj obdaroval mobilními telefony a peněžitými odměnami ve výši 10 tisíc rublů. Po nějaké době se však vše vrátilo do starých kolejí.

Podle oficiálních informací je v Rusku evidováno na 60 tisíc dětských alkoholiků.

NARKOMANI VYHLEDÁVAJÍ PLASTICKÉ CHIRURGY

Konzumace kokainu ve Španělsku způsobuje nárůst zájmu o operaci nosu. Konzumenti této drogy totiž potřebují obnovit proděravělou nosní přepážku a operatéri registrují stále více případů lidí s drogovou závislostí. Jak uvádí agentura EFE, počet žádostí o rekonstrukci nosu prudce roste.

Upozorňuje na to plastický chirurg José María Palacín z barcelonského střediska, kde se tyto zákroky provádějí.

Obdobníci neomylně rozpoznají známky konzumace kokainu – dýchací potíže, úrazy v obličejové části, oběhové problémy či právě žádost o plastickou operaci.

Jakmile lékaři pacienta upozorní na nebezpečí spojená s jejich závislostí, „většina popře, že by užívala tuto drogu“, zdůraznil Palacín.

Jeho pacienti závislí na kokainu jsou obvykle muži i ženy ve věku od 30 do 50 let; k menším potížím s nosní dutinou patří krvácení, slabé pískání v nose a vytváření nadměrného hlenu s krvácejícím povlakem.

Proděravění nosní přepážky ale „vyžaduje“ už časté a významné požívání kokainu déle než dva roky. Společným znakem těchto narkomanů je pak pokroucený a zdeformovaný nos.

Podle posledních údajů OSN konzumace kokainu ve Španělsku poprvé v dějinách překonala Spojené státy a čtyřikrát převyšuje evropský průměr. V zemi na Pyrenejském poloostrově jde o alarmující situaci, protože se odhaduje, že pětina evropských uživatelů kokainu jsou právě Španělé.

Kokain smršťuje cévy, to znamená, že snižuje průtok krve v částech ve styku s kokainem a zabraňuje proudění potřebného množství krve, vysvětlil Palacín.

Pokud je konzumace nadměrná a soustředěná na stejnou část, pak téměř permanentně nedostatečný průtok způsobuje, že tkáně trpí, respektive všechny narušené kokainem umírají.

V tuto chvíli se začíná poškozovat nosní přepážka, kterou tvoří chrupavka a sliznice, a tkáně jsou natolik oslabené, že dochází k jejich perforaci.

Tip na nejmódnější dárek – NEPRŮSTŘELNÝ ODĚV

V postranní ulici rezidenční čtvrti Polanco je zastrčený obchod, který se podstatně liší od ostatních butiků, vyskytujících se v této části mexické metropole. Sortiment hodně vypovídá o neradostném stavu bezpečnosti v této latinskoamerické zemi. V butik Miguel Caballero, pojmenovaném po jeho kolumbijském majiteli, jsou všechny oděvy neprůstřelné, píše list International Herald Tribune.

Nabízejí tu neprůstřelné kožené bundy a neprůstřelná trička s límečkem. „Pancéřová“ lehká sportovní trika visí hned vedle ochranných větrovek, sportovních bund s kapucí a bílých smokingových košil.

Všichni z personálu si museli povinně obléci některý kus z oděvů, jejichž cena se pohybuje od několika set až po sedm tisíc dolarů a nechat na sebe vystřelit. Testují tak účinnost materiálu, jehož složení je tajné.

Mezi zákazníky butiků patří například venezuelský prezident Hugo Chávez nebo kolumbijská hlava státu Álvaro Uribe, o nejrůznějších členech královských rodin, filmových hvězdách a jiných prominentech nemluvě.

Ti, kteří do tohoto netytického butiků zajdou, musejí nejprve projít detektorem kovů. Je mezi nimi například chirurg, který končí službu v nemocnici pozdě v noci a jde-li přes parkoviště ke svému autu, cítí se zranitelný. Je tu dodavatel tisku, od něhož řada distributorů odebírá noviny velmi časně ráno. Nedávno si do butiků přišel pro bundu, jež ho má při práci ochránit, kdyby se někdo pokusil ho zabít a sebrat mu svazky bankovek, které u sebe má.

Přicházejí sem i mexičtí politici a podnikatelé. Některým bylo vyhrožováno, jiní chtějí znásobit svá už existující bezpečnostní opatření, která v mnoha případech zahrnují neprůstřelná auta, domácí alarmy a bodyguardy. „Nabízíme šanci na život“, říká pracovník vedení butik Miguel Di Carlo.

V dnešním Mexiku se hodně střílí. Noviny jsou každý den plné zpráv o obětech. Sílící drogové násilí spolu s růstem počtu únosů kvůli výkupnému budí v Mexičanech stále větší obavy. Výzkumy ukazují, že stále více jich investuje do ochranných opatření. Někteří lidé se snaží opatřit si zbraně, jejichž vlastnictví je přísně regulované, nicméně jsou na černém trhu k sehnání. Pro některé je proto „neprůstřelná móda“ logickým krokem.

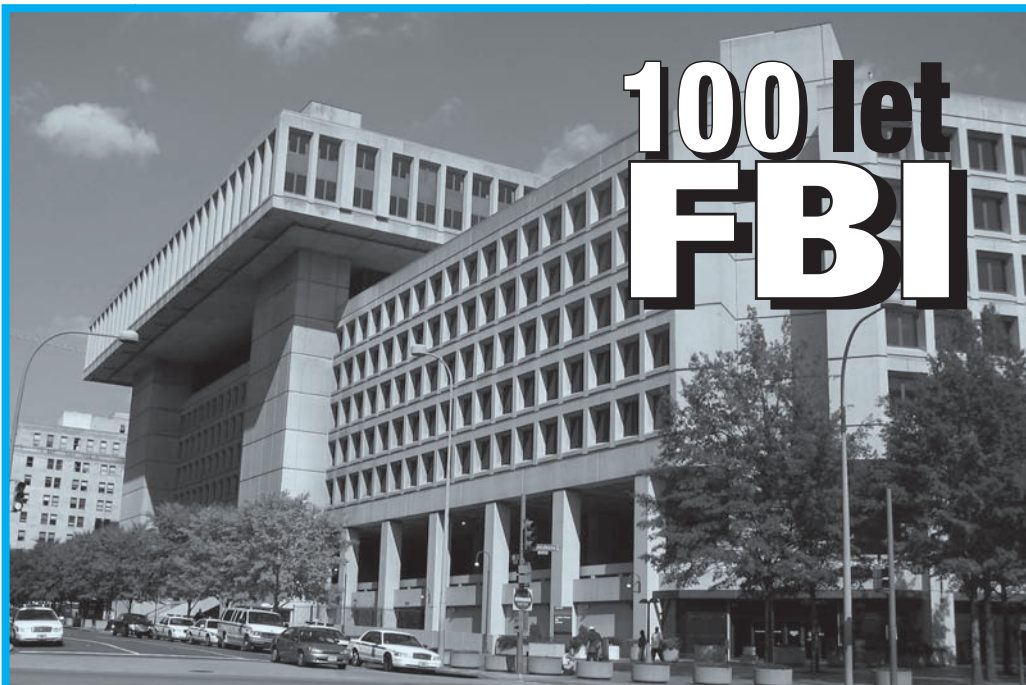
Všichni si to však nemyslí. John French, bývalý pracovník amerického ministerstva zahraničí, který nyní řídí bezpečnostní agenturu v mexickém hlavním městě, považuje neprůstřelné luxusní oblečení spíše za projev výjimečnosti a prestiže než čehokoli jiného. „Někteří boháči mají sklon k okázalosti“, míní French. „Je to patrné z toho, že si pořizují bodyguardy a rychlé vozy. Ve společenském klubu na venkově pak plkají o tom, jak jsou chráněni. A teď se mohou chlubit: Koukejte, nosím na těle pancíř!“

Caballero, který otevřel svůj mexický obchod před dvěma lety a od té doby expandoval do Guatemaly, Johannesburgu a Londýna, však odpovídá a vysvětluje, že má pro své klienty věrnostní klubový program. Pod názvem Survivor's Club je přístupný každému, komu jeho ochranné oblečení zachránilo život. Rady členů klubu se podle něj neustále rozrůstají.

Aby zamezil tomu, že bude oblékat „ty špatné“, opatřuje si Caballero o svých zákaznících diskrétně informace. Porovnává jejich jména se seznamy lidí na útěku, které jsou sestavovány americkou a mexickou vládou. Zdůrazňuje, že jeho oblečení není určeno pro válku, která zuří v některých částech Mexika, kde drogoví zabijáci používají k likvidaci konkurence granáty a raketomety. Jeho pancéřové oblečení má své nositele výhradně chránit pouze proti nahodilému pouličnímu násilí.

Dvoustranu připravil
Jaroslav LINHART

100 let FBI

Proslulý Federální úřad pro vyšetřování (FBI, familiárně jenom „Bureau“) vznikl v USA právě před sto lety, 26. července 1908, jako součást ministerstva spravedlnosti. Od té doby se postupně stal jedním z nejznámějších, ale i nejvýkonnějších policejních sborů na světě s ročním rozpočtem kolem tří miliard dolarů. Z prapůvodních 34 agentů se současný počet zaměstnanců FBI rozrostl na 28 000, z čehož 12 000 jsou výkonní „speciální agenti“.

Kromě centrály ve Washingtonu pracují v 56 pobočkách (Field Offices) ve všech větších městech a v dalších čtyřech stovkách kanceláří (Resident Agencies) po celých Spojených státech. FBI odpovídá za vnitřní bezpečnost a jeho agenti ve skutečnosti – na rozdíl od nepřehledné řady akčních filmů – nesmí aktivně působit mimo území USA. To však nebrání rozvíjení široké mezinárodní spolupráce, která se realizuje především prostřednictvím 70 kanceláří v zahraničí (Legal Attache Offices).

Nejdůležitější úkoly FBI jsou vyšetřování trestných činů proti federálnímu trestnímu zákoníku, zatýkání zločinců, kteří jsou aktivní ve více státech USA a s tím spojené pátrání, zabránění teroristickým útokům (FBI byl spolu s CIA podroben ostré kritice za to, že obě agentury nedokázaly zabránit teroristickému útoku 11. září 2001), nasazení na rozkaz prezidenta USA nebo ministra spravedlnosti, prověřování a ochrana vysokých představitelů USA (s výjimkou prezidenta a viceprezidenta) a konečně kontraspionáž. Kromě toho úřad podporuje ostatní americké federální, státní a komunální policejní sbory vedením databanky zločinců včetně profilů DNA a otisků prstů (to se týká i příslušníků ozbrojených sil a federálních zaměstnanců) a případně i laboratorní analýzou věcných důkazů nebo i výcvikem manažerů a specialistů v kurzech Akademie FBI v Quantico (Virginia), kam je ostatně každoročně zváno i 250 policistů ze zahraničí a absolventy jsou tak i někteří čeští policisté. FBI má i vlastní speciální jednotky, jako jsou zásahové jednotky SWAT

Centrála FBI od roku 1975 sídlí v budově J. Edgara Hoovera v centru Washingtonu D. C.

v centrále i v každé z 56 poboček nebo Critical Incident Response Group v centrále a Hostage Rescue Teams v pobočkách pro reakci na teroristické útoky či vzetí rukojmích.

Zájemci o službu v FBI musí mít univerzitní diplom, přednostně v oboru práva nebo managementu, nejméně tříletou praxi v občanském povolání, věk od 23 do 37 let a musí se podrobit komplexním testům včetně detektoru lži, testu na užívání drog a zkoumání zdravotního stavu. Přijímá se jenom asi pět procent uchazečů. Po přijetí do FBI nováčci absolvují 17týdenní internátní (spíš kasárenský) kurz v FBI Academy, kde získají teoretické a praktické základy pro svou další činnost, aby se pak opakovaně zdokonalovali v dalších kurzech celoživotního vzdělávání. Teprve po základním kurzu jsou zařazeni do služby s nástupním ročním platem 45 000 dolarů, což na americké poměry skutečně není mnoho. Jistou náplastí „speciálním agentům“ FBI je, že po 20 letech služby mají garantovanou penzi. Mnozí slouží déle, ale v 55 letech musí tak jak tak odejít.

-pl-

SUPERDRŽÁ KRÁDEŽ

Dnešní mládež je drzá, někdy do té míry, konstatují i zkušení policisté v terénu, že nad způsobem, jímž někteří mladí porušují zákony, zůstává rozum stát. Zvláště, když si dodávají odvahy ve skupině. Vyšetřovatelé, kteří se musejí rozebrat v následcích jejich kriminální kreativity, nezbyvá než kromě

své profesionální erudice zapojit i fantazii. A nemalou. Ale nejen o tom je následující příběh.

Nedělní party byla v plném proudu. Kosmonauti NASA se sešli v domě technického ředitele kanceláře NASA v Rusku Douglase Hurleye. Zábavu přerušil zvuk tříštitího se skla rozbitého okna. Někteří účastníci večera vyšli ven, ale nikde nikdo. Vrátili se tedy zpátky, pokračovali v zábavě a teprve ráno zjistili, že lahví rozbité okno nebylo jediným překvapením nočních chuligánů.

Vše se odehrálo v Hvězdném městečku, které leží nedaleko Moskvy a připravují se tam na své vesmírné mise kosmonauti dříve sovětských, dnes rusů. Kdysi bylo místo utajené, izolované od veřejnosti, nesměl tam každý. Dnes je situace jiná. Kosmonauti přijímají nejrůznější delegace nebo organizované exkurze zájemců. Na území Hvězdného městečka stojí i několik domků, kde jsou obvykle ubytováni členové zahraničních delegací. Městečko hlídá 70 příslušníků ochranky, ale doposud byl všude klid a počet případů narušení pořádku nepřekročil desítku. Také díky tomu, že i v době „poperestrojkové“ patří Hvězdné městečko k těm nemnoha objektům, kde zůstal zachován režimový provoz.

Sotva přišel vyšetřovatel Michail Kurbatov brzy ráno do práce, byl překvapen telefonátem, ohlašujícím krádež ve Hvězdném městečku, při níž byly astronautům NASA ukradeny notebooky s nahranými výukovými programy, jež si astronauti berou s sebou na mezinárodní kosmickou stanici. Jen málo mohl uklidnit fakt, že všechny počítače měly zakódovaný přístup. V tomto případě šlo nejen o prestiž ruské policie, ale i státu. Ukázalo se navíc, že to nebylo poprvé, kdy se na pozemky, na nichž jsou domky pro NASA, někdo snažil proniknout. Naposled tři týdny před popisovanou krádeží to bylo „zkušební“. Zdálo se, že jde o nějakou provokaci, ze stožárů před domy byly ukradeny státní vlajky Ruska a Spojených států. Nikdo to ale neohlásil, ani další krádež, k níž došlo o pouhý den později a ztratily se při ní nejrůznější domácí spotřebiče už přímo z objektů.

Ochranu režimových městeček, jako je Hvězdné, a dalších režimových území, například vojenských městeček, v nichž jsou obytná zařízení pro vojáky a jejich rodiny, v Rusku zajišťují pracovníci zvláštní součásti ministerstva vnitra, a sice takzvané 6. správy. Vyšetřovatelé této součásti řeší veškeré trestné činy, k nimž došlo na ochraňovaném území, kromě vražd. Se změnou politických podmínek v Rusku se změnila i situace na režimových územích,

kteřá se ve velké většině otevřela veřejnosti, a ta si to vložila po svém. To, co bylo kdysi nedotknutelné, se stalo jakýmsi „veřejným majetkem“ a počet krádeží se zmnohonásobil. Za krádežemi stojí čím dál častěji mladí lidé, jako například v popisovaném případě. (K událostem, které si vyžadují jejich mnohdy i měsíce trvajících přítomnost, vyjíždějí vyšetřovatelé často i k objektům, které jsou vzdáleny i stovky kilometrů, a není výjimkou, že se přesouvají na své vlastní útraty, neboť jejich cestovné je směšně nízké.)

Počítače NASA se nakonec našly, zloději se je samozřejmě pokoušeli zprovoznit, a jakmile je připojili do sítě, technici z Houstonu je podle bezpečnostního kódu identifikovali a lokalizovali. Po složitém pátrání se zjistilo, že pachatelé jsou tři nezletilci z blízké vesničky, kteří měli na svědomí i předchozí krádeže. S jídlem roste chuť, a když to bylo tak snadné a nic se nevyšetřovalo, pečlivě se připravili, až se dospělí nestačili divit. Počítače okamžitě prodali...

Z časopisu ruského MV Policie přeložila a zpracovala
Mgr. Dana SLOŽILOVÁ

GPEC 2008

Ve znamení tažení proti kriminalitě a terorismu – tak nějak by se dal charakterizovat letošní ročník veletrhu bezpečnostní techniky, armádního a policejního vybavení GPEC, konaný v létě v Mnichově. Velké množství firem v historické bavorské metropoli předvedlo spousty produktů – od drobností za pár eur až po technologické zázraky doslova za miliony. Novinek bylo víc, než by člověk čekal, neboť osobitý trh hnaný především stupňujícím se bojem proti světovému terorismu lační po dalších a dalších vychytávkách. Hlavně po těch, které mohou pomoci lovit „ty špatné“ a v rozhodujících okamžicích chránit životy.

Četnost a způsob provedení teroristických útoků se stále více promítají i do speciálních forem výcviku. Robotický pohyblivý terč imituje sebevražedného atentátníka, takzvanou živou bombu. Pokud jej nestačíte vyřadit, než dojde až k vám, instruktor jej odpálí. Zásah mračnem látky podobné mouce prý není střelci zrovna příjemný.

Letos se veletrhu GPEC zúčastnilo 524 vystavovatelů z 62 států a přijelo téměř 6000 návštěvníků z 62 zemí, přičemž účast na tomto nešedním veletrhu je vyhrazena pouze zástupcům

Tyto kulové předměty se vhadzují při násilném vstupu do místnosti; mají za účel rozhodit pozornost protivníka. Jde o speciálně uzpůsobená diodová záblesková (flash) světla, která mají nahradit paralyzační granáty („flash-bangy“) v prostředí, kde by mohla klasická pyrotechnika způsobit požár – například ve varnách a laboratořích výrobců drog...

ozbrojených složek nebo akreditovaným obchodníkům.

Text a foto
Mgr. Pavel ČERNÝ

Konstrukce na dálku obsluhovaných průzkumných vozítek pro policejní účely směřuje k miniaturizaci. Jsou naplněna nejen kamerovou technikou fungující případně i za zhoršených světelných podmínek, ale i dalšími senzory.

EyeBall jsou průzkumná kamerová čidla. Poté, co jsou vhozena oknem do místností či prohozena otvorem do podzemí, předávají dokonalé informace o svém okolí. Vodotěsná a nárazuvzdorná zařízení snímají ve dne v noci obraz a zvuk; otáčejí se při tom dokola v rozsahu 360°. Informace se bezdrátově přenášejí až do vzdálenosti 300 metrů ve volném terénu a 30 metrů v zástavbě.

Byla krásná. Nešlo o půvab dívky z nálepky na kosmetickém přípravku, ale o inteligentní tvář, která jistě uměla vyjádřit mnohé emoce. Nadšení, vztek, smích... Na těch pár fotografiích, jež po ní zbyly, se ovšem Pavlína stylizuje do jakéhosi tichého až úporného smutku. Zejména její rty jsou smutné. Jako kdyby tušila, že tyhle fotky v blízkém budoucnu nevyniknou na obálkách hudebních magazínů, ale stanou se součástí pátracího spisu kriminální služby.

KDYŽ OHĚŇ VYSTŘÍDAL KOUŘ...

Záhada tříadvacetileté Pavlíny Braunové ze Strakonice trvá už dvě desítky let. Dívka, zpívající se skupinou Sem Tam nebo s mnohem populárnějšími Minesengry, majitelka podmanivého hlasu s přesvědčivým interpretačním projevem, zmizela 6. srpna 1988. Od té doby ji nikdo neviděl, nic z jejich věcí nebylo nalezeno, nikdy se nikomu neozvala...

Zbylo po ní pár televizních záběrů, ladem ležící cedéčko, ale především zjitřující otázky s leitmotivem *jak může člověk být a najednou zas nebýt...* Co se v onom tehdejší srpnovém dopoledni asi tak odehrálo? Náhlé neštěstí? Sexuální zločin? Promyšlená emigrace? Bohužel, hledání odpovědí je s přibývajícím časem těžší a těžší.

Otevři deštník nad mým srdcem

V malém bistro v centru Prahy sedím se Stanislavem Motlem, známou tváří televizní Nova, excelentním publicistou, ale taky neúnávným „lovcem“ někdejších nacistů. Lákají ho staré záhady, nejen ty s lidským, ale taky s kriminálním obsahem. Kauza Pavlíny Braunové ho ovšem zajímá především osobně, s tím se nijak netají:

„Jako pravidelný návštěvník Porty a různých folkových či trampských festivalů jsem Pavlínou samozřejmě znal. I když bych si netroufl tvrdit, že jsem patřil k jejím blízkým kamarádům. Spíš se dá říci, že jsem byl jedním z jejích známých a především její velký obdivovatel... Ona se ve světě folku zjevila náhle jako meteor, doslova zazářila! Samozřejmě, že jsem jako posluchač obdivoval například Pavlínou Jiřovou, Lenku Slabou a další dámy folku, ale Pavlína Braunová byla, alespoň pro mě, jiná. Fascinoval mě nejenom její zpěv, ale především šíře jejich zájmů. Byla mladičká, ale

mohli jste se s ní bavit zasvěceně o literatuře. Četla Goetheho, Baudelaira, Rimbauda, ale taky Babela, Bulgakova, Okudžavu, Čiladzeho nebo Ajmatova...“

Ona poslední jména se už směla v druhé půli 80. let minulého století, v oděru gorbačovské perestrojky, říkat nahlas, v očích mnoha citelů starých kulturních pořádků, českých i sovětských, měla ovšem stále punc podezřelosti a revolty. Stejně jako folk. Však také o lidi z řad StB, nápadně čistými maskáči a vycíděnými kanadami, nebyla na Portě a dalších festivalech nouze... Ale texty Jiřího Smrže, které Pavlína zpívala, měly lyrický náboj, nad těmi cenzura a spol. krčily přezíravě rameny.

„Když jsem slyšel v Pavlínině podání třeba *Toulání, Smutek ran, Otevři deštník nad mým srdcem, Stříbrná křídla orlí, Ještě ne*, skoro pokaždé mi šel mráz po zádech,“ říká Stanislav Motl a s nadhledem dávnou uplynulých let se směje: „Moc se mi líbila i jako holka, jasně. Ale. Ale... I kdybych nějakou šanci dostal, zřejmě bych si na ni netroufl. Proč? Pavlína byla hodně svá. Svěrázná, někdy až příliš otevřená, nezatěžovala se, aby hledala kulatá slovíčka.“

Což může – za jistých okolností – být docela dobrým spouštěcím mechanismem agresivity. Třeba ze strany oddaného muže, který už dlouho snáší krásčiny rozmary, přitom čím dál víc cítí, že své partnerce přestává stačit, že mu dívka kamsi uniká – a teď se to dozví naplno z úst nejpovolanějších! Drsně a naholo... Stejně tak ale může reagovat aktér náhodného setkání. Zastaví pohledné stopaře, zkusí nějakou tu rádobu galantní průpovídku, ale vzápětí jeho načechraná peříčka zmoknou pod sprchou inteligentní, nicméně nelitostné ironie...

Motlova tvář ztvárňuje.

Stylizovaný snímek skupiny Minesengři je vlastně už jen vzpomínka na jednu zmizelou dívku

„Tak tuhle verzi bych rozhodně nezatracoval.“

Posel špatných zpráv

Dodnes si ho lidé pamatují z mimořádných, takzvaně horkých pátracích relací Federální kriminální ústředny. Emeritní podplukovník Miroslav Kučera pomáhal pátrat po nebezpečných vrahách, stejně jako po záhadně zmizelých lidičkách. Napsal řadu knih, v jednom z titulů najdeme i kapitolu *Folkové pátrání*, věnovanou pohřešované Pavlíně Braunové.

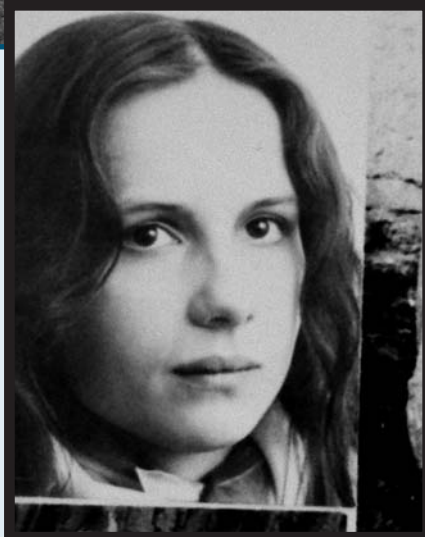
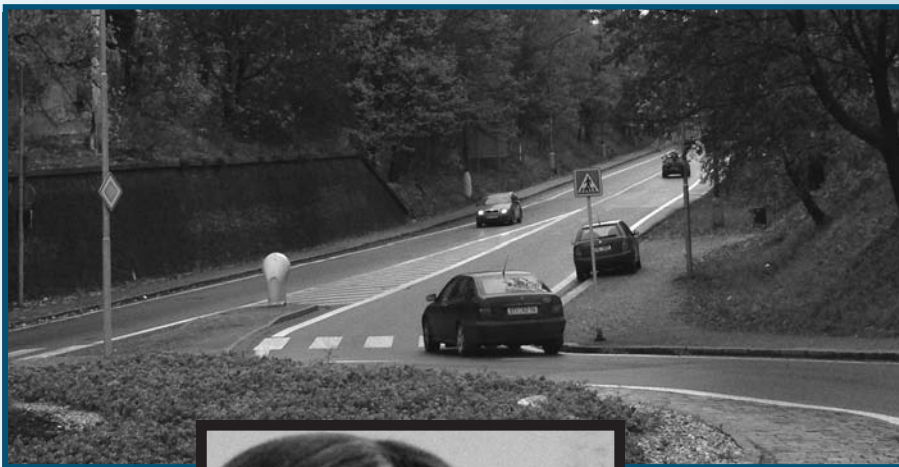
„Hudba byla doslova jejím životem. Když dostala šanci zpívat s Minesengry – tahle skupina by si po Pavlíně Jiřové jen tak někoho nevybrala! – brzy zjistila, že zkoušky a koncertní šňůry kolidují s jejím studiem. Řešila to radikálně, prostě přestala studovat. Nebyl to výraz nezodpovědnosti, ale zarputilosti. Hudbě dávala Pavlína všechno, v tomhle ohledu byla vzorem zodpovědnosti... Proto všechny udivilo, když z ničehonic nepřišla na sraz kapely a takzvaně prošvihla koncert.“

Kučerova slova odeznívají v malém čimicím parku, zalitém sluncem velmi pozdního babího léta. Ale nejsou to jen dávné profesní vzpomínky, na pomoc si může někdejší kriminalista vzít i text tehdejší pátrací relace: „*Od letošního 6. srpna se pohřešuje Pavlína Braunová ze Strakonice. Uvedeného dne kolem osmých hodin ráno odešla z bydlíště na vlak do Českých Budějovic. V poledne zde měla sraz s ostatními členy skupiny a čekala ji cesta do Lipna. Na místo schůzky se nedostavila a nepodává o sobě žádné zprávy. Nevěstná zpěvačka má stříhlou 173 cm vysokou postavu, černé vlasy dlouhé až na záda a hnědé oči.*“

V sobotu 6. srpna na sobě měla halenu s hnědočervenými kostkami, modré rifle a na nohou hnědé sandály. Nesla černou cestovní kabelu. V průběhu pátrání bylo zjištěno, že při cestování využívala i autostopu.“

Parťák je pořád zalitý sluncem, ale v tmavých koutech se už krčí šero a chlad. Kučerova slova opisují obdobnou křivku: „Dneska by bylo Pavlíně 43 let. Já stále doufám, že té holce JE 43 let. Pořád si myslím, že naděje umírá poslední. Do listopadu 1989 nám bylo na pátrače víceméně jasné, že Pavlína emigrovala. Jenomže ona o sobě nedala vědět ani po převratu! Naši takzvanou jistotu vystřídaly otazníky, a ty se táhnou dodnes. Říkám, že Pavlína Braunová je, ale defakto ona není...“

Svým způsobem pátral po zmizelé dívce

Místo posledního stopu?

místě. Dále, že se stala obětí násilného trestného činu. Třetí verze hovoří o sebevraždě nebo nešťastné náhodě. Poslední verzi, první rok asi nejvíc branou v potaz, byla emigrace. I tehdy ovšem existovala možnost dát o sobě vědět domů vzkazem, nějakým pohledem nebo dopisem... Nic z toho se nestalo. Po roce 1989 začal i ve vztahu k tehdejšímu Československu fungovat Interpol,

pátrání v cizině ovšem vyznělo do ztracena. Osobně si nemyslím, že by Pavlína Braunová žila v zahraničí na zapřenou a nedala svým rodičům o sobě ani jednou vědět.“

Nabízím pátou verzi, dost možná kombinaci těch předešlých. Pavlína skutečně emigrovala, možná i do zámoří, kde doufala, že jí někdo ze známých pomůže nastartovat kariéru zpěvačky. Ale tyhle představy se ukázaly liché, sliby chyby, znáte to... Pavlína to hořce skousla, rozhodla se mlčet o své blamáži, nechala se načerno zaměstnat v nějaké restauraci nebo motelu... Jenomže se stala obětí nehody. Tamní úřady měly mrtvolu neznámé totožnosti, ke které se nikdo nehlásil. Nechali ženě sejmout otisky prstů – jenomže duplikáty v České republice neexistují, Pavlína přece nebyla žádný kriminálník. A jelikož analýza DNA vrhla tehdy v plenkách...

„Pokud to stavíte takhle, těžko s vámi můžu polemizovat. Nějak podobně by se případ jistě mohl odehrát,“ míní Miroslav Předota. „Ještě dodám, že v roce 2006 jsme nechali izolovat DNA Pavlíniny matky, porovnání s mrtvolami neznámé totožnosti doma i v zahraničí vyznělo negativně. Stejně jako pátrání pomocí stomatologické dokumentace.“

Pokus o rekonstrukci

Stojíme s poručíkem Předotou před blokem domů v Továrenské ulici ve Strakoncích, kde Pavlína bydlela u babičky. Právě odtud odešla 6. srpna 1988 asi v 7:45 hod na vlak do Českých Budějovic. Tehdejší pátrání na blízkém vlakovém nádraží, stejně jako mezi pasažéry pravděpodobného spoje skončilo bez úspěchu. „Osobně si myslím, že vlak byla jen legenda k uchláčení babičky. Že Pavlína

lína Braunové, je jeho zločin podle zákona už promlčen. Podobně letité svazky mají ve Strakoncích dva: Braunovou a pak ještě paní Ř., pohřešovanou od roku 1993: „To byla ovšem žena středních let, která měla odcestovat do Prahy. Jenomže tam neodjela a nikdo o ní neví. Taký záhada.“

Triumvirát pohřešovaných doplňuje poměrně nedávné zmizení jistého bezdomovce, obecná povědomost i mediální zájem se nesporně týká nejvíc případu Pavlína Braunové. Pořád *Na vlastní oči* se těší velké divácké sledovanosti, jaké byly tedy ohlasy? „Dostali jsme anonymní upozornění na člověka, který měl údajně v minulosti plotky a vůbec problémy se ženami. A na trase mezi Strakoněmi a Českými Budějovicemi se v minulosti často pohyboval... Našli jsme toho člověka a vyslechli – samozřejmě, že jsme se k případu slečny Braunové nedozvěděli nic. Osobně si myslím, že ten anonymní tip pramenil ze zlého úmyslu, že měl dotyčnému přinést nepřijemnosti, uškodit,“ krčí rameny por. Předota.

Tání společenských ledů nepřineslo jen pozitivum. Tak jako v jiných případech zasypali počátkem 90. let pátrače svými „zaručenými“ poznatky senzibilové. Hledání a kopání na vytipovaných místech k ničemu nevedlo, naposledy v roce 2006 poblíž Votic. Jak vlastně nazírat na zmizení Pavlína Braunové z kriminalistického hlediska? Podle poručíka Předoty jsou ve spisu stanoveny čtyři verze. „První je, že se dívka zdržuje na neznámém

i novinář Motl. „Měl jsem touhu objasnit tu záhadu. Poprvé jsem se o to pokusil počátkem 90. let v časopisu *Svět v obrazech*, kde jsem tenkrát pracoval. Zjistil jsem, že doslova pár dní po Pavlínině pohřešování, zmizely na stopu z Plzně, další dvě dívky – podobné jako Pavlína, také vyznavačky trampingu, folku a toulání. Možná je ale hledání spojitosti s Pavlínou jen výsledkem nějaké mé sugesce.“ Druhé novinářské pátrání načasoval Motl dvacet let od události, v rámci pořadu *Na vlastní oči*. „Pokusil jsem se rekonstruovat poslední Pavlíniny dny před zmizením. Stále chci věřit, stejně jako maminka Pavlína, která mi po odvysílání reportáže napsala, že se to záhadné zmizení přece jen objasní. Mám tušeni, že k tomu opravdu dojde. A že to nebude trvat dlouho.“

Matoucí tipy senzibilů

Ve zmíněném televizním pořadu vystoupil také poručík Miroslav Předota z SKPV ORP ČR ve Strakoncích. Právě on „podědil“ starý pátrací svazek. Uplynulých dvacet let znamená jednu jistotu: I kdyby se dnes nakrásně někdo přihlásil a doznal vraždu Pav-

Poručík Miroslav Předota: „Nemyslím si, že Pavlína žije v zahraničí na zapřenou.“

Právě odtud vykoučila Pavlína Braunová 6. srpna 1988 na svou poslední cestu.

byla rozhodnuta odjet stopem. Ideální místo ke stopování do Českých Budějovic měla Pavlína prakticky za rohem.“ Bylo by vůbec možné, aby někdo krásnou a populární dívku na nádraží nebo ve vlaku nezaregistroval? „To se mohlo klidně stát. Pavlína nebyla popová hvězda, nevystupovala v televizi, byla teprve na prahu své slibné umělecké kariéry,“ oponuje poručík Předota. „Upřímně řečeno, Pavlína Braunová vstoupila do širšího povědomí teprve svým pohřešováním a tajemstvím, které její zmizení provázelo.“

Přesunujeme se ještě na úpatí strakonické výpadovky na České Budějovice. Pokud skutečně Pavlína zvolila 6. srpna 1988 stop, musela stát a mávat někde tady... Ale i tenhle pokus o autenticitu je jen marným chňapnutím dlaně do vzduchu. Vždycky zůstane prázdná... Nezačalo pátrání příliš pozdě? Členové skupiny Minesengri pracně sháněli spojení na Pavlíniny rodiče, mobily nebo maily tenkrát existovaly jen ve futuristických vizích. Teprve 10. srpna nahlásil pan Braun, že pohřešuje dceru. Dost času na zahlázení stop. A kdo je zahlazoval? Pavlína? Nebo ten, kdo má její zmizení na svědomí?

Poručík Miroslav Předota zná ještě další data: „19. září postoupil okresní pátrač, po splnění všech předepsaných úkonů, spis na kraj, tedy do Českých Budějovic. 10. října bylo vyhlášeno celostátní pátrání. 19. října došlo k porovnání s už zmíněným plzeňským zmizením Lenky Mužíkové a Ilony Vavříkové. Bez výsledku, shoda konstatována jen v přibližném věku a zalibách všech tří pohřešovaných dívek.“

Epitaf na pomníčku

Čas obrousil mnohé hrany. V Motlově dokumentu vyznívají vzpomínky na zmizelou dívku jen kladně, byť v Kučerových přímých vzpomínkách zazněla i negativita. Závist? Zbytečná příkrost? Nebo naopak sentiment záhady zmizelé krásky zatěžuje vzpomínky dnešních respondentů?

O mrtvých jen dobře? Ale Pavlína přece není mrtvá...

Hudební kritik Jiří Černý: „Je to hrozná škoda, že Pavlína měla na všechno tak málo času.“

Zpěvačka Pavlína Jiřová: „Ona se nebála ničeho. Ona šla do všeho s vervou. Až bezhlavě, řekla bych.“

Jiří Černý: „Troufl bych si tipovat, což potvrzují i další známí, že soužití s Pavlínou nebylo snadné. Ona měla na jedné straně spoustu uměleckých a literárních zájmů, na druhé straně byla vznětlivá. Co jí bavilo, na co měla chuť, to taky okamžitě provedla.“

Pavlína Jiřová: „Byla divoká. Muži říkali, že se jí trochu bojí. Ona měla něco, čím provokovala, ale zároveň si držela odstup. Kdo by se k ní chtěl skutečně přiblížit, musel by být osobnost, aby to zvládl.“

Jiří Smrž, hudebník a textař: „Jsou životy lidí, kteří doslova hoří. Jenomže nejde hořet a neshořet...“

Krásný a slibný oheň jménem Pavlína Braunová vystřídala neproniknutelná kouřová clona. Trvá už dvacet let.

Viktorín ŠULC
Foto **Václav ŠEBEK,**
Oleg HOMOLA
a policejní archiv

PRACOVNÍ NÁVŠTĚVY

12

U pracovních (obchodních, služebních, či jak jim můžeme říkat) návštěv je ještě více než u soukromých nezbytné se předem ohlásit. Odpovědní pracovníci a manažeři mají obvykle svůj pracovní den „rozsekán“ řadou předem naplánovaných akcí, takže bez předběžné dohody bychom se do jejich rozvrhu vůbec nevešli. Dalším argumentem je nutnost přípravy na jednání: zpracování podkladů, projednání s dalšími lidmi nebo alespoň rozmyšlení se, co od jednání obě strany očekávají.

Ohlášení pracovní návštěvy je nevhodnější telefonicky (je zde nejtěsnější zpětná vazba a obě strany si při rozhovoru mohou vyjasnit všechny předběžné otázky). Další vhodná možnost je faxem či e-mailem, konečně pak dopisem (ten je vhodný, zejména pokud zasláme předem nějaké písemné materiály).

Při telefonickém ohlašování bychom se měli představit, a to nejen jménem, ale i firmou či institucí, a říci, proč voláme. Bez poskytnutí těchto informací by se s námi ve správně vedených obchodních a jiných firmách neměl nikdo dát do rozhovoru. Dodržování takových zásad neuvěřitelným způsobem šetří čas a nervy: odfiltrovány jsou hovory bláznů, nesmyslné a nezajímavé nabídky a ty problémy, které může (podle uvážení vaší sekretářky) vyřídit jiný, v hierarchii níže postavený pracovník. (Tento postup souvisí s další zásadou úspěšného manažera: nikdy nedělejte sami to, co může vyřídit váš podřízený — neboli zásada delegování pravomoci na nejnižší možnou úroveň.)

Kromě toho bývá slušností v úvodu telefonického rozhovoru pozdravit, na konci poděkovat a rozloučit se. Dohodnutý termín si ihned zapíšeme, protože krátkodobá lidská paměť je dosti nespolehlivá.

Na jednání (návštěvu) se připravujeme předem. Rozmyslíme si, kvůli čemu dotyčného (dotyčnou) navštívujeme, co je naším cílem, dále jaké zvolíme prostředky, tj. taktiku a strategii našeho jednání. K tomu patří i příprava možných variant, neboli uvažujeme, co uděláme, když druhá strana řekne, že... Konečně zvolíme vhodné oblečení odpovídající prostředí a účelu návštěvy. (K vysoce postavené osobě se oblékáme do společenského oblečení, i když pracujeme jako krmiči dobytka. Počítače nebudeme prodávat v šortkách, zatímco pro agenta se sportovním náčiním se tento oděv může hodit.) Je to prostě otázka celé naší stylizace, kdy se připravujeme nejen co budeme říkat, ale také jak budeme kompletně vystupovat.

Na obchodní návštěvy je naprosto nezbytné přicházet přesně — ani dříve, ani později. Obecně platí, že ten, kdo si schůzku „objedná“, by měl být v místě srazu přesně, zatímco zvaný může přijít trochu později. Maximálně tolerovatelné zpoždění je patnáct minut, ale i za to je třeba se věrohodně a upřímně omluvit. Jestliže máte sraz v končinách, kde jste ještě nebyli, je vhodné si udělat časovou rezervu, a to klidně hodinovou. Je nakonec příjemné, když se po cestě můžete vydýchat, upravit, napít se a ne začínat jednání ve stresu omluvou, proč jste se pozdílili.

Při příchodu se opět představíme, eventuálně se odvoláme na telefonickou dohodu či dopis.

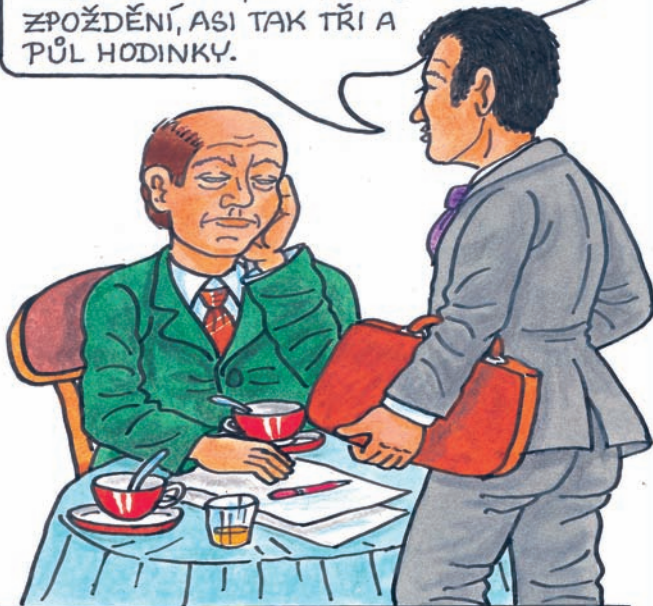
Hosta obvykle uvádí sekretářka, pouze v případě významné a očekávané návštěvy by měl manažer sám vyjít do předpokoje (sekretariátu) uvítat vzácnou návštěvu. Návštěvě dáváme přednost ve dveřích a ihned nabízíme místo k usednutí. Není vhodné usednout za svůj pracovní stůl a tím se oddělit od hosta.

Návštěvníkovi před zahájením rozhovoru nabídneme jednoduché občerstvení. Na jeho podání se dohodneme se sekretářkou buď při ohlášení návštěvy (víme-li, co našemu hostu nejvíce vyhovuje); nebo ještě lepší je zeptat se po úvodních formalitách hosta na jeho přání. Naštěstí s postupující kultivací českých firem i českému „turkovi“ odzvání a je obvykle nahrazován překapávanou kávou. Zkuste i vy svým návštěvníkům nabídnout čaj, překapávanou kávu nebo espresso s mlékem či smetanou, limonádu nebo sodovku, ve zvlášť výjimečných případech i slzu kvalitního alkoholu — spíše symbolickou formou. Pozor: stále sílí trend „ani kapka na pracovišti“ a mnoho zahraničních návštěvníků s údivem zírání na masivní popíjení na pracovních návštěvách, takže tím výjimečným případem považujeme kontrakt na

OMLOUVÁM SE, ALE MÁM DROBNĚJŠÍ ZPOŽDĚNÍ, ASI TAK TŘI A PŮL HODINKY.

NA OBCHODNÍ SCHŮZKY PŘICHÁZÍME NA-PROSTO PŘESNĚ. TOLERANCE ZPOŽDĚNÍ JE PATNÁCT MINUT.

DIREKTORE, DÍKY ZA POZVÁNÍ K NÁVŠTĚVĚ. JDU V NEJLEPŠÍCH MON-TÉRKÁCH CO MÁM.

MUSÍME SI ZVOLIT VHDNÉ OBLEČENÍ ODPO-VÍDAJÍCÍ PROSTŘEDÍ A ÚČELU NÁVŠTĚVY.

dalších pět let nebo šedesátiny zakladatele firmy. S alkoholem na pracovních schůzkách bychom měli zacházet obecně velice opatrně. Při obchodním „meetingu“ není alkohol vhodný, maximálně pivo nebo deci bílého u pracovního oběda. Je však důležité, jak se na konzumaci alkoholu dívá zvaný člověk. Pokud jej neznáme, musíme postupovat obzvlášť opatrně, aby si nevytvořil první dojem, že jsme opilci. Co se týká tvrdého alkoholu, tak bývá většinou vyloučen, i když takový dobrý francouzský koňak nebo skotská whisky mohou být dobrým přípitkem k uzavření příjemného rozhovoru.

Hana BACHRACHOVÁ
Kresby Petr PAČES

NA UKONČENÍ NAŠEHO JED-NÁNÍ OTEVŘU JEŠTĚ DALŠÍ KOŇAK. CO TY NA TO ?

PŘED ZAHAJENÍM ROZHOVORU NABÍDNEME JEDNODUCHÉ OBČER-STVENÍ. TVRDÝ ALKOHOL BÝVÁ NA PRAC. SCHŮZKÁCH VYLOUČEN.

Menu

- [Úvod](#)
- [Vánoční zvyky](#)
- [Vánoční recepty na cestovní](#)
- [Vánoční recepty](#)
- [Nápoje](#)
- [Vánoční přání](#)
- [Obrázky](#)
- [Diskuze](#)
- [Vánoční sablony](#)
- [Vánoční tapety do PC](#)

Úvod

Šťastné a veselé Vánoce!

Places

- My Places
- Slovakia
- Google Campus
- Grand Canyon
- Colorado River View
- Mount Saint Helens

NAŠLI JSME PRO VÁS NA INTERNETU

12

Je tady prosinec a konec roku 2008 už podupává za dveřmi. Obchodníci nás usilovně a neodbytně lákají k nákupům vánočních dárků, na balkónech čekají na ozdobení jedličky nebo borovičky, vanilkové rohlíčky už příjemně voní... Opustíme proto na chvíli internetové stránky s obsahem vážným a budeme se dnes věnovat spíše svátečním a odpočinkovým tématům. Začneme u vánočních zvyků a dalších kratochvílí, kterým je věnována stránka vanoceuzdenky.osoba.cz. V její nabídce jsou i recepty na pokrmy pro štedrovečerní večeri, vánoční pečivo a lahodné nápoje. Najdete zde také malou sbírku poetických vánočních přání a obrázků, které můžete použít třeba jako přílohu emailové vánoční „pohlednice“.

V povánočním období řada z nás s lítostí konstatuje, že latinské přísloví „Střídmy v jídle – sám sobě lékařem“ je skutečně moudré a pravdivé. Jen jsme na ně při svátečním hodování nějak pozapomněli. V takovém rozpoložení možná přivítáte nabídku velkého množství lidových přísloví, citátů z různých literárních děl, moudrých výroků, nebo život vtípně glo-

sujících Murphyho zákonů. Autor stránky www.citaty.net nelitoval práce a soustředil a roztrídil na ní stovky těchto drobných myšlenkových perel a perliček. Snadno proto najdete citáty o lásce, o přátelství, o smutku, o životě i smrti. Citáty však můžete vybírat v abecedním seznamu také podle jejich autorů. Příslloví jsou zase rozdělena podle oblasti svého původu (česká, latinská, čínská atd.). Ze sekce Murphyho zákonů jsme pro vás na ukázkou vybrali několik „dopraváckých“. Jistě uznáte, že s většinou glosovaných situací jste se už také setkali...

- Žádný pracovní úkol není tak jednoduchý, aby se na něm nedalo neho zkazít.
- Přejedeš-li do druhého pruhu, zrychlí se ten, který jsi právě opustil.
- Jestliže chceš objet jedinou překážku na silnici, potkáš v tomtéž místě jedinou protijedoucí nákladňák.
- Osmdesát procent všech lidí se považuje za nadprůměrné řidiče.
- Na silnici není prakticky žádný provoz až do chvíle, kdy potřebujete odbočit doleva.
- Kdykoli potřebujete zastavit u dopravních světél, abyste si upravily make-up, bude všude svítit zelená.
- Vždy, když dojedeš nákladňák, je na silnici plná čára a v protisměru volno. Jakmile se změní v přerušovanou, okamžitě je v protisměru kolona.
- Když se na jinak opuštěné silnici setkájí dvě auta, vždy to bude na mostě, nebo na nejužším místě cesty.

Dlouhé zimní večery, čekání u lékaře

nebo jízdu vlakem můžeme trávit všelijak. Stále populární je například luštění „sudoku“, neboli doplňování číslic 1 až 9 do částečně vyplněné tabulky, rozdělené na 9 x 9 políček. Je pochopitelné, že tato oblíbená logická zábava neunikla ani pozornosti tvůrců webových stránek. A přitom hra není tak stará – Howard Garnes ji pod názvem „Number place“ publikoval teprve v roce 1979. Dnes ji hraje kdekdo a její tabulky zveřejňují každodenně mnohé noviny i časopisy. O historii, principu a strategii hry se dozvíte například na stránce sudoku.nazory.cz. Další inspiraci pro řešení najdete v sekci odkazů. Takto vyzbrojeni se můžete pustit do řešení automaticky generovaných sudoku v sekci „Rychlá hra“. Ještě důkladněji je zpracována stránka sudoku.wz.cz, která generuje tabulky různé obtížnosti. Vtipnou variantou klasické číselné hry je obrázkové sudoku, v němž je úkolem hráče poskládat do políček místo čísel obrázky devíti různých tváří. Stránka nabízí ke stažení (zdarma) sudoku i pro mobily a máte-li co říci, můžete se zúčastnit diskuse v sekci „Sudoku fórum“.

Z mnoha zahraničních upozorňujeme například na stránku www.sudoweb.com. Její generátor tabulek různé obtížnosti si můžete dokonce vložit na vaši webovou stránku. Stačí kliknout na odkaz „Sudoku on your website/blog“ a zkopírovat do zdrojového textu vaší stránky několikařádkový kód. Ještě předtím je možno nastavit velikost a barevné řešení tabulky.

Na závěr se od vánočního stromku přesuneme prostřednictvím satelitních snímků na kterékoli místo na světě. V sedmém pokračování seriálu jsme se seznámili s mapovým serverem www.mapy.cz, který zobrazuje území celé Evropy ve formě základní a turistické mapy, nebo jako satelitní snímek. Server je však zaměřen především na území České republiky, které je – na rozdíl od okolních zemí – zobrazeno do největších podrobností. Chcete-li virtuálně cestovat po celé zeměkouli, musíte využít služeb jiných, globálnějších serverů.

Jedním z nejpobulárnějších „satelitních“ prohlížečů je program *Google Earth*. Satelitní snímky – meteorologické i špionážní – jsou sice na internetu již hezkou řádku let, ale *Google Earth* představuje úplně odlišnou kategorii. Nejde v něm o prohlížení jednotlivých statických snímků, ale o plynulé „cestování“ doslova z jednoho konce světa na druhý. Některá místa můžete prohlížet v rozlišení, které doslova bere člověku dech. V New Yorku nebo v Paříži rozeznáte nejen Brooklynský most nebo Eiffelovku, ale i jednotlivé chodce. Na pražských snímcích jsou patrná auta na ulicích, rozlišení na snímcích většiny ostatních míst dovolí rozpoznat větší bloky budov. Program je možno stáhnout ze stránky earth.google.com. Její součástí je také výukový videoprogram, seznamující zájemce se základy ovládání programu.

Jaroslav KUSALA

PRAGOALARM

17. VELETRH ZABEZPEČOVACÍ TECHNIKY, SYSTÉMŮ A SLUŽEB

PRAGOSEC

17. VELETRH POŽÁRNÍ OCHRANY A ZÁCHRANNÝCH ZAŘÍZENÍ

24. - 26. 2. 2009

Výstaviště Incheba Expo Praha – Holešovice

www.pragoalarm.cz • www.pragosec.cz

INCHEBA
EXPO PRAHA

NORMÁLNÍ MĚSTO

Děčín, 6. 9. 2008 (ČTK) - Policisté zjistili totožnost člověka, který v pátek dopoledne na ulici Jiřího z Poděbrad v Děčíně vystřelil oknem auta na pětapadesátiletého muže. Jeho čin překvalifikovali na pokus o vraždu, pachatel je ale stále na útěku. Stav postřeleného je nadále vážný, ale měl by být již mimo ohrožení života. Podle informací, které se podařilo ČTK získat, byl postřelen do ruky a do břicha. Motivem střelby byly pravděpodobně osobní rozpory.

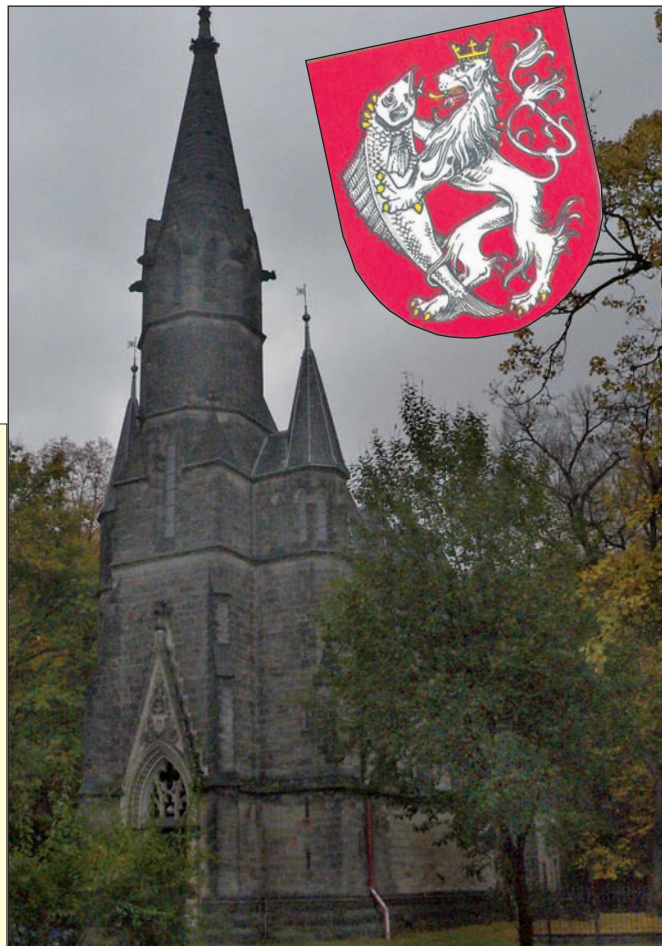
Takovéto dramatické události rozhodně nepatří k běžnému chodu života ve více než padesátitisícovém severočeském městě Děčíně. Vražda nebo pokus vraždy je zde záležitost spíš nevšední, přihodí se v průměru tak jednou za dva roky a téměř pokaždé je důsledkem osobních sporů mezi blízkými lidmi. Z toho se nevymyká ani událost z roku 1999, kdy v čínské restauraci na náměstí byli zabiti nožem tři Číňané.

Ústecký kraj patří k těm, které jsou u nás nejvíc zatíženy kriminalitou. Ne že by v Děčíně tento fenomén také neznali, ale ve srovnání velkých severočeských měst je zde kriminalita spíš nižší – a rozhodně to není žádné rejdiště našich nebo zahraničních gangů, kde by se člověk bál vyjít na ulici. Pravda, shodou okolností jsme se při fotografování v centru města naskytlí k honičce po mladíkovi, který jakési ženě na ulici za bílého dne vytrhl kabelku. To prý ale byla skutečně jen shoda okolností, takové a podobné případy zde nejsou na denním pořádku.

„Vandalové poničili kašnu v děčínské Zbrojnické ulici, kterou nechalo město teprve nedávno opravit. Město podalo kvůli desetitisícové škodě trestní oznámení na neznámého pachatele,“ listujeme v děčínských elektronických novinách z posledních dnů. „Neznámý zloděj se na Děčínsku zaměřil na vykrádání vysavačů u benzinových pump. Minulý týden vybral

pokladnici vysavače v Děčíně, tento týden v Rumburku. Tam byl ale přístroj prázdný. Zloděj i tak způsobil dvacetitisícovou škodu... Poškozených pět osobních vozidel a škoda v řádech tisíců korun. Takové jsou následky jen několikametrové jízdy teprve devatenáctiletého opilého řidiče v Děčíně. Zadržet se ho podařilo hlídce Městské policie...

Kaple Sv. Jana Nepomuckého v Děčíně-Chrástu byla v letech 1869–1871 přebudována na rodinnou kryptu Thun-Hohensteinů, kteří zde byli pohřbíváni až do roku 1935. V nové době se bohužel toto místo stalo trvalým cílem vandalů, kteří ničili rakve a hroby a zneuctívali ostatky mrtvých. V polovině 90. let 20. století bylo proto rozhodnuto přenést ostatky do krypty kostela Sv. Kříže. Ponechány byly dva vnější hroby, ani ty však nebyly útoků ušetřeny, ostatky z nich se bohužel našly až na druhém konci Děčína...

Vedoucí děčínského obvodního oddělení má dva zástupce: nadporučík Mgr. Radek Pospíšil (vpravo) řídí přímý výkon služby, nadporučík Martin Dvořák má na starosti trestní řízení

Obchodníci z Děčína, Chomutova a Prahy byli sledováni, okrádali stát na daních. Severočestí celníci a policisté včera pozatýkali sedm lidí, které podezřívají z rozsáhlých daňových machinací. Stát měli okrást nejméně o 50 milionů korun, škoda však zřejmě bude ještě daleko vyšší. „Ne, tenhle poslední případ už se děčínského Obvodního oddělení Policie ČR netýká, to je doména služby kriminální policie a vyšetřování. Policisté „z obvodu“ – jako všude jinde – řeší případy spíš banální, s horní hranicí trestní sazby do tří let odnětí svobody.

Mají samozřejmě i jiné úkoly. Navečer před naším příjezdem do Děčína oznámila na policii dívka, že se ztratila její matka. Za pomoci posil z Benešova nad Ploučnicí, České Kamenice a Hřenska

Dozorčí obvodního oddělení praporčík Miroslava Podešvová s praporčíkem Jiřím Daňkem

Děčínské Obvodní oddělení Policie ČR sídlí odnepaměti na levém břehu Labe, v Podmoklech. Budova byla nedávno částečně opravena. Přestože ji ještě čeká oprava střechy, výměna silnoproudých i slaboproudých sítí, zřízení recepce pro veřejnost a dovybavení novým nábytkem, policisté v ní mají celkem slušné sociální zázemí. Normám odpovídá i vybavení cel pro předvedené osoby. Pro současný počet policistů už je ale budova docela těsná – zvláště když vlastně všichni vykonávají nezanedbatelnou část práce v kanceláři.

Ženě právě kdosi vytrhl kabelku – další policisté zatím pronásledují pachatele

policie zorganizovala pátrací akci, při které byla žena nalezena asi 800 metrů od domova, ale zaklíněná mezi kameny natolik, že se sama nemohla uvolnit, kvůli stlačenému hrudníku ani nemohla volat o pomoc a mrazivou noc by tak těžko přežila ve zdraví.

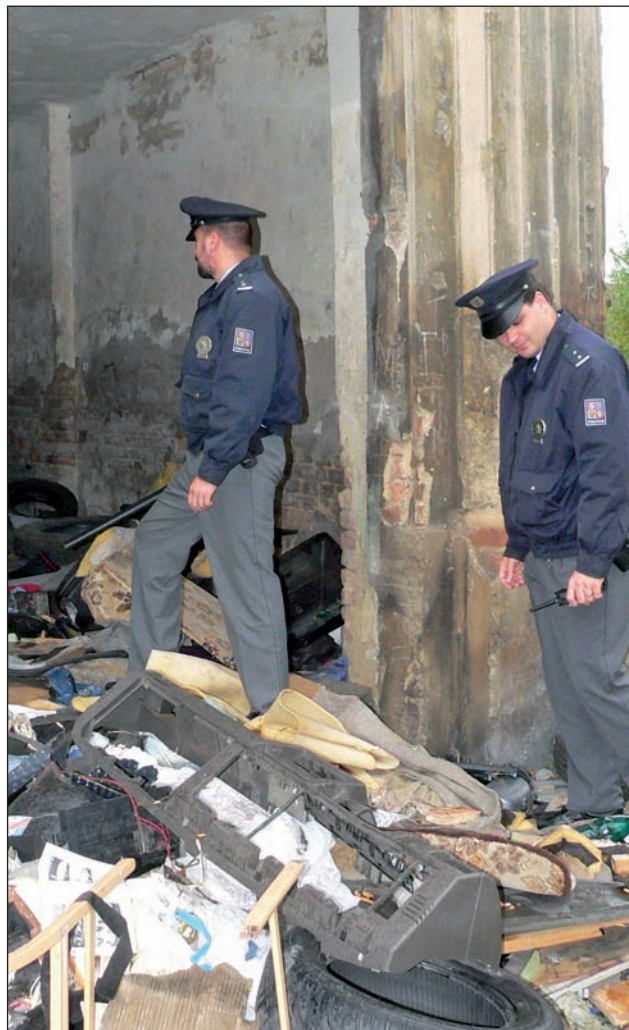
V žádném případě nelze tvrdit, že by policisté z děčínského obvodního oddělení neměli co dělat. „Náš obvod je co do úrovně a skladby kriminality takový normální, jako v každém městě téhle velikosti v republice,“ shodují se vedoucí oddělení i oba jeho zástupci, kteří všichni prožili v Děčíně celý svůj dosavadní život i služební léta u policie, nebo alespoň

jejich větší část, ale mají zkušenosti také odjinud.

„Obvod má rozlohu 183 kilometrů čtverečních a kromě statutárního města Děčína do něj spadá ještě město Jílové a další obce, takže zde žije téměř 60 000 obyvatel,“ informoval nás vedoucí obvodního oddělení nadporučík JUDr. Bohumil Horník. Na tomto území působí tři policejní oddělení v působnosti Okresního ředitelství Policie ČR v Děčíně: právě Obvodní oddělení Děčín, dále zdejší oddělení hlídkové služby s 30 až 40 policisty, a protože Děčín je jeden z největších a nejdůležitějších železničních uzlů v republice, tak také oddělení železniční policie. Bezpečnost plavebního provozu na Labi pak má na starosti pořiční oddíl z Ústí nad Labem. „Kompetenční problémy nevznikají, se všemi se výborně dohodneme a podle potřeby spolupracujeme, pomáháme si navzájem,“ říká nadporučík Horník. „To platí i o městské policii, která má v současnosti asi 56 strážníků...“ (Mimořádně: samostatné město Podmokly mělo v době před druhou světovou válkou 51 strážníků.) „Městská policie také provozuje kamerový systém. Velmi nám to pomáhá, zaznamenali jsme například loupež v přímém přenosu, samozřejmě vzápětí objasněnou. Ale jsou i negativa: v někte-

pokračuje vedoucí oddělení. „U nás na oddělení není žádná zvláštní fluktuace, jinde obvyklé odchody většího počtu policistů do civilu se u nás neprojevily. S doplňováním stavu také vcelku nejsou problémy. Ne že by byl přetlak zájemců jako dřív, ale když potřebyme, tak se najdou. Teď, když není základní vojenská služba, ovšem trvá výchova nových policistů takřka jako z civilu trochu déle, hlavně než si uvědomí, že také musí poslouchat a že se musí na oddělení zajistit nepřetržitý výkon služby. A když vychováme dobrého mladého policistu, tak nám odejde jinam, zpravidla na okresní ředitelství ke službě kriminální policie a vyšetřování. To je ale přirozený koloběh, my se zase snažíme vybírat schopné policisty z oddělení hlídkové služby. Lidé mají mít možnost postupu, nějakou perspektivu.“

Děčínské obvodní oddělení tedy za běžných okolností nevy-

I Děčín má svá nevábná zákoutí vyžadující dohled policistů z obvodního oddělení – vlevo praporčík Ladislav Bárta, vpravo praporčík Roman Krivan

policistů, kteří se zabývají dosud neobjasněnou trestnou činností, a momentálně tři stálých dozorcích, kteří se střídají v nepřetržité službě.

Jak už bylo řečeno, nápad kriminality v děčínském okrese je spíš střední, ale 30–40 procent z něj připadá právě na město Děčín. Pro obvodní oddělení to znamená zabývat se zhruba 120 trestnými činy měsíčně. (S objasněností těsně pod 60 procenty patří děčínskému okresu trvale přední místo v kraji.) Osm policistů z oddělení se podle plánu výcviku nebo podle skutečné potřeby vyčleňuje do okresní pořádkové jednotky.

Děčín, v překrásné poloze na soutoku Labe s Ploučnicí a v sevření skalních srázů Děčínských stěn, Labských pískovců a Českého středohoří patří k nejhezčím českým městům. Malebný vzhled města ani tolik nenarušují obvyklé shluky paneláků, z nichž některé bohužel pronikly až do historického jádra. A tak jako jinde v republice i zde se v posledních letech zacelují stopy socialistického hospodaření s „domovním fondem“.

Město má přebohatou průmyslovou tradici, počínající zejména v 18. století a pokračující až do dnešních dnů. Osudy jeho obyvatel nebyly vždy jednoduché, počínaje osídlením slovanským kmenem Děčanů, doloženým v 9. století, přes

Kriminalita v Děčíně? Jako všude jinde. V působnosti obvodního oddělení mají převahu trestné činy spojené s automobilismem – krádeže motorových vozidel, vykrádání automobilů, jízda bez řidičského oprávnění, opilství... Pak už jsou statisticky významnější jen opakované drobnější krádeže a běžná pouliční kriminalita.

rých případech byla trestná činnost vytlačena do okrajových částí města, kde není tak snadné ji mít pod dohledem. Také by bylo dobré, kdyby systém obsluhovali například bývalí policisté nebo strážníci, kteří přece jen mají osobní znalost a pomohli by tak k jeho ještě efektivnějšímu využití.“

Obvodní oddělení Policie ČR Děčín má tabulkový stav 44 policistů, nyní ve skutečnosti o dva méně. „Ode všech vyžadují odpovědný, profesionální přístup k práci,“

konává hlídkovou činnost, tu má na starosti oddělení hlídkové služby. Obvodní oddělení se soustřeďuje mimo jiné na community policing, což se realizuje zejména obchůzkami šestnácti policistů s objektovou a územní odpovědností v šesti okrscích, na které je rozdělen služební obvod. Jejich hlavním úkolem je hovořit tam s lidmi. Jinak se spolu s ostatními točí ve výjezdové službě a zpracovávají k tomu příslušnou administrativu. To se netýká jen skupiny „NTC“, což je pět

V prvním patře téhle budovy došlo v roce 1999 k trojnásobné vraždě

osídlení, převážně Čechy z vnitrozemí.

Město ale dodnes nedosáhlo původního počtu obyvatel (téměř 56 000 v roce 1930, 52 864 v roce 2007) přesto, že původní Děčín na pravém břehu Labe byl už v roce 1942 spojen s levobřežním městem Podmokly. Průmysl byl ovšem v poválečném období výrazně modernizován, a tak jeho podstatná část víceméně ve zdraví přežila privatizaci a funguje dál. Největšími zaměstnavateli ve městě jsou České dráhy, Česká pošta, největší průmyslový podnik Kabelovna Děčín Podmokly, hliníkárna Alusuisse, Obalex a Severočeská energetika. Do roku 2001 byla největším zaměstnavatelem ve městě společnost Československá plavba labská. Po úpadku sice s novým majitelem obnovila provoz, avšak ani ne s třetinou zaměstnanců. Děčín přesto nadále zůstává naším největším říčním přístavem

postupné osídlování německým obyvatelstvem až po návrat „domů do říše“ v tragickém roce 1938. Před druhou světovou válkou byl Děčín (Tetschen) takřka výlučně německý, což po válce prakticky znamenalo úplný odsun obyvatelstva a nové

vem a činnost se nezastavila ani ve zdejších loděnicích. Ve městě samozřejmě působí spousta dalších soukromých firem a firmiček.

Pravděpodobně i tento vcelku příznivý vývoj lokální ekonomiky je příčinou, proč kriminalita v Děčíně bují přece jen méně než v jiných severočeských regionech.

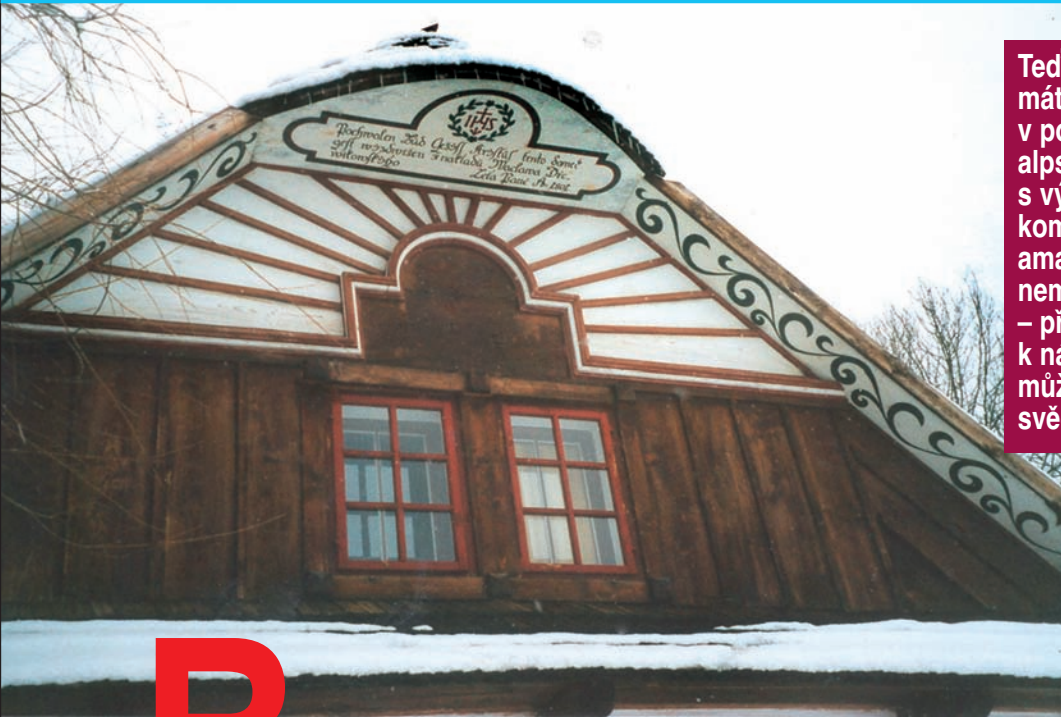
Další příčinu by bylo možno hledat v dlouholetém aktivním přístupu orgánů města k projektům prevence kriminality, mimo jiné i v rámci Programu prevence kriminality na místní úrovni Ministerstva vnitra ČR. Pět úspěšnými projekty se tak Děčín na tomto poli stal jedním z nejúspěšnějších měst v České republice.

„Výčet veškerých aktivit je opravdu široký,“ prohlásil v místním tisku Tomáš Pavlík, manažer prevence kriminality Městské policie Děčín. „Zahrnuje řadu projektů, počínaje projekty sociální prevence zaměřené zejména na děti ze znevýhodněného prostředí obyvatel, přes projekty situační prevence, ke kterým patří například zavádění kamerových systémů, až po přednášky na základních a středních školách, které již několik let úspěšně zajišťuje Městská policie. Dále jde o podporu sportovních aktivit organizací, které pracují s problémovou mládeží, a podobně. Činností je skutečně velké množství a jejich obsah se průběžně mění a doplňuje podle aktuálních potřeb. Z rozpočtu města je každoročně vyčleňována do kapitoly prevence kriminality částka, která postačuje k pokrytí všech nákladů. Jedná se zejména o pokrytí povinné spoluúčasti na projektech podpořených státní dotací a na realizaci vlastních projektů. Dále jde samozřejmě o finance získané z dotací od státu.“

Děčín má také platnou vyhlášku o zákažu požívání alkoholických nápojů na veřejnosti. Nejnověji pak má město šanci zapojit se do sítě měst, kde funguje systém včasné intervence, který podstatným způsobem zefektivňuje práci všech institucí pracujících s ohroženou mládeží... Jak je vidět, když se spojí všechny síly, Děčín bude i nadále docela normální město.

Přemysl LIŠKA
Foto Václav ŠEBEK

Jedna z dominant města, Děčínský zámek. Ve strategické poloze na skalním ostrohu u soutoku Labe a Ploučnice v 10. století stávalo dřevěné hradiště, potom gotický hrad. Od roku 1632 zde sídlil rod Thun-Hohensteinů, kteří z něj vybudovali rozlehlý zámek. V roce 1932 jej ale z ekonomických důvodů prodali československému státu. Zámek byl přebudován na kasárna, která postupně používala československá, německá, opět československá a posléze sovětská armáda. Tomu pochopitelně odpovídal stav památky. Od roku 1991 je zámek v majetku města, které jej po etapách obnovuje a zpřístupňuje veřejnosti.

Teď v zimě se dá o městu, které máte určit, prozradit, že v něm v posledních letech vyrostl areál alpského lyžování (dokonce s výrazným přemostěním důležitého komunikačního průtahu) pro aktivní, amatérské rekreační sportování, jaké nemá – v centrální České republice – příliš obdoby. A doporučení k návštěvě zdejšího Betléma můžeme samozřejmě s čistým svědomím rovněž vydat...

– obyčejně se zvěřinovými a rybími specialitami, s klasickými českými jídly i s exotičtějšími pokrmy a dezerty.

K dalším pozoruhodnostem se přičítají Tvrz – vůbec nejstarší objekt v lokalitě, Ježdíkův dům – jsou na něm malby podle návrhů Mikoláše Alše, kostel Narození Panny Marie a radnice – z roku 1598 dřevěná, v letech 1788 až

Betlém v Čechách

Následuje několik nápovědných informací: Hledané místo leží na úpatí Českomoravské vysočiny, na rozhraní dvou chráněných krajinných oblastí – Žďarských vrchů a Železných hor. V 11. století tu na cestě z Čech na Moravu (i obráceně) vznikla hrnčířská osada, výrazná souvislost s řemeslem hrnčířů se ostatně odráží v dnešním názvu města.

Nejstarší doložená historická zmínka má kořeny v první polovině 14. století. V polovině následujícího století tady zřídil král Ferdinand I. celnici, o které se dál pak nikde nemluví. Stará kupecká – zdejší – stezka je ovšem zakreslena v Klauδιánově mapě z roku 1518. Ve městě a v okolí se zachovalo mnoho lidových staveb již od poloviny 18. století.

Nejvýznamnější z nich je soubor budov ležící na pravém břehu říčky Chrudimky – Betlém. Dříve to byla městská čtvrť tvořená roubenými chalupami, ve kterých bydleli zejména hrnčíři a tkalci. Stavebním materiálem, praví se v propagačních turistických tiskovinách, bylo hlavně dřevo, zdíla se pouze část kolem topení. Domky byly přízemní, měly sedlovou střechu. Původní střešní krytinu představoval šindel ze smrkového dřeva, později se střecha pokrývala lepenkou. Uvnitř byla většinou jedna velká místnost – světnice, síň s černou kuchyní

a komora. Někdy byl součástí stavení i chlívek nebo stodůlka. Domky bývaly ozdobeny nápisy na záklopových prknech, barvy okenních rámců a dveří měly většinou velmi nápadné, zářivé vybarvení. V polovině 19. století se odkrývalo roubení a spáry mezi nimi se vymazávaly a bílily...

Roku 1995 získal jedinečný Betlém v Čechách „známku“ památkové rezervace lidové architektury. Řada domků se dočkala zrenovování. Současní návštěvníci si v komplexu lidových budov mohou prohlédnout, jak lidé kdysi – vcelku nedávno – žili, jaké měli zvyky. Konají se zde také pravidelné výstavy – sezónní i celoroční.

Motorizovaným, cyklistickým a pěším hostům nabízí místní „betlémový“ penzion a restaurant U Sv. Huberta romantické ubytování, stejně jako skvělou domácí kuchyni

1792 na stavbu v barokním stylu přebudovaná. Za zmínku stojí ještě – a určitě – Městské muzeum a galerie – nejstarší svého druhu v Čechách. Zajímavými zůstávají – v tento vánoční čas – pivovar Rychtář, obdobně jako donedávna firma ETA.

Na gymnáziu coby profesor působil Karel Václav Rais, takže vám začíná být – pravděpodobně – zřejmé, odkud pocházejí Zapadlí vlastenci!

/ki/

Foto Dana KUTÁLKOVÁ
Kresba
František DOUBEK

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 31. prosince 2008

Řešení z č. 10/2008 zní: město MONTPELLIER

Ze správných odpovědí jsme vylosovali:

Eva Zápotocká, Ústí nad Labem; Miloslav Česák, Plzeň; Hana Zelbová, Praha.

Blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

Znaky
evropských
měst

Policista č. 12/2008

KUPON č. 12

Transportní systém UT 2000

Future Soldier 2008

Výstava s celým názvem Future Soldier Czech Republic 2008 se konala od 16. do 18. října ve výstavním areálu v Praze-Letňanech. Byla zaměřena na individuální výzbroj a výstroj vojáka budoucnosti. Ve dvou halách představilo 21 armád vlastní výsledky vývoje, v řadě případů již zavedené, nebo připravené k zavedení v krátké době. Národní expozice doplnilo 84 stánků firem vyrábějících jednotlivé prvky výzbroje a výstroje. Zkušenosti z minulých let ukazují, že v řadě případů se úkoly vojáků a policistů překrývají a tak se některé součásti výzbroje a výstroje dají použít i pro policejní složky a záchranáře. Při procházce výstavou jsme se zaměřili právě na tyto exponáty.

Stejně jako na většině výstav podobného typu převažovaly i v Praze exponáty zaměřené jednak na zajištění maximálního pohodlí a ochrany každého vojáka v akci a prostředky vespolek elektrotechniky pro orientaci v terénu a spojení. Vystavovatelů zbraní bylo málo, zaznamenali jsme jenom dvě specializované expozice, belgické FN a naší České Zbrojovky Uherský Brod. Právě v naší expedici byly jediné novinky, zbrojovka konečně veřejně představila prototypy nové útočné pušky a samopal. Pro policii bude zajímavější malý samopal. Prototyp je výsledek česko-slovenské spolupráce. Vychází z kon-

Skorpion EVO

Přilba k soupravě těžké balistické ochrany

doluhých jednáních došlo konečně k dohodě a nemusíme se bát, že unikátní zbraň bude vyráběna někde v Turecku nebo v Číně. Skorpion EVO je malý samopal, v prototypu na náboje 9 mm Luger, zkonstruovaný z větší části z plastů.

Konstrukce je modulární, umožňuje vytváření velkého množství verzí a variant. Při vývoji byly moderní umělé

strukce slovenského samopalů Laugo, upravené pro sériovou výrobu v podmínkách uherskobrodského podniku. Naši čtenáři i odborníci, kteří sledovali vývoj této opravdu moderní zbraně, si mohou oddechnout. Po

hmoty využity nejen ke snížení hmotnosti zbraně, ale také ke ztlumení všech rázů vznikajících při střelbě. Na dnešní prototyp by měly navázat verze pro jiné moderní náboje.

Mnoho vystavovatelů nabízelo prostřed-

UT 2000 v provedení pro přepravu po vodě a vrtulníkovým závěsem

ky balistické ochrany jednotlivce, od lehkých vest až po těžké komplety odolné i proti střelám z kulometů. Nás zaujala nejmodernější přílba k těžké soupravě na stánku obchodní firmy MSA z Berlína. Aramidová přílba má odolnost třídy IIIA a je doplněna stejně odolným štítem k ochraně krku a hledím z vrstveného organického skla. Je to nejnovější výrobek a vystavovatel ještě neměl k dispozici podrobnější technické údaje. Hledí i celá přílba by údajně měly odolat zásahu střelou náboje 357 Magnum z bezprostřední blízkosti.

Doprava nákladů a raněných v obtížném terénu patří k dalším problémům, které musí řešit současní i budoucí vojáci i policisté. Rakouská firma Kohlbrat & Bunz vyvinula promyšlený systém pro transport nákladů a raněných v těžkém terénu nazva-

Miniaturní větrák s akumulátory pro chladicí vestu

ný UT 2000. Základní díl jsou nosítka vylišaná z odolné umělé hmoty zesílené trubkami z lehké slitiny, dlouhá 181 cm a rozložitelná na dva shodné díly. Každý díl se dá použít samostatně jako krosna, malé sáňky, případně s nasazeným podvozkem jako vozík k transportu těžkých břemen. V případě potřeby může každý díl sloužit i jako ochranný štít proti útoku kameny, lahvemi, nebo holemi.

Ve složeném stavu vznikne plošina pro náklad, případně nosítka pro raněného. Nosítka se pro zimní podmínky dají doplnit skluznicemi, pro transport přes vodní toky je určen nepromokavý obal na nosítka i náklad doplněný nafukovacími plováky. Pro bojové podmínky byly vyvinuty pevné plováky plněné pěnou, které neztrácejí svoje schopnosti ani po několika zásazích střelami z lehkých zbraní. Plošina má na spodní straně úchyty pro dvoukolový nebo

čtyřkolový podvozek, který usnadňuje transport ve schůdnějším terénu a závěsy na popruhy umožňující připojení nosítek na naviják helikoptéry.

Verze s podvozkem se může zapřáhn-

Policejní a záchranářský nůž SARD

nout i za koně nebo terénní vozidlo.

Přehřátí organismu může vyřadit i dobře trénovaného vojáka nebo policistu. Velkému riziku tepelného šoku jsou vystaveni těžkoobdělanci při vyčkávání na akci v letních měsících. Do těchto podmínek je určena chladicí vesta Gore Activ Cooling. Vypadá jako lehká balistická vesta a obléká se pod uni-

Chladicí vesta Gore Activ Coolig

formu. Vestu je tvořena dvěma oddělenými vrstvami, mezi něž vhánějí vzduch dva malé větráky poháněné elektrinou z akumulátorů. Větrák s akumulátorem tvoří kompaktní jednotku vloženou do „šosu“ vesty, vyčnívajícího pod taktickou vestou. Akumulátory vydrží 8,5 hodiny běhu na plný výkon nebo 17

Hrudní štít protiúderového kompletu firmy Petris

Radar pro vidění skrz zeď ReTWis

hodin úsporného provozu. Kapsa ve vestě je dobře přístupná a krabička s větrákem a akumulátory velikosti asi dvou krabiček cigaret se dá snadno vyměnit.

Noc je nyní vaším přítelem. Tak uvádí svoje nové brýle Goggle Digital Sensor System pro vidění i v absolutní tmě firma Paulson. Na rozdíl od podobných přístrojů starší generace mají brýle Paulson velikost lyžařských brýlí a vzhledem k hmotnosti 290 g se stejně lehce nosí. Ve střední části brýlí je objektiv se zorným polem 43° a zaostřením od 30 cm do nekonečna.

Přístroj pro noční vidění nové generace Goggle Digital Sensor System

Obraz z objektivu se přenáší kabelem do počítačové skřínky zavěšené na opasku. Tam je digitalizován, zesílen a promítnut do dvou LCD displejů před očima vojáka nebo policisty. Digitální přenos zaručuje, že uživatel brýlí nebude oslněn blízkým zábleskem výstřelu, výbušky nebo odpálením světlice. V absolutní tmě se automaticky aktivují dva infračervené reflektory na přední části brýlí a osvětlují okolí nejméně do vzdálenosti 20 m. Akumulátory zajišťují provoz nejméně 10 hodin. Do displejů se mohou promítat další informace, například obraz televizního zaměřovače na zbrani. Střelec tak může přesně střílet od boku nebo za roh. Další možností je dodání informace o poloze ostatních vojáků jednotky, promítnutí mapy okolního terénu, případně plánu budovy. Digitalizovaný obraz z počítačové jednotky se může dále přenášet. Velitel jednotky se může podívat brýlemi každého vojáka a vyhodnotit situaci, bezdrátový přenos přes satelitní vysílač dovoluje přenesení obrazu konkrétní situace třeba až do generálního štábu. Digitalizovaný obraz je kódovaný a do srozumitelné podoby ho může převést jenom majitel příslušného programu.

Protiúderový komplet se zajímavě tvarovaným hrudním a zadovým štítem vystavovala firma Petris ze Solnice. Prolisy zvyšují odolnost a snižují průhyb po úderu ve srovnání s plochým štítem se stejnou hmotností. Navíc hmyzí vzhled vzbuzuje v řadě lidí podvědomý strach a tak dává nositeli pancíře určitou psychologickou výhodu.

Vrchol využití mikrovlnné techniky představují přenosné radary umožňující vidět skrz zeď. Přístroj ReTWis pardubické firmy Retia má hmotnost sedm kilogramů a rozměry 500x420x160 mm. Do vzdálenosti 20 m dokáže dvojrozměrně nebo třírozměrně zobrazit situaci za cihlovou, tvárniceovou, nebo betonovou zdí, rozlišit živé osoby a zachytit jejich polohu. Kromě boje proti teroristům a únoscům rukojmí se dá použít i k vyhledávání živých osob při haváriích budov a podobně. Obraz se může přenášet kabelem nebo bezdrátově například na obrazovku počítače v bezpečné vzdálenosti od ohroženého prostoru a i přístroj se dá dálkově ovládat. Vlastní akumulátory zajistí provoz po dobu tří hodin, zásuvka umožňuje nepřetržitý provoz při dodávce elektřiny z vnějšího zdroje.

Nepotřebují baterie ani jiný přísun energie a fungují za každého počasí. Tak uváděla speciální policejní a záchranářské nože firma Waffentechnik Borkott & Eickhorn z německého Solingenu. Nože se společným označením SARD mají 100 mm dlouhé čepele z oceli 440A s různými tvary hrotů od klasického středového přes tupý zaoblený po moderní tanto, rukojeti ze speciální umělé hmoty plakarta a několik dalších funkcí: hrot na dolním konci rukojeti slouží k prorážení skel, odklopný řezák umožňuje bezpečné řezání záchraných pásů a plastových pout a výřez v čepeli nastavitelný proti šterbině v ocelové příložce slouží jako štípačka na ocelová lanka a dráty do průměru 3 mm.

Ing. Ivan CHLUDIL
Foto autor

Kaple Kristova vzkříšení ve Zlíně-Štípe na hřbitově

KNĚZ a POLICISTA

Komisař SKPV P ČR por. PhDr. Pavel Benedikt Stránský (*1978), „Abbé“, což je policejní přezdívka, kněz Starokatolické církve v ČR, manžel a otec žije a pracuje ve Zlíně. Sešli jsme se s ním na půdě Služby kriminální policie a vyšetřování – s komisařem, který má ve svém popisu práce řešit kriminální delikty dětí a mládeže, ale také trestné činy spáchané na dětech a mládeži, zabývá se domácím násilím a mravnostními delikty. Tento mladý muž dokázal spojit své životní poslání kněze s tvrdou a náročnou prací příslušníka policie. Nejprve nám osvětlil poslání starokatolické církve a popsal, jak se k víře dostal.

Starokatolická církev v ČR (též Katolická církev podobojí v Čechách - Ecclesia Catholica sub utraque Bohemiae) je součástí jedné, svaté, obecné a apoštolské Církve Kristovy. Hlásí se k víře, učení a praxi prvních křesťanů, nemá majetek a nechce mít víc, než stačí k zabezpečení základních potřeb. Slovo „starý“ v názvu vyjadřuje ducha původnosti, upřímnosti a důvěry – ducha prvních křesťanských společenství.

Starokatoličtí křesťané se hlásí k alternativnímu katolictví, které bylo vždy přítomno v českých dějinách: k tradici sv. Cyrila a Metoděje, k odkazu Mistra Jana Husa i České církve podobojí Jana Rokycany, na kterou navazují.

Starokatolická církev v ČR je součástí Utrechtské unie starokatolických církví a je v plné svátostné jednotě s církvemi Anglikánského společenství, se Starokatolickou církví Mariavitů, s Polskou národní katolickou církví v USA a s Filipínskou nezávislou katolickou církví. Díky svátostnému společenství od roku 1931 a smlouvě s diecézí Gibraltar v Evropě je Starokatolická církev v ČR domovskou církví i pro všechny angli-

kánské věřící zdržující se na území ČR.

Starokatoličtí křesťané ve světě nepřijali učení o papežské neomylnosti a božském původu papežské moci, vyhlášené na 1. vatikánském sněmu roku 1870, jako učení cizí původnímu křesťanství. Utrechtské prohlášení starokatolických biskupů z r. 1889 hovoří o tom, v co věříme: „Zachováváme starokřesťanskou zásadu, charakterizovanou sv. Vincencem Lerinským (+ před r. 450): „Držíme se toho, co vždy, všude a všichni věřili. To je opravdu a skutečně katolické.“ Podle toho zachováváme víru staré Církve, jak zůstala vyjádřena v ekumenických vyznáních víry a ve všeobecně uznávaných dogmatech a rozhodnutích ekumenických koncilů Církve prvního tisíciletí. Všechny pozdější nauky přijímáme pouze v tom, v čem se shodují s učením staré Církve.

Jedinečností svého návratu k čistým pramenům si je Starokatolická církev v ČR

zvláště v současnosti dobře vědoma. Tyto zásady považuje ze jedinou možnou cestu k zachování si své identity „dum volvitur orbis“ (zatímco se svět otáčí) a současně k vytváření mostů porozumění mezi křesťany. Její současnost i budoucnost chce být stále hlubším pronikáním k čistým pramenům a oproštěním se od nánosů věků. Tak chápeme svou cestu k čistému katolickému křesťanství a otevřenému bratrskému společenství v sekularizovaném světě, v němž chce být znamením Kristovy přítomnosti a útočištěm jistoty. Odtud se odvíjí její úsilí o obnovu, odtud pramení její spiritualita i ekumenická otevřenost vůči ostatním

Pavel Stránský ve své policejní pracovně

vyznáním v duchu známého hesla: „V podstatných věcech jednotu, v podružných svoboda, ale ve všech láska.“

Starokatolická církev ve shodě s praxí Církve prvního tisíciletí neklade celibát jako podmínku svátostného svěcení a umožňuje svým jáhňům a jáhenkám, kněžím i biskupům žít v manželství a mít rodinu.

Starokatolická církev nevylučuje rozvedené z přijímání svátostí a s laskavostí posuzuje možnost jejich nového manželství.

● ● ●

Vyrůstal jsem v rodině, která není věřící, v době, která náboženství a víře v Boha nepřála ani za mák. O Bohu jsem tedy nebyl dostatečně informován, nebo lépe řečeno, mi byl zamlčen. Byl jsem kluk jako všichni ostatní, chodil jsem do hudebky i do zájmových kroužků, hrál jsem fotbal a rád jsem prováděl i různé dětské lotroviny.

V době mého dětství mě však v jednu chvíli začala zaměstnávat otázka, proč chodí lidé do kostela, navíc v neděli ráno, když by mohli být doma v teple. Jít mimo domov v době, kdy se v televizi odehrává to nejlepší, co týdenní televizní nabídka dává (Studio Kamarád), mi přišlo absurdní. Říkal jsem si, že ti lidé musí mít ke svému putování v kaž-

teb. To vše na mne zapůsobilo natolik, že už jsem zůstal a začal jsem se o církev a její smysl zajímat, docházel jsem do kostela pravidelně a postupně jsem vrostl do křesťanské víry, uvěřil v Ježíše Krista a přijal křest.

Na základní školu jsem chodil v rodných Březolupech (okr. Uh. Hradiště), mihnul jsem se Arcibiskupským gymnáziem v Kroměříži, kde jsem potkal mnoho výjimečných lidí, a maturoval jsem ve Zlíně.

Službu u policie jsem si po úvaze zvolil a sloužím desátým rokem. Prošel jsem si od oddělení hlídkové služby přes obvodní oddělení až na preventivně informační skupinu, kde jsem pracoval jako preventista a obrážel základní a střední školy Zlínského okresu s policejní osvětou. Po roce na preventivně informační skupině jsem byl na vlastní žádost přeložen na kriminální policii, kde sloužím dosud a kde se se svými kolegy věnuji zejména násilné a mravnostní trestné činnosti páchané dětmi a na dětech.

Nabízí se asi otázka spojení mého poslání duchovního s prací kriminalisty a jistě se nabízí odpověď, že ano, že je to nějak spojeno. Ale já si to, upřímně řečeno, nemyslím a obě sféry svého žití odlišuji.

jsem s těmi, kteří si našli cestu k Bohu skrze starokatolickou církev. Nejsem lepší ani svatější než mí farníci a s vědomím své nedokonalosti a mnoha lidských chyb, které se mi nevyhnuly, se snažím žít v tomto světě jako křesťan, a to se snad odráží i v mé práci u policie. Nijak dramaticky neprožívám odlišnost kněze a laika a ve své službě bych chtěl být spíše starším bratrem na cestě víry než zasvěcencem mystérií a majitelem pravdy. To, že jsem ženatý a mám rodinu, mi dalo a dává zakoušet sladké i trpké plody lidského soužití.

Absolvoval jsem Cyrilometodějskou teologickou fakultu Univerzity Palackého v Olomouci a po absolutoriu přijal z rukou biskupa české starokatolické církve Dušana Hejbala kněžské svěcení a začal působit jako duchovní správce zlínské starokatolické obce. V teologii se zaměřuji na liturgickou teologii a snažím se v rámci svým možností být s teologií dál v kontaktu prostřednictvím studia, knih a osobních setkání. Spojení s akademickou půdou si udržuji také prostřednictvím výuky na Fakultě humanitních studií Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně, kde třetím rokem působím jako externí lektor.

U policie nyní pracuji na SKPV a mým úkolem je trestné činy vyhledávat a odhalovat jejich pachatele. Jsou případy, kdy se s pachatelem ani nesetkám, spíše shromažďuji důkazy, které povedou k jeho odsouzení, nebo, je-li nevinen, k osvobození. Denně se však setkávám s oběťmi těchto trestných činů, které jsou tu zdrcené a jindy bezradné či naopak agresivní – prostě takoví, jací lidé jsou, když se ocitnou v situaci, kdy je jim ublíženo. Skladba mých klientů je pestrá, což je samo o sobě zajímavé a nehrozí zde návyk na stereotyp. S kolegy se zabývám takovými trestnými činy, které mají ve spojitosti s dětní charakter násilný a mravnostní; další oblastí, kterou máme na starost, je domácí násilí.

U policie sloužím velmi rád avšak stejně jako jiní policisté bojuji s problémy, které policii tíží: mne několik let tíží banální problém s nedostatkem služebních aut, neboť potřebujeme pracovat v terénu a máme na starosti poměrně velký okres. To je situace, která mi pravidelně každé ráno zvyšuje tlak.

Policie, církev i univerzita jsou firmy, které mám rád, i když ani jedna z nich si zřejmě firma říkat nenechá.

● ● ●

Starokatolická církev byla za 40 let komunistického režimu v naší vlasti téměř vyhlazena, a tak dnes patří k církvím nejmenším. Synoda obnovy roku 1990 otevřela novou kapitolu jejich dějin. Od té doby začala znovu svobodně působit, z nepatrných začátků, ale s jistotou víry, nezlomnou nadějí a horoucí láskou.

Starokatolická církev v České republice chce být katolickou alternativou, otevřenou současnému člověku a jeho potřebám.

(Zdroj informací o církvi: www.starokatolici.cz)

**Dagmar LINHARTOVÁ
Foto Václav ŠEBEK**

Pavel Benedikt Stránský při svém posláním kněze

dém počasí rozumný důvod. Bylo pro mne nepochopitelné, proč by ti lidé, kteří chodí kolem našich oken, mrhali časem. A rozhodnul jsem se tuto záhadu rozřešit.

Když mi bylo asi 10 let, vzal mě jeden můj spolužák do kostela, v kterém on ministroval. Kostel a jeho atmosféra mi učarovaly: krása, tajuplnost, zpěv a hudba, vůně svící a kadidla, plynulost a poklid modli-

Vždycky mě zajímaly teologické otázky jako otázky vědy a toužil jsem po teologických studiích a životě učitele. Nejsem typ srdečného extrovertního venkovského faráře, a to je mi docela líto a v tomto ohledu mám co zlepšovat. Ve své církvi jsem přijal kněžskou službu a ve zlínské církevní obci předsedám slavení eucharistie (mše svatě), křtím, oddávám a tu a tam pohřbívám a rád

PRASKÁNÍ VE ŠVECH

*Zastavit,
stát!
A teď
zpytujeme
svědomí!*

Za normálních okolností pobývá ve Školním policejním středisku v Domažlicích zhruba mezi padesáti a šedesáti frekventanty, počátkem podzimu ovšem takřka praskalo ve švech. Několik turnusů základní odborné přípravy dobehlo ve školách najednou a tak sem nastoupila současně bezmála stovka čerstvých policejních absolventů, kteří si tu mají ještě právě nabyté znalosti a dovednosti znovu zopakovat a osvěžit, a hlavně: prozkoušet v praxi, i když ještě stále pod bedlivým dohledem instruktorů.

„Naštěstí přímo v areálu, kde středisko sídlí, je i ubytovna okresního ředitelství, která má asi dvacet lůžek. Tu jsme si teď pronajali a zaplnili ovšem až po střechu,“ vysvětluje vedoucí domažlického střediska major JUDr. Jaroslav Vlach.

Ubytování a stravování tedy žádný problém není, učebny ještě skoro voní novotou a mají moderní multimediální vybavení a s organizační výuky si v Domažlicích rady věděl taky. Jsou zkrátka na nenadálé úkoly zvyklí a dávno si navykli neříkat, že něco nejde, ale hledat způsob, jak zařídit, aby to šlo.

„Musíme, už proto, že tahle maximální naplněnost maximální nebude,“ usmívá se

doktor Vlach. „Protože už teď víme, že v prosinci tu bude ještě o pět či šest policistů víc, a taky je nepošleme zpátky. Fakt ale je, že zvažujeme, že Domažličáci by pak mohli na noc chodit domů...“

V den, kdy jsme přijeli, pořádali ve středisku – ve spolupráci s místní transfúzní stanicí – první ročník akce nazvané Soudek policejní krve: hromadný dobrovolný odběr, kterého se zúčastnili jak instruktoři a ostatní zaměstnanci v čele s šéfem, tak studenti. Protože takový zástup by se za den zvládnout nedal, rozdělili se na dvě poloviny: půlka darovala krev a pak měla volno, druhá se rozdělila ještě na další dva díly. Jedni odjeli do Plzně a v řadách tamního hlídkového oddílu „šlapali chodníky“ v ulicích velkoměsta, druhí se vydali o kousek dál, až do Rokycan, kde s tamními dopravníky vyrazili na výpadovku. Měřili rychlost, lapali úspěchance, ale taky si posvítili na kamiony a jejich technický stav. A den nato se týmy zase pohodily...

***

Padla už zmínka o instruktorech, s jejichž kvalitami práce Školního policejního střediska stojí a padá. A taky na skutečnost, že být instruktorem rozhodně není žádná „havaj“.

„Každoročně dochází k obměně, jeden až dva odchází, jednoho až dva nové přijímáme,“ vysvětluje vedoucí střediska. „Lidi si pozorně tipujeme, nadějně oslovíme a pak je pozveme k výběrovému řízení. Napřed si zaběhnou překážkovou dráhu, prověříme, jak jsou na tom se sebeobranou, když je někdo napadne – a především jak umějí zacházet se střelnou zbraní, protože to je podle nás u policie základ všeho.“

Pak adept instruktorství předstoupí před výběrovou komisi zkušených policejních odborníků, dostane téma – a měl by po krátké přípravě předvést ukázkovou vyučovací hodinu. Jeho pokusná lekce trvá ovšem jen dvacet, třicet minut, za tu dobu se totiž

Interiér dopravního mikrobuse dnes už připomíná spíš malou dokonale vybavenou kancelář

bohatě pozná, jestli se dovede plynně vyjadřovat, argumentovat, jestli má sám v hlavě jasno, když chce učit druhé. Nu, a pak je tedy vybrán nejlepší a zapojí se do výuky. Žádná zahřívací kola se nejedou, každý je vhozen do vody a musí plavat.

„Nevedeme tu ani žádné specialisty: na to nás není dost, abychom měli člověka extra na střeleckou, na taktiku, na dopravku. Každý musí znát a učit všechno, všichni se taky mohou zastupovat navzájem,“ vysvětluje doktor Vlach.

Zvláště teď, kdy je domažlické středisko plné po střechu, jsou také jeho instruktoři v jednom kole. Zásadou totiž je, že by jeden instruktor neměl mít na starosti víc než tucet policistů. A tak jsou stále všichni v pohybu a den utíká jako voda.

Připomeňme si, že Školním policejním střediskem projde každý začínající policista hned dvakrát v průběhu prvních devíti měsíců své služby. Napřed sem nastoupí na měsíc, během něž si osvojí nejzákladnější

čtyř týdnů se valná část příchozích civilů srovná do figury a pochopí, co se po nich žádá. Jen výjimky usoudí, že se k policii dali omylem, že ta práce by nebyla pro ně. A rozhodnou se závčasou odejít...

„Letos střediskem v Domažlicích zatím prošlo asi 220 adeptů policejní služby a tři z nich to rychle vzdali,“ říká doktor Vlach. „Jeden dokonce hned první den odpoledne... Co s ním? Říkám jim, aby si napsali žádost o propuštění, svět se nezboří. Koneckonec, jsou v tu chvíli ve zkušební lhůtě a je pořad lepší odejít hned, než se trápit, absolvovat měsíce výuky a výcviku a „zbehnout“ až pak.“

Projít základní odbornou přípravou policisty vskutku není žádná procházka, nýbrž úporný pochod soustavou náročné výuky a výcviku, mimochodem dosti nákladného. A škoda místa, jež takový váhavec zabírá někomu, kdo by třeba našel v policejní práci cíl a poslán a někam to v ní možná dotáhl.

„Nehleď k tomu, že tady lidi učíme

konci v Domažlicích nečeká jen rozloučení, ale taky další praktická zkouška. A rovněž slavnostní služební přísaha!

„Ověřili jsme si, že pro začínajícího policistu je skutečný zážitek, když se text přísahy musí naučit z paměti a pak ji pronést pod státní vlajkou, před nastoupenými kolegy a taky před publikem, v němž jsou rodiče a další blízcí, než ji jen tak někde v kanceláři podepsat,“ vysvětluje major Vlach.

„Tyhle věci se trochu podcenily a přece právě z nich se rodí vztah k policejní uniformě, k policejní službě. Ono to přece není pouhé zaměstnání, a nikdy nebude!“

Vzhledem k více než stoprocentní vytíženosti střediska „zopkaři“ museli Domažličtí omezit své vyhlášené kurzy integrovaného výcviku. Na ně teď dochází jen v měsíčním mezidobí, kdy se ubytovny a učebny trochu uprázdňují: v listopadu, pak zase v březnu...

„Velice se nám osvědčuje kurz zastavo-

Když se ovšem řidič octne v takovém obležení uniformem, není mu asi do zpěvu

Sjeté pneumatiky a zejména rezerva, to je věčná bolest kamionů na našich silnicích: takže pozor na to!

znalosti a dovednosti, bez nichž se nelze u policie obejít. Pak odjede na šest měsíců do některé Střední policejní školy a tam absolvuje základní odbornou přípravu, ukončenou závěrečnou zkouškou. A pak se ještě na dva měsíce vrátí do některého střediska (jsou ve všech současných policejních krajích a v Praze) a v osmi týdnech si znovu všechno podstatné v praxi zopakuje a vyzkouší.

„Tomu úvodnímu měsíci říkáme žertem „odvykací kurz,“ směje se doktor Vlach. „Během něj se totiž musí policejní adept zbavit nepříjemných návyků z civilního života. Čím dřív pochopí, že když se řekne – začínáme v 10, znamená to opravdu 10.00. Anebo raději 9.59, pro jistotu. Protože tak to v praxi u policie chodí. Musí si zvyknout, že rozkaz je rozkaz a o něm se nediskutuje a že musí v krajním případě nasadit i svůj život. Že být řádně ustrojen znamená mít na sobě vše, co určuje předpis. Musí pochopit, že nástupem k policii pozbyl některá základní práva a svobody: nemůže se třeba politicky organizovat ani angažovat, natož aby agitoval. Musí zvládnout množství předpisů, které se navíc neustále mění...“

Jakkoli to zní skoro neuvěřitelně, během

spoustu věcí, jež v civilu neuplatní a jež by koneckonců civilové ani umět nemuseli, neřku-li neměli,“ říká věčně domažlický vedoucí.

V rámci pobytu ve středisku stráví policista aspoň týden v praxi s dopravkou, přičemž by se měl naučit, kterak projednávat s řidiči jejich přestupky, jak se na silnici bezpečně měří rychlost, jak dobře provést test na alkohol...

Další týden prožijí mladí policisté v týmu plzeňského hlídkového oddílu a okusí, jak taková služba na ulici velkoměsta chutná. Pak je pro změnu čeká cesta do Karlových Varů, na kolonádu se však mrknou až po službě. Jinak si ozkoušejí, jak chutná práce na obvodním oddělení velkého města.

„Zvláště jsme rádi, když tam naši adeпти přijedou v době filmového festivalu anebo nějaké jiné velké akce, protože to je potom zkouška ohněm,“ směje se doktor Vlach.

Ale v tu se někdy může proměnit i týden na některém z malých oddělení, buď v Domažlicích nebo dál na Šumavě, kde mají málo lidí a každá pomoc je vítaná.

Vedle toho ovšem probíhá také výuka ve středisku a čas rychle plyne – a úplně na

vání vozidel za použití střelné zbraně,“ připomíná doktor Vlach. „Nedá se dělat někde na dvoře, natož na volné silnici, našli jsme si proto neuzívané zemědělské letiště a tam cvičíme. Máme speciální zbraně i značkovací střelivo a zájem je ohromný. Ona totiž není žádná legrace se třeba jen v šedesátikilometrové rychlosti vyklonit z okénka a strefit zadní pneumatiku toho před vámi!“

Ale v Domažlicích už intenzivně přemýšlejí také o kurzech mnohem prozaičtějších. Od ledna, jak známo, začne platit nový služební zákon. Pravda, každý policista si ho může přečíst – ale poctivě řečeno, udělá to vskutku každý? A i když to udělá, co si opravdu trvale zapamatuje? A tak by možná kurz, jenž by probral věci nejpodstatnější a upozornil zejména na novinky a změny zvláště letitějším policistům přišel docela vhod.

„No, nějak už ho do konce roku vymyslíme,“ řekne vedoucí skromně. A kdo trochu zná doktora Vlacha a jeho lidi, ví, že na jejich slova se možno spolehnout.

Jan J. VANĚK
Foto Václav ŠEBEK

LADISLAV BERAN

VANOČNÍ HAUPTTREFA

To, že byl poštministr Cibulka pro píseckou četnickou pátračku nepostradatelným poslem dobrých, ale i vyloženě špatných zpráv, to se všeobecně vědělo. On se také nijak netajil tím, že když přinese na pátračku poštu, tak mu tady páni četníci udělají nejen dobrý kafe, ale že dostává od štábního strážmistra Kubíka, někdy dokonce i od samotného šéfa pátračky štábního kapitána Votruby, velký štamprdle šnapsu. Nakonec těchto milých pozorností se poštministru Cibulkovi dostávalo i jinde a nemuselo jít zrovna o četníky. Proč to nepřiznat, poštministr Cibulka byl pošťák na svém místě a u lidí ve svém rajónu byl opravdu oblíben. Nebylo divu. K dobrým zprávám, kterou lidem právě přinesl, uměl přidat přátelský úsměv, někdy dokonce přidal i vtip. Což bejvalo dost často. Jak jinak než vtip košilatej, ty on sbíral a miloval. Ke špatným zprávám uměl vždycky vyjádřit náležitý soucit a projevit upřímnou lítost. Je pravda, že nejednou přinesl poštministr Cibulka na četnickou pátračku informaci, která tady měla pro zdárný průběh vyšetřování cenu zlata. A proč nepřiznat, že ne jednou si ten svůj meldunk připravil dokonce coby říkanku. Právě za tu býval vždycky odměněn velkým štamprdlem rumu nebo pověstnou slivovicí z blatenského lihovaru. Ta na četnický pátrače, alespoň podle jejího šéfa štábního kapitána Votruby, fungovala v malém jako lék. Přitom čert ví, kde se to rýmování v poštministru Cibulkovi pořád bralo. Těžko říct. Po tom ale tady nikdo z četníků nijak nepátral. Už proto ne, že strážci zákona a pořádku měli úplně jiný starosti. Po čem hlavně pátrali, byly případy, které jim svým způsobem přinesla doba, co jim všem nadělala vrásky na čele a tím pádem i velký starosti. Nebylo divu. Psal se rok tisíc devět set třicet sedm, a ten byl právě na takový případy opravdu úrodný. Hodně tomu napomohla složitá vnitřní i mezinárodní politická situace a část galérky jako by vytušila, že když má Paní Spravedlnost, stojící na ochozu písecký radnice, závazný obě oči, mohla by mít taky i svázaný ruce. Někteří darebáci z galérky dokonce měli zato, že právě teď pro ně přišla ta správná doba, kdy si z ohrožený republiky udělají takzvanou cochcárnu. Terminus technicus vrchního soudního rady doktora Žlábka z píseckého Krajského soudu. Naštěstí pořád ještě v té době slušně fungovala policie, čet-

nictvo a soudy. Lidé si uvědomovali nebezpečí, chodili s otevřenými očima a všímali si všeho víc než jindy. A tak právě na slova vrchního soudního rady Žlábka vůbec nedošlo. Alespoň v Písku ne. Přitom ale opravdu stačilo málo

a právě v rajónu písecký pátračky, který nebyl nijak malej – sahal vlastně až na Sušice – bylo na závažný problém, podle šéfa četnický pátračky štábního kapitána Votruby, takzvaně slušně zaděláno.

Z pátého na šestýho prosince napadlo všude sněhu až po kolena. Sněžilo celej den a obecní policajt Petrák si mohl nohy uběhat, protože někteří páni domácí sněhovou kalamitu vůbec nebrali na vědomí. K večeru už se vědělo, že to Mikuláš s čerty a anděly nebudou mít nijak lehký. Ale i tak jich

bylo plný město a hodný i zlobivý děti tak o nic ten den nepřišly. Proč zrovna v sedmatřicátým roce Mikuláš na píseckou četnickou pátračku pátýho prosince nepřišel a nechal si to až na šestýho, to se dozvěděli četníci hned brzy ráno. Nádlika to byla opravdu pořádná a šla z toho hlava kolem. Štábní kapitán Votruba, šéf četnický pátračky, se s mančafem od čtvrtý hodiny ranní vůbec nezastavil. Přímo ve městě měli přes noc vykradené pět krámů. A všechny přes výlohy. Pachatel přítom vůbec nemusel mít nějaký speciální zlodějský vzdělání. Stačil mu k tomu komínový nástřekový klíč, který si mohl pořídit za dvě koruny v prodejně železářství u pošty. Podle způsobu provedení, kriminalisticky řečeno podle modus operandi, to vypadalo na jednu partu, která si chce udělat hezký Vánoce. Z Protivína byl nahlášen místní četnickou stanicí docela slušně načatý trezor „popelka“, jehož panenskou nedotčenost si prej v místním pivováru donedávna nemohli vynachválit. Po delší době o sobě nechala vědět na Mirovicku cikánská banda Růžičky, která v noci přepadla samotu u Plíškovic, kde vyhnala střelbou domácí do tmy a vykradla jim celý stavení. Tam taky sofort odjel prvním ranním vlakem na Prahu štábní strážmistr Hřebek se dvěma strážmisty z písecký četnický stanice. Po týhle známý cikánský bandě šel totiž neúspěšně už delší dobu. Do toho všeho se ten den na pátračce neplánovaně objevil poštovní Cíbulka, kterej tam ale kolem devátý ještě vůbec neměl co dělat, protože vždycky chodíval až k polednímu. Jakmile ho taký štábní strážmistr Kubík, zástupce šéfa pátračky, spatřil mezi dveřma, zhrozil se a jeho pohled okamžitě padl na velké sloupové hodiny u okna.

„Proboha, Cíbulko, to už bude poledne?“

„Taky bude pane štábní, taky bude, ale nejdřív si poslechněte tenhle zajímavý meldunk,“ uklonil se Cíbulka uctivě a jakmile si to srovnal v hlavě, okamžitě spustil.

„Prosejchá se, pane štábní, že na zahradě u starýho Houra, našla se ráno pobodaná mrtvá coura. Proč říkalo se Anče Píchů „Čudla“, to ví dobře její pasák, poď obanej „markýz“ Rudla. Mám tady, pane štábní, tímto hlášku, prosejchá se prej, že zhasla Čudla na pouliční lásku. Slyšel jsem to v šenku u Vojtěcha Ulbrichá, že jeden frajer, jistej Franta Kajer, zaplatil Čudle místo dvacety nožem do břicha. No, povídá se, že vyšetřovat prej to bude Praha, neb se jedná o vojenskýho vraha. Dávám vám tímto do pérka a zdraví vás tady všechny – celá galérka,“ uklonil se Cíbulka opět předpisově, jak on to uměl, a posadil se na svoji židli u dveří. Kdyby v tu chvíli někdo vrazil do štábního strážmistra Kubíka kudlu, zřejmě by se krve nedočkal, jak byl zástupce šéfa pátračky z toho v šoku.

„Cíbulko, bude teprve devět a vy jste pil! Co mi to, človče, tady vykládáte za kravinu? Proboha, a jakej vojenskej vrah a ještě k tomu Kajer. Ten chlap přece sedí za zběhnutí z vojny v Budějovickém arestu. A jaká vražda? Vždyť my tady o ničem nevíme,“ zvýšil zástupce šéfa pátračky na poštovního hlas, ale to už to vyhnalo z vedlejší kanceláře štábního kapitána Votruba.

„Slyšel jsem dobře, Kubík? Jaká vražda? Děláte si prdel? Koukám, že vám je toho dneska málo, co?“ hodil šéf pátračky zlým okem ke dveřím, kde už si hověl Cíbulka a hned mu došlo, která bije.

„Aha, tak vražda! Už jsem doma. Už mi to došlo. Tak vy tu, Cíbulko, dneska fungujete jako rekomando z galérky. Přitom galérka chce být hezky z oblga a tak to tentokrát hodila,

Cíbulko, na vás. To s tou Čudlou a Kajerem je fakt pravda?“

„Je, pane štábní. Bohužel. Kajer jim prej včera odpoledne utek při eskortě v Budějčích a Čudla to má fakt za sebou. Leží doma na posteli a je úplně mrtvá. Její pasák ji tam k ránu dotáh“ a i když moc dobře ví, kdo jí to udělal, tak je z toho Kajera, bůhvíproč, úplně podělanej. Přitom Čudla byla, pane štábní, moc hodná holka a galérka jí měla ráda. A tak...“

„A tak vám to, Cíbulko, U Ulbrichů nenápadně nápadně, okamžitě pošeptali do ouška. Mám pravdu?“

„Máte pravdu, pane štábní, líp bych to neřek'. Zlobíte se? Já vím, jsem dneska posel špatnejch zpráv, ale toho hajzla, co to Čudle udělal, toho co nejdřív chyťte,“ zvedl se poštovní mistr ze židle a bez obligátní černé kávy a bez štamprdle a hlasitěho servus pánové odešel z pátračky. Co následovalo po jeho odchodu lze jen opravdu těžko popsat. Během pěti minut byla četnická pátračka prázdná. Až na dozorčího, což byl mladický četnický čekatel Antonín Bursa, který v duchu záviděl svému dvěma kolegům, kteří se k takovému velkému případu hned po příchodu z četnickýho kurzu dostali.

Příjezd četnický pátračky do Švantlova dvora nikoho z místních nájemníků nijak nepřekvapil. Dá se dokonce říct, že se tady na četnickou pátračku doslova čekalo. Jakmile šéf pátračky, štábní kapitán Votruba vystoupil z auta, vrhla se k němu starší žena, „matka Ančí Píchové. Klečící na koleno ho se slzami v očích prosila, aby toho vrahouna Ančí co nejdřív chytil a předal ho katovi.

„Pane štábní, ten hajzl, co to Ančí udělal, musí dostat provaz,“ objala Votrubovi nohy a hystericky začala ječet. V tom jí okamžitě a jednohlasně podpořili všichni kolem a jedinej, kterej se do toho hysterickýho lamentování vůbec nezapojil, byl Rudla Markéz, který si jednoho krásnýho dne bůhvíproč přivlastnil pro sebe přezdívkou „markýz“. Stál opodál u vrat opřenej o žebříňák a tvářil se, jako by se ho to tady vůbec netýkalo. Mlčky pozoroval cvrkot kolem sebe, pokařoval smradlavou egyptku a v klidu si velkým nožem ořezával přeschlý lískový prut.

„Pěkná kudla. Snad se v týhle zimě nechystáš, Rudlo, na ryby? Nebo to máš na ty svý ovečky, aby tě poslouchaly?“ spustil na něho zhurta štábní kapitán Votruba a posunul si přítom frajersky čepici do týla. Markéz na to neřekl ani slovo.

„Nakonec správněj pasák by měl mít pořádný bičičště, mám pravdu?“ pokračoval Votruba překvapivě dost útočně, ale s Markézem to nijak nehnulo. Znechuceně se uškĺb', odpliv' si a sklapl zavírák. Užůž ho chtěl strčit do kapsy, ale šéf pátračky ho předešel.

„Moment, moment. S tou kudlou opatrně. Koukám, že je pěkně dlouhá a ostrá. Když dovolíš, Rudlo, tak tu si vezmu. Člověk nikdy neví, ale třeba bude nakonec pro našeho technika ještě zajímavá,“ ukázal Votruba na technika, vrchního strážmistra Šrámka, a předal mu Markézův nůž.

„No, tak to bysme měli. A teď se půjdeme, Rudlo, spolu podívat k tobě nahoru. Doneslo se nám na pátračku, že prej je tam u tebe něco moc oškľivýho k vidění,“ hodil Votruba okem na strážmistra Haška, a tomu už nemusel víc napovídat. Markéz taky okamžitě pochopil, že dostal anděla strážného a znovu se uškľbfl.

„Jo, jestli myslíte Ančí-Čudlu, pane kapitán, tak ta přece není oškľivá. Vám se přece vždycky líbila,“ přehodil si pasák egyptku z levého koutku úst do pravého a zkrčžil nohy do iks.

„Já měl zato, pane kapitán, že to tady bude vyšetřovat Praha. Když jde o vojenskýho zběha, tak na Kajera je četnická pátračka přece krátká. Mně aspoň Kajer tvrdil, že četníci na něj nemají gebír,“ utrousil Markéz a ani netušil, jak tím štábního kapitána Votruba nadzvedne.

„Tak podívej, markýzi, mě nějakěj světskej, kterej notabene neumí pořádně nabrousit nůžky, takže se živí pochybnou zlodějnou, nebude poučovat o tom, koho já budu ve svém rajonu vyšetřovat. Jestli se mu tenhle mord opravdu prokáže, tak ho před oprátkou nezachrání ani ten jeho rozeřvaněj soukmenovec v bílejch podkolenkách, kterýmu teď momentálně nemůžu přijít na jméno,“ nastartoval se Votruba, ale honem rychle se zklidnil.

„Jen až se Kajer chyť, já mu to ještě rád vysvětlím. Já mu dám, že na něho nemají četníci gebír. Vrchní soudní rada Žlábek mu to rád dá písenně,“ vytáhl si Votruba pouzdro s viržinky a hned si ho zapálil.

„Takže se vás ani neptám, pane štábní, jestli máte na ten můj kvartýr papír, protože vím, že mi řeknete, že mi ho do hodiny přivezete,“ odhodil Markéz ořezaný klacek za sebe na vůz a strčil si ruce do kapes. Štábní kapitán Votruba skousnul ret a mezi zuby procedil:

„Rudlo, Rudlo, tak o ten ouřednej papír ti jde. Škoda, že jen o ten. Čekal bych od tebe víc. Jinak vrchní soudní rada Žlábek o týhle návštěvě na Švantláku samozřejmě moc dobře ví. To nemluvím o tom, že ten kvartýr v patře přece není tvůj, ale je psanej na starou Kriváčkovou a ty jsi tady jen a jen v podnájomu, nemám pravdu?“ ukázal Votruba na domovní seznam nájemníků v průjezdu domu a jeho zástupce štábní strážmistr Kubík ho okamžitě doplnil.

„Je to tak, markýzi. Ty jsi, chlapče, totiž pořad příslušnej do Březnice,“ dal štábní strážmistr Kubík právě na tu Březnici patřičný důraz a Markéz na to neřekl už ani popel.

„Á, koukám, že už sem jede i doktor Cafourek, takže to jsme už vlastně skoro komplet. Málem bych zapomněl, vrchní soudní rada Žlábek se omlouvá, ale on ti to, Rudlo, zřejmě rád řekne osobně u nás na pátračce,“ ukázal šéf pátračky na schody a výjezdovka četnický pátračky to vzala jako povel. Štábní kapitán Votruba dole v průjezdu počkal na doktora Cafourka, kterému dělalo problém zacouvat ke vratům a když se mu to konečně na třetí pokus v tom hlubokém sněhu podařilo, vylétl z auta ven do sněhu jako první doktorský kufřík a teprve pak se objevil doktor, který nemohl chybět při žádném policejním ohledání nebožtíka.

„Servus pánové, dřív to fakt nešlo. Vidíte na nadělení sami. Sněhu všude po zadnici. Příště si na tenhle bílej elent půjčím v rolnickým pivováru koně a sáně,“ přivítal se žoviální doktor Cafourek se šéfem pátračky a štábním strážmistrem Kubíkem a pak se jen letmo pozdravil s Markézem, s nímž se znal velmi dobře přes jeho prostopášně „přítelkyně“.

„Koukám, markýzi, že tě ta mrtvá Čudla asi ani moc nezdrbla. A taková to byla krásná holka. To víš, že zrovna ona měla pro tebe slabost? Promiň, já úplně zapomněl, ty máš v péči mimo Ančí vlastně ještě Kristýnu, Liběnu, Týnu a Fanču. Nebo je to pravda, že ti Fanču z Ptáčkovny přebíral pláckař Matěj Houba od věže? Týna byla včera u mě na kontrole a tak to z ní nechtěně vypadlo,“ upřel doktor Cafourek pohled na zaraženého Markéze a vůbec nebylo pochyb o tom, že to byl pohled útočný.

„Samá voda, doktore, Fanče jsem dal kopačky sám. Už dlouho mě tahala za nos. Sám dobře víte, jak to s ní vůbec bylo. Za tu její údajnou kapču, co s ní měla nakazit toho zrza-

výho slévače od Kořána, jsem úplně zbytečně vysolil na Radosti skoro tři stovky. Byl to na mě od ní vložení voltr. Holky se chtějí parádit a jak můžou, tak mě berou na hůl. Nekradu,“ utrlh se na doktora markýza a bylo na něm vidět, že s doktorem Cafourekem zrovna moc nevychází.

Když řekl poštámistr Cibulka štábnímu strážmistru Kubíkovi, že Anči Píchů leží doma a je docela mrtvá, tak vůbec nepřeháněl. Podle doktora Cafourek byla Anči Píchová, která se živila vlastním tělem, mrtvá už dobře dvanáct hodin a příčina smrti byla víc než jasná. Bodná rána do dutiny břišní, která pravděpodobně způsobila rozsáhlé vnitřní krvácení.

„Pane kapitáne, měl jste pravdu. Ta příčina smrti je víc než jasná. Alespoň pro mě. Moc bych za to nedal, že to chytla přímo slezina. Chytřejší samozřejmě budem po pitvě. Rád vás na patolce uvidím. Jinak proč a kdo to Anče udělal, to už nechám na vás. Každému co jeho jest,“ rozevřel doktor kuffík a vyndal z něho potřebné tiskopisy.

„Á propos, jestli se chcete, pánové, zeptat, byla-li Anči v jiným stavu, určitě nebyla. To náhodou vím, protože byla u mne nedávno na kontrole. A jinak nakažená taky nebyla. Co vím, tak nebyla nikdy. Na to, co měla ta její „hnedá medvědice“ za sebou, se mohla klidně vystavovat ve školách,“ sehnul se doktor Cafourek znovu k mrtvé na posteli a rukou ji opatrně vjel do vlasů.

„Moment, tak tady vzadu na hlavě něco cejtím,“ prohmatal doktor prsty mrtvé vlasy a pak jen pokýval hlavou.

„Nechci se mejlit, pane kapitáne, ale to vypadá na temeni hlavy na dost velký hemat. Abych pravdu řekl, pánové, tak ta boule na hlavě se mně ani trochu nelíbí. Ale k tý mohla ta chuděra taky třeba přijít, jak padala. I když dneska, kdy je všude spousta sněhu a u starýho Houry na zahradě to určitě nebude jiný...“ zapochyboval Cafourek a vnesl tím nemalé pochybnosti i mezi četníky.

„No, nevím, pánové. Protože jsem ale místo toho sprostýho mordu vůbec neviděl, nechám to raději na vašem ohledání. Teď by to byla ode mne opravdu prachšprostá spekulace,“ sáhl doktor Cafourek do náprsní kapsy saka pro stříbrnou tabatěrku se svým monogramem a kromě markýze nabídl všem přítomným četníkům cigaretu.

„Vám, pane kapitáne, ani nenabízím, vás bych tímhle cigárkem asi urazil, jinak ale kuřte, pánové, protože to vypadá, že doktor Cafourek na Švantláku právě skončil,“ zapálil si doktor cigaretu a nebyl v tu chvíli jediný.

„Pane kapitáne, teď je to na vás. Teď už je Anči vaše. Tedy tady. I když, možná, že bych se ještě podíval na ty její šaty,“ zavadil Cafourek pohledem o matku Píchové, která si očima řekla markýzovi o povolení. Ten sice kývl na souhlas, ale pak se stalo něco, co nikdo z četníků nečekal. Markéz udělal dva kroky k otevřenému oknu a jen co se vyhoupl na parapet, skočil dolů. V pokoji nastal pochopitelně zmatek, protože stará kredenciální Píchová se okamžitě vrhla ke dveřím a dva četníci měli co dělat, aby ji od nich odtáhli. Nakonec se to podařilo štábnímu strážmistru Kubíkovi, který musel vynaložit dokonce hrubou sílu, ale to už stačilo k tomu, aby měl Markéz pár minut náskok. Nakonec to překvapivě vyřešil mladý četnický čekatel Standa Hesoun, který za Markézem vyskočil oknem ven. Bohužel skočil tak nešťastně, že při dopadu na zem skočil na sněhem zapadané brány, o které si rozřízl ruku. Sníh kolem něho se okamžitě zbarvil do ruda, a to štábního kapitána Votrubu rozpálilo do běla.

„Doprdele, to nám tady ještě scházelo. Anča nám, doktore, neuteče, ta počká. Vy mažte dolů, koukám, že na dvoře máte práci. Jinak tady bába pojede k nám. Strčte ji, chlapi, okamžitě za katr. Hned vám řeknu, Píchová, za co. Za maření úředního výkonu a taky za napomáhání ke zločinu.“

„Markýze, toho hnusného vrahouna, toho si opravdu vychutnám. Jen až se chytí. Ať si chlapec nemyslí. U má tohle jen tak nevydeje. To mu přijde sakra draho,“ označil šéf četnické pátračky, štábní kapitán Votruba Markéze za vraha, až to všechny přítomné četníky nemálo překvapilo.

„Už aby byl za katrem, šefe. Věznice se konečně zbaví toho bílýho lajntuchu na střeše. To vypadá, jako by zdejší pátračka nic nedělala,“ neodpustil si štábní strážmistr Kubík a šef pátračky s ním samozřejmě souhlasil.

„Po dlouhý době dostane ten barák nad řekou zase nocležníka,“ doplnil svého zástupce šef pátračky a štábní strážmistr Kubík se konečně začal věnovat s technikem tomu, proč sem vlastně všichni přijeli.

Že se četnická pátračka vydá ze Švantlova dvora i na zahradu Heřmana Houry, to se dalo celkem čekat. Co však nikdo nečekal, byla překvapivá zpráva, která za nimi dorazila, že se na četnickou pátračku dostavil sám a dobrovolně jistý Franta Kajer, toho času vojenskej zběh od píseckého 11. pěšího pluku, o kterým šla od rána v podsvětí po městě zpráva, že to byl on, kdo bodl Anči Píchovou nožem do břicha. Kupodivu štábního kapitána Votrubu ta zpráva ani moc nepřekvapila. Frantu Kajera vulgo „kanečka“ moc dobře znal a tak ani z Hourovic zahrady nijak nespíchal. Posluhovače z pátračky, kterou četnický čekatel Tonda Bursa sofort vyslal na Švantlák, hezky poděkoval a vzkázal po ní, aby si Bursa s Frantou Kajerem zatím povídal třeba o počasí, tím že vůbec nic nezkaží. V tý době samozřejmě netušil, že četnický čekatel Bursa Antonín byl už s Frantou Kajerem mnohem a mnohem dál.

Když vojenský zběh Franta Kajer oznámil četnickému čekateli Antonínu Bursovi, jak se jmenuje a že je ten, kvůli němuž vojenský patroly a četníci pročesávají kolem Písku lesy už dobře tejden, a kvůli němuž je u plukovní prachárny za Smetákem zdvojnásobena patrola, nevěděl Bursa, jestli se mu to všechno zdá či ne. Zaskočilo ho to. Dokonce pořádně. To ano. Váhavě ustoupil od dveří dva kroky zpátky do chodby, ale našťastí vůbec nezareagoval nijak zbrkle. Na Kajera se přátelsky pousmál, v klidu ho pozval dál a jakmile zamkl vrata, udělal nejdřív to, co je učili v kurzu, z něhož se nedávno vrátil. Opřel si Frantu Kajera rukama o zed' a pořádně ho prohledal. Teprve když zjistil, že je Kajer takzvaně čistej, šoupl ho okamžitě za katr. Hned nato pověřil posluhovačku Hubáčkovou, aby zašla na Švantlův dvůr a vyhledala tam šefa pátračky. Připadal si přítom dost důležitě, proto Hubáčková vůbec neprotestovala. Až po nějaké chvíli se ke katru přinesl židli a se zapálenou cigaretou dal s Kajerem přes mříže řeč. Zpočátku to bylo opravdu povídání o počasí a teprve až druhá cigareta a černý kafe rozvázaly Kajerovi jazyk. To už si ale četnický čekatel Bursa k tomu povídání vzal svůj služební notes a pečlivě si zapisoval skoro každý slovo, protože to už byl Kajer docela povídavej.

„Podívejte, pane četník, proč jsem se přišel udat. Na mým místě byste to udělal taky. Domů jít nemůžu, to by mě táta jako dezertéra zabil. Přišel jsem proto, protože venku je příšerná zima a lepší Vánoce v base, než někde ve

stohu nebo v lese,“ usrl Kajer horkýho kafe a vzápětí nato si vyudil spálenou pusou pořádným čoudem.

„Když to vezmu kolem a kolem, co můžu dneska za takový zběhnutí dostat? Republika je stejně na rozspání,“ zopakoval to Kajer znovu a začal pošilhávat po další cigaretě.

„Máte smůlu, Kajer, dokonce moc velkou smůlu. Nikdo z šéfstva pátračky tu není, a tak s tou zpovědí budete muset chvíli počkat. Leda...“ udělal Bursa delší dramatickou pauzu a upřeně se podíval Kajerovi do očí.

„...ledaže byste byl ochoten...“ hodil okem po nenačaté krabičce egyptek na stole, a Kajera nemusel dvakrát pobízet.

„Pane četník, nejmí mě serou ty kecy co jdou od rána městem, že jsem to byl já, kdo Čudlu nakrmil nožem do břicha. Pěkná kravina. Dobře, jsem vojenskej zběh, ale nejsem vrah. A chci to tady hned vysvětlit a taky řádně sepsat,“ trval na svém Kajer, ale to četníka čekatele Bursu hezky zaskočil.

„Přiznávám, že jsem Anči včera dvakrát položil na záda, to jo. Taky to nebylo poprvý. Čudla měla pro mě vždycky slabost,“ vyhnul si Kajer levý rukáv a ukázal Bursovi vyvetovaný srdce se jménem Anči.

„A pozor, pane četník, nebylo to vůbec v altánu na zahradě u starýho Houry. Nejsem přece Eskymák. V tý zimě by mě taky ten můj kocour zalez do břicha. Píchali jsme s Ančí na pile u Trhala. V šatně. Pěkně v teple. Ženská musí bejt na pořádněj šoust rozhrocivaná,“ naznačil Kajer rukama soulož a nedal se zastavit.

„Pustil mě tam hlídač. Matěj, co bydlí pod kopečkem u Třech šiců. Kdysi jsem u Trhala dělal na katru...“ řekl si drze Kajer o další cigaretu a Bursa mu ji neodmítl.

„V tý šatně jsme s Čudlou mohli bejt dobře hodinu. Dýl by Matěj venku v tý zimě nevydržel. Čudla na mě taky dost kvaltovala, říkala, že má v jedenáct další štaci u Zelenejch. Jo, kolem zahrady Houry jsme šli, to jo, ale pozor, já jsem Čudlu doprovodil skoro až ke Lvovi a viděl jsem ji, jak pak ještě zapadla k Zelenejm,“ zpařil Kajer egyptku, že z ní málem nic nezbylo.

„Moment, teď si vlastně vzpomínám, nebyla sama, protože na ni už mával nějaký chlápek, co právě přicházel z Převorky,“ přimhouřil Kajer oči, jako by si chtěl na něco vzpomenout.

„A myslím, že asi vím, jak se ten chlápek jmenuje. Nechte mě přemejšlet,“ vzal si Kajer rukou tajm a dvakrát pokýval hlavou.

„Jo, vím určitě, že fachtí u Vedama v betonárně. Ale jak se jmenuje...?“ pokýval opět zamyšleně hlavou a četnický čekatel Bursa si pohotově naslinil inkoustovou tužku, aby to jméno v bloku nikdo jen tak nevymazal.

„Už jsem asi doma, pane četník. Jmenuje se Jíra. Anebo Jírovec? Krk za to teď fakt nedám. Já samozřejmě znám hodně frajerů, ale bohužel jen podle přezdívky,“ omlouval se Franta Kajer, ale Bursa nato jen mávl rukou a byl trpělivý. Přislinil znovu tužku a byl připravený.

„Jo, byl to sichr on,“ plácl se Kajer rukama do stehén, ale hned nato zvedl varovně ukazovák pravý ruky.

„Pozor, to ale není ledajaký frajer. To je, a teď fakt nečekám, že je přímo obr z pohádky. Má dobře přes dva metry a místo rukou má lopaty. Uhelky, pane četník. Ale pořádný. V betonárce dělá na skružích a na těch pan továrník Vedam nenechá dělat žádnýho chrousta. A přítom mu všichni říkají „kaštánek“. To je ale snad jeho přezdívka. Taky moc nerad na ni slyší a hned se pere. Proč mu ale říkaj kaštánek, to nevím,“ začal Kajer nakukovat Bursovi přes rameno do otevřený kancelá-

ře, kde se nedal přehlédnout na stole zabalený chleba v novinách.

„Ale já to vím, Kajer. A moc dobře to vím. Ten chlap se nejmenuje Jíra, ale Jírovec!“ vyskočil Bursa ze židle a začal chodit s notesem v ruce kolem separace.

„Proto mu taky říkají kašťánek. Jírovec je přece název pro kaštan. To náhodou vím ještě z pátý obecný,“ zajásal Bursa a už byl Jírovec zapsané v jeho notesu. Když teď na četnickýho čekatele Bursu prozradím, že se s vojenským zběhem Kajerem zcela nepředpisově rozdělil o namazané chleba se sádlem a cibulí, udělám to rád. Už proto, že tím si taky četnický čekatel Bursa darebák Frantu Kajera doslova koupil. A nebyl to vůbec špatnej kup. Kajer taky nebyl u četníků v separaci poprvý a věděl moc dobře, že to není taky naposled. Snad se v tu chvíli v něm hnulo svědomí, nebo chtěl možná udělat dobrý skutek. Fakt je ten, že když zbaštil chleba silně namazaný sádlem a schrupal celou cibuli, utřel si zarostlou mastnou pusou a naklonil se co nejlížeji k mříži.

„Pane četník, vidím, že jste tady asi novejš, ale nejste zlej. Fanda Kajer je sice lotr, ale moc dobře ví, co se sluší a že u četníků má každěj dobrěj skutek jako v kempeličce. Kdyby byl k tomu kusu žvance ještě takovej malejš hltánek pivka od Zelenejš, nakonec je to k nim přes ulici pár kroků...“ odmlčel se arestant Kajer a vychutnal si udivený obličej četnickýho čekatele Bursy, kterej byl vyloženě napnutěj, co ze zadržnýho Kajera zase vypadne.

„Možná bych udělal panu četníkovi na Vánoce ale opravdu hezký bene,“ lákal Kajer Bursu vyloženě do malěru a četnický čekatel si v tu chvíli vybavil slova štábního kapitána Votruba, kterej jim po příchodu z kurzu na pátračku kladl na srdce, že velký průšvihy netoleruje, ale nad malým průserem umí občas zavřít oči. Zvlášt, když se z toho něco pořádnýho vyklubne.

„Jestli si na toho protivínskýho ležáka teď plácne, nebudete litovat. Udělám Ježíška!“ kul Kajer železo, dokud bylo žhavé, a trumfoval něčím, co nemoh četnický čekatel Bursa jen tak odmítnout.

„Dám vám do péra pořádněj efekol, za kterej budete slavněj a dostanete za něj frčku na rameno,“ udělal Fanda Kajer delší dramatickou pauzu, která donutila Bursu si sednout znovu na židli a zatnout zuby, aby jo něco nezkažil.

„Do rána jste měli po městě udělanejš pár auzláků. Je to tak? Je. Kdo to udělal, to vám, pane četník neřeknu, ale musí vám stačit, když vám řeknu, kde budou mít letos bohatýho a veselýho Ježíška,“ přimhouřil Fanda Kajer pravý oko a rozhlídl se kolem sebe. Četnický čekatel Bursa byl napnutěj jak luk a už si slínil tužku, protože si řek, že už porušil tolik nařízení, že o jedno nebo dvě víc, to už je jedno.

„Hergot, Kajer, nedělejte to moc napínavý a ven s tím. Koukejte to vybalit, farář taky dvakrát nekáže. Nebo chcete, abych to udělal napínavý já?“ zahrál si Bursa na štábního strážmistra Hřebejka, který toto spojení vět při výslechu rád a s úspěchem užívá.

„Jo, jdu na to. Tak tedy v Purkraticích u Ludláků a ...“ odmlčel se Kajer na chvíli, jako by si chtěl něco rozmyslet, ale pak to přece jen nakonec vyklopil.

„A teď bych se fakt v prdeli viděl, protože je to tak trochu moje přízeň, ale jejich chyba. Nechtěli mě u nich nechat přespat. Napište si i toho druhýho. Zemánkovi u věže. Víc vám k tomu neřeknu. Tohle když řeknete panu Votrubovi, ten už bude určitě doma,“ zatvářil se

Fanda Kajer tajemně a Bursovi došlo, že ten chlap ještě určitě něčo ví.

„Kajer, já to teda risknu a pro to pivko pošlu. Ale to není všechno. Mám pravdu? Chlape, jak tak na vás koukám, vždyť vy na sebe něčo víte?“ vypůjčil si Bursa oblíbenou větu štábního strážmistra Hřebejka a Kajerovi se líšácky zajiskřilo v očích.

„A Hubáčková pro to pivko fakt dojde?“ ukázal Kajer do chodby na posluhovačku, který v hospodě U Zelenejš neřekli pinglově jinak než paní „Pivková“ a četnický čekatel Bursa kývl hlavou. Bylo dojednáno. Hubáčková neřekla ani slovo a sofort se vrátila od Zelenejš s lahvoým protivínským ležákem, kterej položila na židli před separaci. Pro Kajera to bylo lákadlo jako hrom a splnil to, co Bursovi slbil.

„Pane četník, máte to ode mě na hubu, stejně se nikde nic psát nebude, tak vám to taky klidně vycinkám. Naslíňte tužku a pište si. Čudlu nakrmil kudlou Matěj „Oráč“. Toho vy ještě asi znát nebudete. Oráč je Matěje Rataje přezdívká, tak mu všichni říkaj v galérce,“ upil Kajer z lahve a když uviděl před sebou nevěřící obličej četnickýho čekatele Bursy, zvedl oči v sloup.

„Koukám, že nejste vůbec doma, co? To je tím, že nejste vesnickej, protože byste jinak věděl, že oráč, to je vlastně rataj. A hned vám řeknu, proč ji kuchnu. Matěj chce o Štědrým dnu udělat s „markýzem“, to je, tedy to byl Čudly pasák, káču v nemocenský pojistovně. Ty prachy prej maj jít na...“ sešpulil Kajer pusou a začal se plácát levou rukou přes zavěrou pěst.

„Na kulometry do Sudet,“ dorazil Kajer pivo a bylo na něm vidět, že je rád, že to má za sebou, ale taky naznačil, že by zvládnul i dalšího ležáka.

„Oba ti parchanti, jak Rataj tak Markéz, mají totiž táty Němce. Alespoň to oba všude tvrdí. I když je měly mámy jako parchanty za svobodna. Teď už jste doma, pane četník?“ zvýšil Franta Kajer hlas, když se za četnickým čekatelem Bursovo ozval burácivý hlas štábního kapitána Votruba.

„Bursa, no to se mi snad zdá? Koukám, že si to chcete tady s Kajerem co nejdřív vyměnit? Co to má proboha znamenat? Proč jste mu nesundal pouta? Vy neznáte služební nařízení o výkonu...?“ chtěl šéf pátračky ze sebe sypat příslušný nařízení, vztahující se k separaci, ale zadržný Kajer mu do toho začal skákat.

„Kajer, vy dezertěre, vy laskavě už držte hubu, nebojte se, na vás taky dojde. Vás zavřou až zčernáte,“ pustil se štábní kapitán Votruba do Franty Kajera a vůbec nebyl k zastavení.

„Bursa, krucinál, jak si to představujete? Tohle je přece četnická pátračka a ne sněmovna, kde se tlachá o blbostech a chlastá pivo. Snad abych ještě Kajerovi poslal do bordelu na Vinici pro nějakou štetku?“ spustil Votruba na Bursu a nebyl pomalu k utišení. Situaci se snažil zachránit arestant Fanda Kajer, ale bylo to pomalu ještě horší. Šéf pátračky okamžitě zahnal četnickýho čekatele Bursu k sobě do kanceláře a i z té bylo slyšet, jak mu tady dává pořádněj dunaj. Kdoví, jak by to řádění šéfa četnické pátračky dlouho trvalo, kdyby se nezval v jeho kanceláři telefon. Volal štábní strážmistr Hřebejk z četnické stanice v Mirovicích.

„Jste tam, šéfe? Všechno špatný. Věci z toho přepadenýho stavení jsme sice u cikánů našli a zajistili, ale ten hlavní, ten nám zase vzal kramle. Nejraděj bych strčil hlavu do hajzlu.“

„Tak to jsme, Hřebejk, dva. Před chvílí jsem se vrátil z výjezdu a jen co jsem vlez na pátračku, byl jsem na mrtvici. Bursa mi udělal

z pátračky...“ nedeřek Votruba větu, když mu do řeči skočil četnický čekatel Bursa.

„Pane veliteli, když ale Kajer mi řek, kdo zabil Čudlu, kdo vykrad ve městě ty krámy a taky vím o tom, že nějakěj Oráč a Markéz shání peníze na kulometry do Sudet. Chtějí prej na Štědej den vykrást zdejší nemocenskou pojistovnu,“ vysypal ze sebe jedním dechem Bursa a v kanceláři bylo ticho jak v kostele. Štábní kapitán Votruba skousl horní ret a otevřel prostřední zásuvku stolu. Chvilí v ní otevřel pravou rukou a v té se mu objevila nenačatá krabička viržínke. Jen co ji otevřel, nabídl jedno z ní Bursovi a pak si vytáhl i pro sebe. Zapálil viržínku nejdrív sobě a pak Bursovi. Vstal od stolu a šel ke dveřím, který rázně otevřel.

„Kubík, přiveďte mi do kanceláře toho dezertěra Kajera. Anebo ne. Dojdu si pro něho sám. A chraň ho Bůh, jestli tady mladýmu kecal. Na prdelky tady teda nejsme,“ vydal se šéf pátračky k separaci a za moment se vrátil s Frantou Kajerem, na kterým bylo vidět, že určitě nebude bez cigaret a bez kafe.

„Proboha, kdo tě takhle, Franto, zřídil?“ začal šéf pátračky z jiného konce než četnický čekatel Bursa, neboť Kajer byl v obličejí jedna velká modřina.

„Toho si nevsímejte, pane štábní, já jsem toho frajera taky nešanoval. Bohužel, byl silnějš a měl kurevsky rychlý ruce. Bušil do mě a řval přitom, že to mám za Čudlu, přitom já jsem Čudlu fakt nezabil,“ hodil Kajer okem na Bursu a štábní kapitán Votruba sáhl opět do stolu a vyhodil na stůl nenačatou krabičku egyptek.

„Kuř, dezertěre. To, co si tady řek našemu mladýmu, to je fakt všechno pravda? Sedí to?“

„Jo. Sedí, pane štábní. Já jsem sice dezertér, ale já jsem utek z vojny vždycky kvůli babě. Už přetkrát. Na zlodějny to já rád slýšim, ale na kulometry, na ty jsem hluchej. S kulometama, co by měly střílet do našich, nechci mít nic společnýho,“ kápl Kajer božskou a šéf pátračky si nestačil dělat poznámky.

„Ale proč to proboha odnesla Čudla?“ podíval se šéf pátračky na svého zástupce, štábního strážmistra Kubíka, který sevřel rty a sklonil hlavu.

„Čudla byla, pane štábní, hodná holka. Určitě ji do toho chtěli ty dva zatáhnout a ona s tím nechtěla nic mít. Moc bych za to nedal, že to byla práce Rataje, protože markéz už měl místo Čudly vyhládnutou novou holku z hampejzu v Portýci.“

„Fanču Žákovou. Něco už jsem o tom zaslech,“ poznamenal sklesle štábní strážmistr Kubík a Kajer mu na to přikývl.

Tu noc svítila okna písecký četnický pátračky hodně dlouho do noci. Z Mirovic se vrátil na pátračku štábní strážmistr Hřebejk a tak se na ráno připravovala razie s dalšími četnickými stanicemi kolem Písku, k vypátrání a zadržení pachatelů vraždy Anči Píchové a k objasnění další závažně trestně činnosti. Šéf četnický pátračky, štábní kapitán Votruba při ranní poradě připomenul všem zúčastněným, že je třeba postupovat rázně, v souladu se zákonem, aby z toho nebyly nějaký ošklivý politický lapálie. Aby, když už se podařila taková krásná, skoro vánoční hauptrefa, aby z ní měl radost nejen četnický čekatel Bursa, ale i vrchní soudní rada Žlábek z píseckýho Krajskýho soudu, kterej tvrdí, že když vlaje nad věznicí bílá vlajka, jako by se v Písku houby dělo...

ex libris

Nápravy vlaku zaduněly o výhybky a Vltava, lesknoucí se za okny, proletěla pod oblouky mostu Inteligence. Pavel Kudrna sklapl knížku, vstal a strčil si do úst nezapálenou cigaretu. Pak sundal z poličky kufr a šel se postavit ke dveřím vagonu. PRAHA-SMÍCHOV, mihlo se na návěští tabuli a brzdy soupravy zaskřípěly.

Vyšel z nádraží na sluncem rozpálenou dlažbu a loudavým krokem zamířil k zastávce elektrické dráhy. Měl ještě spoustu času. Schválně si vybral tenhle ranní vlak, aby se mohl trochu projít po ulicích, podívat po krámech a možná se i zastavit v některé z hospod, kam chodíval coby student. Patnáct let, pane, to to utíká. Tramvají číslo dvanáct projížděla pod stráněmi Petřina a přinášela vzpomínky. Stromy v Seminářské zahradě od té doby trochu povyrostly a v ulicích je podstatně víc aut.

Kudrna vystoupil na Malostranském náměstí, přešel přeplněný Karlův most, který trochu připomínal jarmark, a s nostalgickým zájmem si prohlížel studenty procházející po nádvoří Klementina. Nic se nezměnilo. Holky jsou pořád stejně svěží a hezké...

O půl hodiny později narazil na prodejnu antikvariátu a vešel dovnitř. Málokdy odolal pokušení hrabat se ve starých knihách, měl rád jejich vůni i ten systematický zmatek v policích. Skoro z každé služební cesty přinesl několik zakoupených svazků a s provinilým úsměvem poslouchal bezmocné stesky manželky, která soudila, že v jejich plzeňském, kdysi poměrně prostorném bytě, už kvůli těm zatraceným knížkám není k hnutí. V poloprázdné prodejně bylo šero a útulno. Pavel Kudrna minul bez zájmu stolec, na kterém byly vyrovnány

detektivky, nasadil si brýle, aby viděl na hřbety knih v regálech. Potom narazil na knížečku zcela mimo abecední pořadí, a když ji vytáhl z police, rozbušilo se mu srdce jako rybáři pozorujícímu prudce ponořený splávek. Gilbert Keith Chesterton, Klub podivných živností. První české vydání s klasickou obálkou Adolfa Hoffmeistera. V tu chvíli ztratil zájem o další courání městem a dostal chuť si na tu hodinku, která mu ještě zbývá, sednout někam do ticha a trochu se ze svého úlovku těšit. Zaplatil, došel do parku na Karlově náměstí, rozevřel knížku, ale nepřečetl ani řádku. Na první stránce totiž našel podpis bývalého majitele a svého druhdy nejlepšího kamaráda Jirky Jančaříka. Zůstal tiše a zadumaně sedět, nad hlavou mu šuměl vítr ve stromech. Naprosto nemohl pochopit, proč Jirka knížku prodával. Rozhodně ne kvůli těm patnácti, vlastně pouze deseti korunám, které za ni mohl dostat. Jančařík míval literaturu rád, k němu se něco takového prostě nehodilo. A pak ho to napadlo, trochu vytušil, trochu uhodl, najednou si představil neuctivé balení knih do beden a úředníka, který znuděně pořizuje soupis. Ano, tak nějak se asi likviduje pozůstalost. Z nedaleké ulice zaznělo troubení klaksonů a Kudrna v tu chvíli téměř bezpečně věděl, že jeho přítel už nežije.

„Haló,“ ozval se hlas v telefonu, „je tady nějaký chlapík a moc se zajímá o případ Jančařík. A to jste myslím vyšetřoval vy...“

Psací stůl v nevelké kanceláři byl pokryt hromadou ležter a spisů, doktor Navrátil marně přemýšlel, kdy se vlastně dostane domů.

„Co chce?“ zeptal se. Telefon šuměl a z pozadí reprodukoval nesrozumitelný hovor.

„Moment, počkejte,“ řekl vyšetřovatel. „Tak mi ho sem radši pošlete.“

Dveře bouchly, Kudrna stál rozpačitě v koutě místnosti a pomalu se snažil vysvětlit, proč se vlastně do celé záležitosti plete.

„Já bych to potřeboval vědět, víte? Byl to můj kamarád. Osm let jsme spolu chodili do školy, na gympl i na vysokou... A dneska jsem se dozvěděl, že ho někdo zabil. On byl trochu samotář, myslím, že neměl nikoho. Ptal jsem se v domě, kde bydlel, ale každý tam povídal něco jiného.“

„Je to už uzavřený případ,“ řekl Navrátil. „A taky odsouzený. Jestli si dobře vzpomínám, vrah dostal dvanáct let.“

Návštěvníka to neodradilo. „Já vím, že máte asi málo času. A že mi do toho vlastně nic není. Vůbec jsem neměl tušení, co se stalo. Ani na pohřbu jsem nebyl. Prostě nic nevím a,“ Kudrna se zarazil a dodal trochu bez souvislosti, „a zejtra se musím vrátit do Plzně.“

Kriminalista chvíli mlčel. Dovedl si představit, co se napovídá v takovém činžáku, nebo dokonce v celé ulici o události tak otřesné, jako je vražda. Většinou nesmysly a domněnky, na kterých je žalostně málo pravdy. A když celá senzace utichne, zůstane z těch fám docela obyčejné pomluvy.

„Dobře,“ řekl pomalu a koukl na náramkové hodinky, „tak tedy přijďte v sedm večer do kavárny Slávie.“

Doktor Navrátil měl na krku spoustu jině práce, přesto však vytáhl z knihovny pořadač s už trochu zaprášeným vyšetřovacím spisem, otevřel desky a vrátil se ve vzpomínkách o hezkých pár měsících zpátky. Ten-

krát, v lednu, poletoval ve vzduchu drobný sněh, a byla noc. Na namrzlých ulicích dostávaly vozy smyk a nehod ohlášených na operačním středisku přibývalo. Přibližně v půl dvanácté oznámil telefon, že na Smíchově zůstal ležet na zemi nějaký člověk a automobil, který ho porazil, po střetu ujel. Krátkovlnná vysílačka zavolala na místo nejbližší hlídkové vozy a z městské správy vyrazil výjezdový tým.

„Já ho viděl, gaunera,“ vyprávěl náhodný svědek. „V plný rychlosti vletěl na chodník a toho pána porazil. Zastavil, jasně, ale jen na chvíli. Když viděl, co udělal, nacpal se zpátky do auta a zmizel. Hajzl. Toho bych chtěl dostat do rukou.“

Blesky fotoaparátů zametaly mokrou dlažbu, technik pozorně sbíral střepy z rozbitého reflektoru a seškraboval kousičky automobilového laku zachyceného na sloupu pouličního osvětlení. První výslechy, první výpovědi. Sanitka, která pro všechny případy také dorazila na místo, odjela s prázdnou. Na patologii odvezl tělo černý vůz pohřební služby. Padal sněh, přešla noc a bylo ráno, vyšetřování dopravní nehody jelo na plné obrátky. V sedm hodin, tedy ještě za tmy, byla objevena škodovka s pomačkaným blatníkem a rozbitým předním světlem. Měla poškozenou těsnicí gumu u zadního okénka, zlomený zámek volantu a vytržené dráty ze spínací skříňky. Její majitel byl v době nehody prokazatelně mimo město, teprve o den později se dozvěděl, že jeho vůz někdo ukradl. Potom přišla další, tentokrát velice závažná informace. Smrtelně zraněný muž, Jiří Jančařík, tentýž den vyzvedl v bance sedm set padesát tisíc korun určených na výplatu dělníkům jednoho stavebního podniku. Mládenci dělali kousek za městem a inženýr jim mzdy pravidelně vozil. Jenže tentokrát čekali marně. V náprsní tobolce mrtvého zůstalo dvě stě sedmdesát korun. Víc ani haléř.

„O tom, že každé měsíce kolem desátého a pětadvacátého u sebe Jirka mívá spoustu peněz, věděl kdekdo. On teda bejval dost lehkomyšlný. Vůbec mu nevadilo chodit s takovým majlantem po městě, já mu vždycky říkal, neblbni, měl bys to vybírat až ten den ráno, kdy gáže vyplácíš, dyť je to vo hubu, jednou te voberou nebo majznou přes hlavu. A on se jen uchechtával, tvrdil, že nejedí v mercedesu a nenosí podnikatelské kufřík z krokodýlí kůže. V ošoupaný aktovce, kterou s sebou tahá dvacet let, prej ani ten nejbližší zloděj nebude hledat víc než pytlík se svačinou.“

Náhoda nebo vražda? Svědek, který celou havárii sledoval, se z místa nehnul až do chvíle, kdy přijely služební vozy. Marně se pokoušel ležícího muže nějak oživit, když se ve tmě začali objevovat první zvědavci, poslal je zatelefonovat pro záchranku a policii. Naprosto vyloučil, že by aktovku mohl sebrat nějaký náhodný zloděj. V úvalu přicházel tedy pouze pirátský řidič. A neždalo se pravděpodobně, že by někdo docela cizí, navíc podeřšený z toho, co vlastně provedl, okamžitě popadl starou koženou tašku a prchal. Leda by moc dobře věděl, co je uvnitř. Takže vražda.

Tricet dělníků ze stavby, čtyři pět dalších lidí z vedení firmy, několik desítek známých, kamarádů a štamgastů z hospody. Ti všichni mohli inženýrovy zvyky znát.

„Vycházejme z toho,“ povídal vyšetřovatel na poradě oddělení, „že pachatel musí umět nejen řídit auto, ale také dovede vůz ukrást. To už nezvládne každý. Dráty vytržené ze spínací skříňky byly spojeny na první pokus a správně. Navíc musel vědět, že ten večer půjde Jančařík domů poměrně pozdě. To je velice důležité. Inženýr sice rád občas zašel na pivo, ale nedělal to pravidelně. Většinou jezdil do práce autem, jenom když něco vypil, nechával vůz na dvoře stavebního podniku a vracel se pěšky.“

Projektor promítl na plátno příslušný výsek plánu města, půlhodinová cesta vedla z větší části po dobře osvětlených a poměrně rušných ulicích, teprve posledních přibližně pět set metrů procházejících vilovou čtvrtí bylo tichých a málo frekventovaných. A právě tento úsek si vrah k inscenaci auto-nehody vybral.

„Museli se vzájemně dobře znát.“

„Pravděpodobně,“ souhlasil doktor Navrátil. „Takže si, mládenci, ty podezřelé hezky probereme jednoho po druhém.“

Poslední den Jiřího Jančaříka byl rozpiťván na hodiny a potom na minuty. Ráno, startování zamrzlého automobilu a opatrný rozjezd, inženýr měl své auto rád a studený motor se ztuhlým olejem šetřil. Parkování na dvoře mezi stojící nákladáky, krátká návštěva kanceláře, potom šéfův podpis na bankovním příkazu k výplatě peněz. Následovala cesta do spořitelny, návrat, hodinka strávená s paní účetní, která rozdělila peníze do jednotlivých výplatních sáčků. Sedm set čtyřicet šest tisíc pět set dvacet tři korun. Přesně. Následoval oběd v bufetu a další tři hodiny strávené u rýsovacího prkna. Ve čtvrt na čtyři se inženýr chystal domů, ale nakonec přišlo pozvání do restaurace U Lípy, kde mladý Peterka slavil narozeniny a hostil celý stůl. Jiří Jančařík tam zašel docela rád.

„Takže za zdraví!“ Napěněné půllitry, hospodská zábava, rychle letící čas. První nezvládl příliv alkoholu hostitel, vyrovnal účet, pobledle se omluvil a odešel domů. Ostatní ještě nějaký čas pokračovali.

„Kdo je to ten Peterka?“

Triadvacet let, vyučený automechanik, který zběhl od řemesla a šel dělat šoféra. Někdy čas se pokoušel drožkařit, ale v taxikářském družstvu měl jakési nepříjemnosti, proto odešel a usedl za volant stavbařského nákladáku.

„Jaké nepříjemnosti?“ Operativa navštívila dispečink nájemných vozů, málokdo chtěl o té záležitosti s policisty mluvit a důvod výpovědi se skládal po útržcích. V zásadě šlo o to, že noční město vtáhlo mladého řidiče i do svých hazardních heren, po počátečních výhrách přišly ztráty, Peterka prohrál peníze, které mu nepatřily, a malér byl vyřešen okamžitým rozvázáním pracovního poměru. Jenže hráčská vášeň se většinou nevytléčí změnou zaměstnání. Motiv, příležitost, schopnosti, to všechno bylo málo, indicie nepředstavují žádný pořádný důkaz. Chyběl záchytný bod. Jsou

ovšem věci, které někdy člověk na první pohled přehlédne, přestože vlastně bijí do očí. Vyšetřování trvalo už skoro týden a spis s výpověďmi svědků nabýval balzakovské objemnosti. A pak se jednou doktor Navrátil probudil ve tři hodiny ráno a měl pocit, že je mu všechno jasné. Spánek byl definitivně pryč a i když mohl klidně počkat na lidštější čas pokusit ověřit záznam uložený v paměti bylo příliš silné. Vstal, dojel do kanceláře a nakoukl do protokolů. Pocit uspokojení se mísil s výčitkou, proč si vlastně téhle nesrovnalosti nevšiml dřív? Když přišlo ráno, soudce podepsal příkaz k domovní prohlídce, a pak následoval jeden tradiční stereotypní výslech, při kterém se vlečou hodiny a mladý muž, pohodlně rozvalený na kancelářské židli, netuší, že zatím u něj doma, na chatě i v zaměstnání, probíhá mnohem zevrubnější gruntování, než si vůbec dovede představit. A že všechny ty stokrát opakované otázky směřují k jedné jediné, která je pronesena tichým monotónním hlasem, jako by vlastně vůbec o nic nešlo.

„Poslyšte, pane Peterko, proč jste vlastně oslavoval narozeniny patnáctého ledna, když jste se narodil až v únoru?“

Milan Peterka se přiznal přibližně ve stejné době, kdy byla na půdě jeho zbraslavské chatičky nalezena stará oředená aktovka se spoustou prázdných bankovních sáčků.

„Byl to fajn kluk,“ řekl Pavel Kudrna. Mramorové stolky obcházel číšník s velkou kasírovací peněženkou, veliká okna kavárny slávie svítla do tmy.

„Já vím,“ přikývl Navrátil. „Nikdy jsem ho sice osobně nepoznal, ale vím o něm spoustu věcí. Jaké rybičky pěstoval v akváriu, které obrázky věšel po stěnách, dokonce i to, co rád jedl, podle receptů zatřených v kuchařské knize. A taky jsem pochopil, že byl trochu opuštěný, léta si schovával zažloutlou fotografii jakési mladičké slečny. Stejně jako dopisy své maminky nebo staré divadelní plakáty. Jeho táta byl herec, to víte? Při vyšetřování se chtěl nechťej dostanete člověku do soukromí. Do zásuvek psacího stolu, do náprsní tašky...“

„To vám moc nezávidím.“

„Je to smutné řemeslo, tahle práce. Kdysi jsem si to představoval mnohem veselější.“ Druhý den časné ráno zašel Pavel Kudrna do nákupního oddělení antikvariátu.

„Většinu jsme ještě ani nestačili rozbalit,“ řekl prodávač, „regály máme plné, inventuru na krku...“

„Já to beru,“ oznámil Kudrna.

„Všechno?“ podivil se prodávač. „To vás ani nezajímá seznam?“

Večer se o necelých sto kilometrů dál, ve městě Plzni, zeptala paní Kudrnová: „Tak co jsi koupil?“

Manžel neměl náladu vysvětlovat, že za pár dnů budou poštáci supět pod tíhou balíčků, a potom přijde účet na víc než dvě stě knížek, které mají v místě, kam si někteří lidé vylepují ex libris, napsáno úhledným stavařským písmem – Jiří Jančařík.

„Památku na kamaráda,“ řekl tiše.

Antonín JIROTKA
Ilustrační foto autor

Rozhovor s profesorem PhDr. Jiřím Strausem, DrSc., prorektorem Policejní akademie ČR pro vědu a výzkum a vedoucím katedry kriminalistiky této školy

MÁM ŠTĚSTÍ NA DOBRÉ STUDENTY A DOKTORANDY

* Pane profesore, v září se uskutečnila na Policejní akademii ČR konference z názvem Pokroky v kriminalistice. Pokolikrát už se tato konference konala a kolik účastníků se jí letos zúčastnilo?

Konference tohoto druhu byla v pořadí třetí. Předtím jsme pořádali různé semináře, ale v roce 2004 jsme se rozhodli, že budeme pravidelně jednou za dva roky pořádat mezinárodní konferenci, kde se budou prezentovat pokroky v kriminalistické teorii i praxi. Letos se naší konference zúčastnilo 150 účastníků ze čtyř zemí – České republiky, Slovenska, Polska a Německa.

* Které příspěvky považujete za nejzdařilejší?

To se dá těžko říct, všechny byly zajímavé. Záleželo na vkusu a zaměření účastníků konference. Mám-li přesto vyjádřit svůj osobní názor, tak mne velmi zaujal příspěvek Dr. Hany Eliášové Forenzní zkoumání zubů. Zajímavé také byly kazuistické příspěvky v přednesu Ing. Mareše a JUDr. Valeriána. Je skutečně velmi obtížné zdůraznit nějaký nejzdařilejší příspěvek. Když jsem po konferenci mluvil s kolegy na katedře, tak jsme se shodli, že každý z nás má jiný zájem, takže asi každého zaujalo něco jiného.

* A které podle vás skutečně patříly do kategorie, řekněme, pokrokových příspěvků?

Podle mého názoru byl zajímavý a skutečně přínosný příspěvek Nové poznatky o zkoumání rozptylových obrazců povýstřelových zplodin od balistického experta Kriminalistického ústavu Praha Ing. Rudolfa Vávry. Informoval o metodě, jak objektivizovat a exaktním způsobem hodnotit rozptylové obrazce povýstřelových zplodin. Líbila se mi i metodologie jeho výzkumu. Myslím, že příspěvek je hodnotný novými myšlenkami v oblasti predikce určení vzdálenosti střelby podle rozptylových obrazců.

* Pojd'me zavzpomínat. Konference Pokroky v kriminalistice má už svoji tradici. Jak vůbec vznikla myšlenka pořádat pravidelné setkávání kriminalistů u vás na Policejní akademii ČR?

Konference byly pořádány katedrou kriminalistiky již v předrevolučních letech. Začátkem 90. let vznikla myšlenka pořádat konference zaměřené primárně na pokroky v kriminalistice. V počátcích to byly semináře pro malý okruh účastníků. Začínali jsme s počtem kolem 30 účastníků. Zlom nastal kolem roku 2001. Když jsem se v roce 2004 stal vedoucím katedry, dal jsem si jako jeden z úkolů prezentovat vědecké poznatky na pravidelných konferencích. Tehdy jsme si uvědomili, že konference se musí připravovat dlouhodobě a pro velký počet účastníků; uvažovali jsme přibližně o 150 lidech.

Řídím se ve vědeckém světě prověřenou tezí, že věda a vědecký pokrok se musí nejen vytvářet, ale i vhodně propagovat. Poznatky vědy je nutné aktivně šířit mezi odbornou komunitou. A to je dobrá výchozí platforma pro vědeckou konferenci.

* Pokud jde o samotnou konferenci, pociťujete pokrok i v její organizaci, popularitě či zájmu odborné veřejnosti?

Tak to rozhodně ano. Postupně jsme se zdokonalili v organizačním zajištění konference. Do přípravy je zapojena celá katedra. S přípravou začínáme skoro rok dopředu.

* Kde bude možné se seznámit se závěry letošní konference?

Z konference byl vydán sborník odborných sdělení na CD, všichni účastníci dostali sborník v den konání. Je možné si jej také vypůjčit ve vědecké knihovně Policejní akademie ČR. Povinné výtisky jsme zaslali do knihoven v ČR tak, jak to ukládá zákon. Máme v úmyslu postupně publikovat zdařilé příspěvky i v periodiku Bezpečnostní teorie a praxe, které vydává Policejní akademie.

* Kdy bude další ročník konference?

Další ročník plánujeme na září roku 2010. Všem čtenářům doporučuji sledovat internetovou stránku

<http://konference.kriminalistika.org.>

Na tomto webu se může zájemce

dozvědět informace o konaných konferencích a přípravě na další.

* Máte mezi svými studenty takové, o kterých tušíte, že mají předpoklady stát se dobrými kriminalisty?

Určitě vím o řadě mých studentů, kteří mají výborné předpoklady pro to stát se dobrými kriminalisty. Moje letité zkušenosti mi dávají za pravdu: Na Policejní akademii studuje velká řada velmi talentovaných studentů se zájmem o policejní práci, a zejména o práci kriminalistů. Mimořádně, silně tomu přispívají současné seriály typu Kriminálka Las Vegas a jiné.

* Z čeho tak usuzujete?

S řadou studentů jsem v osobním kontaktu na seminářích a praktických cvičeních a myslím, že mám něco jako kriminalistickou intuici. Nadané studenty vedu jako pomocné vědecké síly a na katedře kriminalistiky zpracovávají své bakalářské nebo diplomové práce. Při tom se pozná nadání a hlavně pracovitost studentů. Po čase potkám některé své studenty na pozicích kriminalistů, vyšetřovatelů a jsem moc rád, když vidím, jak se jim daří. Kriminalistika jako věda je velmi přitažlivá a dává uplatnění každému zájemci o tento obor.

* Co nabízí mladým lidem Policejní akademie ČR?

Policejní akademie nabízí studentům velmi kvalitní studium v oboru bezpečnostně právních studií a bezpečnostního managementu, absolventi jsou velmi dobře připraveni na práci u policie nebo ve státní správě. Na Policejní akademii máme akreditovaný jak bakalářský a magisterský studijní program, tak i dok-

torský studijní program. Z toho je vidět, že PA ČR může nabídnout vzdělání velmi širokého spektra uchazečů. A kriminalistika je zde profilující – podle mého názoru stěžejní – předmět. Kromě toho pořádáme velkou řadu kurzů v celoživotním programu vzdělávání. Podle mého názoru je Policejní akademie jedinečná vysoká škola v ČR, která poskytuje současným nebo budoucím policistům dobré vzdělání.

* Není pro některé studenty realita na Policejní akademii ČR zklamáním? Nepředstavují si, že studium na této vysoké škole je něco jako jedno velké dobrodružství podobné tomu, co je občas vidět v amerických akčních filmech?

Tak to určitě, zejména civilní studenti v prezenčním studiu přicházejí na Policejní akademii s představami ze seriálů. Postupně ale mění názor, na konci studia již znají realitu policejní práce a myslím, že jsou docela nohama na zemi.

* Kolik studentů skončí po absolutoriu v řadách Policie ČR, či jiných službách státní správy?

Podle výzkumů, které si provádíme, odchází k Policii ČR asi 80 % studentů z prezenčního studia. Rád zdůrazňuji, že žádný z absolventů není a nebyl evidován na úřadu práce.

* V poslední době – zdá se – se věnuje více pozornosti vědě a vědeckému výzkumu. Samozřejmě, mám na mysli finanční dotace věnované na vědu ze státního rozpočtu. Máte informace o tom, že by se tato tendence mohla výrazněji projevit i ve výzkumu, který realizuje Policejní akademie ČR?

Kvalitní vědu, výzkum a inovace nelze dělat bez financí a bez kvalitních lidí. Finanční zajištění výzkumu je jedna z nutných podmínek získání nových poznatků. Situace se postupně zlepšuje. Předpokládám, že od roku 2010 se výrazně projeví finanční podpora z EU v rámci bezpečnostního výzkumu. V tomto směru jsem velký optimista.

* Prozradte, kterým úkolům v oblasti vědeckého výzkumu by se měli kriminalisté prioritně věnovat?

Těžko říci, kriminalistika je interdisciplinární věda, kde lze bádát ve velmi širokém spektru. V každém případě by výsledky výzkumu měly projít praktickou verifikací a měly by být orientovány na přímé využití v praxi. V kriminalistice preferuji ryze aplikovaný výzkum s přímým dopadem do kriminalistické praxe.

* A jaké úkoly máte před sebou vy sám, není-li to tajné?

Prozradím jen něco. Nedávno se nám podařilo koupit rychloběžnou kameru s frekvencí 1200 snímků/s. Provedli jsme s ní několik pilotních měření s dobrovolníky a některé další experimenty s biomechanickou figurínou. Spolupracujeme s MFF UK a ČVUT a jak se zatím ukazuje, bude možné přesně verifikovat již získané biomechanické hodnoty. Mým úkolem je buď potvrdit, nebo zpřesnit biomechanická kritéria. Jsem také rád, že se mi podařilo vytvořit spolupracující tým vědců, kde všichni jdeme za jedním cílem. Mám štěstí i na dobré studenty a doktorandy.

Jan HLAVÁČEK,
krimi-servis.cz

Foto Václav ŠEBEK

Končí rok

plný historických osmiček, které defilovaly dějinami československými a tudíž i českými. K 40. výročí invaze vojsk Varšavské smlouvy do Československa v srpnu 1968 připravilo Muzeum Policie ČR výstavu "Nepokořené město", nad kterou převzal záštitu předseda Senátu Parlamentu České republiky Přemysl Sobotka.

Výstavu tvořily tři navzájem související a provázané celky, opírající se samozřejmě o fotografický materiál statečných jedinců, kteří při dokumentaci vpádu "spojeneckých" armád často riskovali život. Asi jako nejzajímavější se jevil třetí celek, včetně své geneze, složený z originálních písemných materiálů o průběhu vstupu vojsk do Prahy. Jednotlivá hlášení byla zapsána na operačním středisku tehdejší Městské správy Veřejné Bezpečnosti Praha. V 80. letech byla dokumentace určena ke zničení, ale zachránil ji důstojník kriminální služby. Tyto materiály zachycují průběh událostí po jednotlivých minutách, obsahují seznamy mrtvých

a raněných občanů, dokumentují trestnou činnost páchanou invazními vojsky na osobách i majetku. Výstava „Nepokořené město“ se těšila značnému zájmu veřejnosti, potěšitelné je zejména, že ji navštívilo v rámci svých dějepisných seminářů několik středních škol. Vždyť pro mladé lidi je srpen 1968 - možná logicky, možná chybně - vzdálen stejně jako vznik Československa v říjnu 1918, ne-li přímo jako bitva na Bílé Hoře z roku 1620... Podle ohlasů výstava, stejně jako souběžný televizní dokumentární film České televize "Žaloba z ulice 1968", jehož projekce k výstavě patřila, studenty zaujaly. Zasloužily se o to zejména konkrétní osudy jednotlivých protagonistů.

-red-

film

Nevlídny konec Evropy

Filmy dánské kinematografie nebývají v českých kinech zrovna častými hosty. Jednak jich v Dánsku moc nenatáčejí, Česko je proti němu filmová velmoc, a jednak většinový český divák chová vůči produkci malých zemí lehce povznesený nadhled, jenž hraničí s nezajmem. Proto spěchám se sdělením, že v případě filmu Ukutně šťastni by byla škoda do kina nezajít...

Sychravý příběh se odehrává v Jutsku, v šerém, nevlídném a osobitěm kraji na samém severním konci Dánska. Evropa má hodně konců, tenhle je hodně nevlídný. Název Ukutně šťastni je tudíž míněn ironicky, přesný opak je spíše realitou mezi tamními lidmi, tajnůstkáři a nedůvěřivci na konci světa, kteří nesnášejí sami sebe, natož pak někoho odjinud. Většina z nich vyvolává dojem podivínů, či dokonce vyšinitých jedinců, jež raději nechat osudu. Větelcem se mezi nimi stává policista z Kodaně – zajisté, nepřeložili ho „do vyhnanství“ za odměnu – skvěle ztělesněný Jacobem Cedergrenem. Vůbec nevyhlíží jako kladný hrdina, natož jako potenciální vítěz střetu, na nějž je krátce po začátku zaděláno. Naopak jeho úhlavní protihráč, Kim Bodnia, hraje toho nejšťastnějšího gaunera na sever od českých hranic.

Muž z hlavního města ví – stejně jako my – houbeles o místních zvycích a vaz-

bách a jme se tedy neopatrně vřít bahno, jehož spodní vrstvy jsou staré dlouhá desetiletí, ne-li déle. A páchnou hnilobou.

Všechno a všichni jsou proti němu, ale...

Sluší se upozornit, že film vyniká úžasným obrazem a skvělou atmosférou, která je dána do značné míry pozvolným, pro někoho možná dokonce zdouhavým tempem vyprávění. Navzdory tomu na Mezinárodním filmovém festivalu v Karlových Varech zaujal porotu i diváky a odnesl si z něj Křišťálový glóbus za nejlepší hraný snímek.

Dánská kinematografie se tak octla v ohnisku přinejmenším evropské pozornosti – a setsakra zaslouženě, pravím vám.

(-ěk)

divadlo

MARNIE SE VRACÍ PŘES BRNO

Režisér, herec, scenárista a spisovatel Alfred Hitchcock zemřel před osmadvaceti lety poté, co se v pilné práci dočkal věku jedenaosmdesáti let. Dodnes však zůstává pojmem dramatického umění, dodnes je i pro poučené diváky jeho jméno zárukou nevšedního a kvalitního zážitku: Hitchcock se soustředěně zabýval žánry mnohdy opovrhovanými a ordinérními, thrillery a horrory, dokázal je však povznést mezi umění. A tak zaujala zpráva, že se k jednomu z jeho dávných děl vrátil významný český režisér Jan A. Pítínský, aby je – v nové drammatizaci, leč pod původním názvem – přenesl na divadelní jeviště. Konkrétně se tak má stát v brněnské Redutě, jež dlouhá léta náležela hudební komedii a operetě a dnes – po nákladné rekonstrukci – hledá své místo v sestavě českých, potažmo brněnských divadel.

Marnie, tak se jmenoval film, který Hitchcock natočil už v roce 1964 a v němž se tehdy o hlavní role podělili Tippy Hedrenová, v podstatě zapomenutá herečka, s pozdější megastar Seanem Connerym.

Divadelní inscenace v Brně není ovšem přepisem filmu (scénář k němu kdysi napsali Hitchcock, Jay Presson Allen a Winston Graham, nýbrž román, který byl dílem třetího z jmenovaných).

Autory nové drammatizace jsou dramaturgyně Státního divadla v Brně Dora Vicienková spolu s režisérem Pítínským, v hlavních rolích se objeví Václav Vašák a Eva Novotná (divákům v celé republice známá se seriálu Příliš křehké vztahy). Oč v příběhu jde? Notořická zlodějka se snaží okrást svého zaměstnavatele, jeho reakce je však šokující. Nezavolá policii, ale požádá dívku o ruku. A snaží se pak hledat a najít kořeny její kleptománie, odhalit její nitro...

Pro úplnost ještě připomeňme, že film Marnie v půli šedesátých let nepatřil k Hitchcockovým trháčkům, dobová kritika ho přijala dost vlažně a teprve v průběhu let mu přišla na chuť. Dozrál jako víno, říkává se uznale v takových případech. Uvidíme tedy, kterak Marnie zachutná na prknech v brněnské Redutě!

(jjv)

kniha

TŘI POVÍDKY Z PAŘÍŽE

Detektivka A Seina teče opět trochu připomene starého dobrého Maigreta: jen kulisy města Paříže se patřičně modernizovaly a také lidé jsou kapánek jiní – anebo ne? Lidé se přece v jádru nemění už tisíce let a jejich motivy ke zločinu dostávají jen nový lesklejší nátěr: jako jejich okolí...

Pokud jste si mysleli, že pseudonym má smysl, když za ním jméno skutečného autora zůstává utajeno, pak se v tomhle případě mýlíte. Francouzský detektivkář Fred Vargas je ve skutečnosti žena, Frédérique Audoin-Rouzeauová, loni oslavila padesátiny a vzděláním i povoláním je archeoložka a historička. Nicméně pokud snad měla někdy v úmyslu svou totožnost coby autorky příběhů komisaře Adamsberga tajit, dnes to rozhodně nedělá. A kdyby, tak to beztak recenzenti pokaždé znovu rozkecají...

Jan Baptiste Adamsberg působí ve světě moderní detektivky – a v hektické Paříži zvláště – trochu anachronicky: je rozvážný,

nejvíc ho zajímají zdánlivě nepodstatné detaily, věří na osud, nemá rád deduktivní soudy a s vyšetřováním vůbec nespěchá. (Snad jen věčně zmuchlaný oblek má s některými literárními kolegy obdobný...) I jeho vlastní fámulus poručík Danglar šéfovy metody snáší se značným sebezapřením a jen aby psychicky obstál, konzumuje bílé víno v množství nikoli malém...

A Seina teče je souborem tří povídek, jež autorka napsala začátkem nového tisíciletí, po svém nejúspěšnějším románu Uteč rychle a vrať se pozdě. První se jmenuje Zdar a svobodu, druhá nese název Surová noc a třetí Za pět franků kus. Knížka, již na český trh přineslo nakladatelství Garamond a přeložila Kateřina Vinšová, je útlá. Autorka šetří slovy, snad aby neztratila význam, který ještě mají.

Sympatický záměr, hodný následování...

(jjv)

Ošemetné KŘÍŽOVATKY

Nevím, jestli se pražské křižovatky dají vůbec přesně spočítat, ale je jich setsakra hodně a některé nadělají řidičům dost vrásek. Jestli je ještě v hlavním městě nějaká, kde se neodehrála nehoda, stává se čím dál méně pravděpodobně každým dnem. Většinu těch ošemetných řídí sice semafore, ale když si technika zastávkuje (anebo se přihodí v dopravě nějaká mimořádná situace), musí nastoupit člověk. Policista. Dopravák (1).

Pamětníci tvrdí, že bývali kdysi u dopravy na ruční řízení křižovatek specialisti, kteří denně docházeli na „tu svou“ jako dělník na šichtu a tam – coby osobití dirigenti – předváděli řidičům doslova koncerty. Dneska musí dopravák umět všechno a když okolnosti a šéf zavelí, musí se umět postavit do středu i té nejošemetnější křižovatky každý.

Prvotní dovednost si dopraváci osvojí už ve škole, pak projdou speciálními kurzy – a navíc, jak jinak, jim dá praxe. Nejlépe po boku zkušenějšího partáka.

V první řadě asi musí policista najít odvahu: nadechnout se a vykročit mezi rozjeté kavalády aut, autobusů, kamionů, tramvají. S hlavou hrdě vztyčenou zvednout ruku a zjednat si mezi vlky respekt... (2)

Bylo dávnou tradicí, že se rok co rok v Praze pořádala soutěž nejlepších pražských dopraváků v řízení křižovatek, letos se však zrodila novinka: I. ročník celorepublikové soutěže dopravních policistů v řízení provozu na pozemních komunikacích. Zúčastnilo se jí 14 policistů a 2 policistky, zastupujících jednotlivé správy krajů. K jejich klání byly vybrány dvě z pražských křižovatek: nábřeží kapitána Jaroše – Štefáníkův most (tedy ona pod letenským tunelem) a nábřeží Edvarda Beneše – most Čechův (pod Stalinem, říkají setrvačně Pražáci). Než ovšem započala praktická soutěž, museli všichni projít písemným testem, jenž prověřil jejich znalosti zákona o provozu na pozemních komunikacích, zákona o přestupcích a zákona o Policii ČR. (Nejvíce bodů v testu nasbíral praporeček Michal Hodboď z DI P ČR v Mělníku, tedy reprezentant Středočechů).

A pak už přišla na řadu praktická část, kterou hodnotila přísná čtyřčlenná odborná porota (složená ze zkušených dopravních policistů a zástupců Dopravního podniku hl. m. Prahy. Bedlivě sledovala ústroj a vystupování policistů, hodnotila jejich pokyny a pohyb v křižovatce, vystupování při převzetí a předání stanoviště, přesnost a srozumitelnost prováděných pokynů i reakce na změny konkrétní

situace v provozu. V této části nejvíce bodovala nadstrážmistryně Jitka Benešová z DI P ČR z Okresního ředitelství v Olomouci.

A pak už bylo odpoledne a slavnostní vyhlášení vítězů v útulném hotelu U Věže v obci Nupaky kousek za Prahou. Plukovník JUDr. Vladimír Stupka, pověřený výkonem ředitele Služby dopravní policie PP ČR soutěž zhodnotil a účastníkům upřímně poděkoval (3), nový ředitel policejní Správy hlavního města Prahy plukovník Mgr. Martin Červíček při setkání vyjádřil radost, že se tradici celostátních klání podařilo obnovit a popřál všem hodně úspěchů (4).

A komu nakonec připadly vavříny?

Zlatou putovní směrůvku si coby hlavní cenu odnesl domácí, podprap. Jiří Šlégel z odboru řízení dopravy DI Správy hl. m. Prahy. Stříbro patří už zmíněné Jitce Benešové z Olomouce, bronz zůstal také v Praze díky podpraporečkovi Petru Kučerákovvi (5). Nepopiratelný fakt, že domácí byli možná trochu ve výhodě, protože obě křižovatky důvěrně znají, nikoho z poražených netrápil. A navíc se dá očekávat, že nadpřesrok to přespólní odvedou Pražákům i s úroky...

(-ěk)

Foto Václav ŠEBEK

	tyče vozů	kujný nerost	okázalost	První tajenka		číslovka	představený kláštera	vlákno	slovensky „jestlíže“		Druhá tajenka	kopie	klump	zpěvné hlasy
nádoba u studny					španělská šlechtična					česká televize				
halogenové prvky					literát zápach					výzva Evropanka				
úředně věst									anglicky „košile“ švýcarský hrdina					
	mořští korýši	znát ruční papír						vraky písmeno řecké abecedy						
značka kilojoulů			nejmladší oddíl triasu věnování				lichokopytníci běžná tekutina						viskózní kapaliny	foukat
radiolokátor						mohutná dvojice						anglická předložka		
indián					trampské setkání černí ptáci							římsky 51 doteky míčem		
zátaras									značka fotoaparátů	výpad nejvyšší germánský bůh				
chem.zn. india			Ibsenovo drama chutná ryba					student-ské ubytovny svobodné						
	část kabátu	háje vzorek na materiálu					měřič výšky hladiny zbořenina							
někdo						otec a matka javory							střední délka sukní	udusaná hliněná podlaha
úklad					divocí oslí							značka délk. míry Verdiho opera		
zřícenina u Prahy					anglicky „odkaz“ výtvarná technika					anglicky „něhet“ kuchyňská nádoba				
silnější									zárodek vši řady vozidel					
plošná míra			sibiřský veletok krájet					účet ukrajinský tanec						
	české hodinky	pražská čtvrť vodní živočich					chlapecké jméno písm.řecké abecedy						rumunská mince	Evropan
zabíjačkový pokrm						dravá ryba africký veletok						chem. zn. vizmutu otázka na směr		
čisté					nepolit zkr. pro televizní vysílání									
slovensky „pouze“					kovový prvek					božský pokrm				
konec šachové partie					železniční soupravy					mužské jméno				

Policista
12/2008
Křížovka
soutěžní kupon

V tajenkách naleznete tituly dvou povídek amerického „dršnáka“ Raymonda Chandlera. Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 31. prosince 2008

Řešení z č. 10/2008: 1. POLE PRO TŘINÁCT, 2. KOUŘOVÁ CLONA, 3. CHLADNÁ ZRADA

Ze správných odpovědí jsme vylosovali:

Jana Glazarová, Dvůr Králové; Jaroslava Milotová, Trutnov; Ivana Šubrová, Jaroměř. Všem vylosovaným blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

Čerstvá absolventka střední školy se zaměřením na administrativu a účetnictví, Věra Olšarová, tři měsíce hledala práci, ale všude ji odmítali s tím, že potřebují někoho zkušenějšího s praxí. Tu ale nemohla nabídnout, tak ji nezbývalo než hledat a hledat, účastnit se pohovorů a zkoušet štěstí. Nakonec se na Věru usmálo, přesně podle přísloví – kdo hledá najde.

Ředitelka sociálního odboru a odboru pro styk s veřejností, Eva Malcová, si své podřízené vybírala sama. Jednak chtěla vidět, jak se oblékají a chovají a samozřejmě se chtěla i přesvědčit o jejich schopnostech, vyplývajících z reakcí na otázky, které v průběhu pohovoru pokládala. Vysvědčení ji sice zajímalo, ale známky hodnotící stupeň znalostí a dovedností ji příliš nezajímaly. Dobře věděla, že papír snese všechno a v tomto případě to zdaleka neznamená – co je psáno je také dáno.

Věra Olšarová byla sebevědomá mladá dívka se všemi znaky její mladé nastupující generace. Měla o sobě a svých schopnostech slušné mínění, které dokázala všem ostatním, bez jakéhokoliv ostychu a velkého přemýšlení, patřičně dát najevo. Autoritám se sice podřizovala, ale často v jejím postoji i výrazech v podtextu zaznělo – já pán, ty pán. Všechny tyto, pro zaměstnavatele nepříliš lákavé skutečnosti po zkušenostech získaných z neúspěšných pokusů získat práci, se naučila zakrývat. Sice ještě nepochopila, že hloupé myšlenky mívá leckdo, ale že jen moudří je nevysslovují, ale podle rady svých vrstevníků se při pohovorech tvářila skromně, neskákala do řeči, a dokonce ani mimikou ve tváři nenaznačovala jak, druhá strana nechápe řadu věcí, byť i všeobecně známých. Zůstalo v ní něco z puberty, z doby, kdy se dnes a denně podívovala nad tím, jak průměrná a nic nechápající rodiče mohli zplodit tak výjimečné a chytré dítě.

„Dobře,“ řekla na závěr pohovoru Malcová, „budete se samozřejmě muset hodně věcí naučit, ale každý musí nějak začít. Zkušební dobu sjednáme na měsíc a pak se uvidí.“

Jak řekli, tak napsali. Věra dostala pracovní smlouvu a začala si vydělávat na chléb vezdejší, neboť z moudrostí našich předků víme – že bez práce nejsou koláče.

Dva dny před skončením zkušební doby si ředitelka Věru zavola-la. „Trochu jsem vás sledovala – o práci máte zájem, jste energická, ale někdy jednáte příliš spontánně, bez rozmyslu, řekla bych spíše zbrkle. Myslím, že se to podá, ale chci mít jistotu, tak vám zkušební dobu prodloužím na tři měsíce. Je to podle zákona, nemusíte o tom přemýšlet. Souhlasíte?“

„Ano,“ špitla Věra. „Když je to podle zákona...“

Josef KRATOCHVÍL
Ilustrace Kristina POKORNÁ

OTÁZKA:

Lze dohodnutou zkušební dobu v jejím průběhu prodloužit?

1 ano – ale nesmí celkově přesáhnout tři měsíce

2 ne – dohodnutá doba platí

Evžen DAVID

Řešení zasilejte na adresu redakce nejpozději do 31. prosince 2008

Řešení z č. 10/2008 zní:

z č. 140/1961 Sb., trestní zákon v § 241 (znásilnění) odst. 2 stanoví:

„Odnětím svobody na tři léta až deset let bude pachatel potrestán, spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 na osobě mladší než osmnáct let.“ Monice bylo sedmnáct. Správná je odpověď č. 2.

Ze správných odpovědí jsme vylosovali:

Michal Řeháček, Jesenice u Prahy; Alena Minaříková, Brno; Hana Líbalová, Cvikov.

Všem vylosovaným blahopřejeme a zasláme knižní odměnu!

deset minut s
POLICISTA §
Kupon č. 12/2008

JE TO DOMA... :o)

Stanoviště 5 – na střelnici Borek – mělo „střeleckou legendu“ osvobozování rukojmí v osobním autě. Bylo zapotřebí trefit pneumaticky, přeběhnout po rampě blíž k vozidlu, likvidovat přesnou střelbou okolní protivníky (plechové i papírové terče), včas přebít zbraň, a také uvnitř vozu zasáhnout hlavního zbojníka. Přitom neporanit zadržovanou osobu (bílá silueta přes černý obrys padoucha)! – A obhájce absolutního prvenství na ranní mlhou zvlhlé lávce podklouzнул. A chyboval...

Počátkem podzimu přijelo do Českých Budějovic na 17. Mezinárodní závod policie 227 závodníků z 11 evropských zemí. Zápolilo se v policejním trojboji i kvadriatlonu, v jízdě na horských kolech, v karate, judu a střelbě. Nejúspěšnější reprezentací byla Česká republika s 8 zlatými medailemi před Rakouskem (7 vítězství) a jihočeskými policisty (jako 12. „stát“ vybojovali 5 prvenství).

Zajímavé mohlo být i klání novinářů přesouvajících se z akční střelnice na klasičtější (U Hada), kde právě startoval přespolní běh do trojboje, nebo na areál Hlincovka, po němž kroužili soupeři na horských kolech. O karate a judu v Písku ani nemluvě.

Nejlepší mezi mladými ženami v sedlech horských kol byla Lenka Sýkorová – na snímku na zemi sedící Eva Syslová „brala“ stříbro

absolutně nejlepší český reprezentant Miroslav Zapletal (obhájil titul z předchozích 2 let! – a časopis Policista o něm připravuje „portrétní“ vyprávění, pozn. red.), před rakouským ostrostřelcem Dietmarem Singlem a jihočeskou „chloubou“ Petrem Kališem.

Na horských kolech dominovali (ve většině věkových kategorií) jezdci z Rakouska a Švýcarska – v kategorii nad 50 let si ovšem nenechal zlato vzít náš Jaroslav Balatka a mezi ženami vyhrála Lenka Sýkorová. František Karlík sice zpřetrhal řetěz a závod horských kol nedokončil, v policejním kvadriatlonu ovšem s Miloslavem Polanem kategorií B vyhráli.

V karate měli převahu Češi následovaní Slováky, v judu převažovali borci z Rakouska. Policejní trojboj (střelba, běh, plavání) vyhrál jihočeský zástupce Ivan Drnek před Janem Maternou (ČR) a Švýcarem Danielem Schnürchem. Za nejlepší „trojbojářku“ Rakušanku Sabine Kempterovou se zařadily Martina Diezi ze Švýcarska a Slovenka Claudia Salmenová.

Podrobnější informace, včetně výsledků lze najít na adrese:

www.mzp-ipc.cz

/ki/

Foto Václav ŠEBEK

Takže našemu redaktorovi docela pomohla SMS zpráva: Je to doma... :o), která po vícedenních sportovních výkonech oznamovala, že mezi střelci byl

„portrétní“ vyprávění, pozn. red.), před rakouským ostrostřelcem Dietmarem Singlem a jihočeskou „chloubou“ Petrem Kališem.

Člověk, potažmo novinář, si může desetkrát předsevzít, že nezatežká článek sentimentálními vzlyky o věrné zvířecí tváři, stejně jako provařenými moudry o odvčském poutu mezi člověkem a psem... Jenomže nakonec vás to stejně dostane. Dobře stavěným a zubatým německým ovčákům říkáte pejsci a medíte si, jak je fajn, že na světě nejsou jen lidi, ale taky zvířata. Vlastně – zvířátka.

Jak propadnout pejskům

Blížíme se ke středočeským Tuchoměřicím, někdejšímu významnému středisku českých bratří, později ovšem sídlu jezuitského řádu. Právě oni přestavěli zdejší zámek do raně barokní rezidenční podoby, jejíž pevná stavba spolu s věží kostela sv. Víta magneticky přitahuje oči každého poutníka coby nepřehlédnutelná dominanta obce.

My ale necháváme střed Tuchoměřic daleko za sebou. Naším cílem je totiž zdejší středisko Skupiny služební kynologie Správy hlavního města Prahy Policie ČR. Chceme připravit rozhovor s praporčíkem Romanem Šonským (nar. 1968), psovodem a taky několikanásobným mistrem republiky. Stejně tak chceme udělat co nejvíc fotek o zdejších dění kolem kotečů...

Neboť vezte, vážení čtenáři, že poslední „vánoční“ číslo v roce je vždy příležitostí zaujmout v obecném shonu světa rozjímavější postoj. V mihotavém odlesku hvězd na stromcích, s vonící purpurou a s nepřeslechnutelnou ozvěnou dudlaj, dudlaj, dudlajdá si aspoň na chvíli uvědomíme, že náš život nejsou jen termíny, resty a stresy – suma sumárum štvance ověčená sloganem „Chci být úspěšnej a hlavně prachatej!“

Proč si v klídku nesednout a nepopovídat s jedním z řady policistů, kteří spojili svůj služební život se psy, aby vytvořili úspěšné dvojice, které na mnoha frontách zdárně ovlivňují boj se zločinem?

NEJEN O DVOU SVÍČKÁCH

Dobrý den. Můžete nám i čtenářům předložit svou profesní vizitku?

Láska na první pohled... Hon a jeho psovod Roman Šonský (nahore).

Pod dohledem praporčíka Šonského trénuje i štěně Jerry (vpravo).

Praporčík Šonský: „Pracuji ve skupině detekce omamných látek, ale původně jsem začínal jako psovod s pátracím psem. Jsem mistr republiky z roku 2000 s hlídkovým psem Viro. A taky pětinašobný vítěz soutěže TART, což je zkušební řád sdružující jak všechny ozbrojené služby v ČR, stejně jako kynology, zabývající se o praktické využití psů, tedy také soukromé bezpečnostní agentury. Zde se hodnotí poslušnost, chcete-li disciplína, zvlášť jsou hodnoceni obranní (poslušnost + obrana), zvlášť stopaři (poslušnost + stopa). Pokud je pes univerzální, může se zúčastnit obou kategorií. Což Viro byl.“

Byl?

„Ano. Letos, jako desetiletý, odešel do věčných lovišť.“

To mě fakt mrzí.

„Bohužel, já jsem si podobnou zkušenost prodělal letos dvakrát. Současně jsem měl ještě rotubula, tedy křížence rotvajlera a pitbula. Byl to služební pátrací pes jménem Jack, v osmi letech ho skolila vada na srdíčku.“

Tak si představuju pomyslné psy Dušičky: Letos by na vás připadlo zapálit hned dvě svíčky... Radši něco praktického. Jaký je rozdíl mezi výcvikem německého ovčáka a rotubula?

„Ten rozdíl je obrovský. Za dobu Jackova výcviku bych vychoval tři německé ovčáky. Rotobul je křížence výrazných plemen, má zvyk se méně podřizovat, poznatky vstřebává pomaleji. Na druhou stranu si je velmi dobře osvojí, už se nemusí tak často opakovat. Každopádně ke mně Jack přilnul, bylo nám spolu dobře. Což platí i o Virovi.“

A co váš současný pes, Hon?

„Ten ke mně přilnul až moc! Mám ho pořád u sebe, i po službě. Takže si na mě zvyknul a pokud se stane, že jsme od sebe na pár dní oddělení, snáší to velmi nerad. Vedle Hona mám teď ještě mladého belgického ovčáka Apise.“

Kolik těch pejsků vlastně máte?

„Hona, Apise, Jerryho, to je štěně, a pak ještě jednoho německého ovčáka. Jmenuje se Artur, toho mám na sport.“

PIŠKOT – A ZADARMO!

Jak už bylo řečeno, nedílnou součástí článku jsou i fotky... A tak se jdeme podívat mezi kotce. Už z dálky vnímáme všudyprítomný štěkot, v pozadí nám neujde obrys velké, rozestavěné budovy. Jestli bude tuchoměrickým policejním psododům sloužit už příští rok, je otázkou. Zatím sedí rozseti v málem nepřehledné zmeti nízkých domků a buněk.

Jak procházíme kolem kotců, pejskové na nás průběžně reagují štěkotem a zrychleným pobíháním ve svých příbytcích. Objektivně řečeno, určitě by radši přivítali své pány, ale i tak se chovají přátelsky. Nejsou tu jenom samí velcí psi, zahlédneme například labradora nebo výmarského ohaře... O dobrém kriminalistickém čuchu mluvil pochvalně už slavný rada Vacátko. Což platí i pro pejsky: Máte-li zdatný čuch neboli výkonný čenich, můžete udělat u policie kariéru, bez ohledu na útlost postavy.

Fotograf Vašek Šebek žádá psododa, kterého náhodně mjíme, jestli by nedal svému chlupatému svěřenci do misky piškot. To bude snímček! Stane se... Jenomže piškot mizí bleskovou rychlostí, fena Ashie ho slupla jako onu příslovečnou malinu. Druhý piškot. Třetí... Je to jak souboj pistolníků s bleskovým tažením. Ale nakonec se snímek přece jen zdařil podle fotografových představ.

Ostatní psododi se chechtají. Vždyť pamlsk má sloužit jako odměna za dobře vykonanou práci!

„Ještě nic neudělala a dostala tři piškoty!“
„Jak to, že nic neudělala? Nechala se fotit! Tak to má za statečnost!“ Některé dny se prostě vydaří. Což platí i pro pejsky.

KAŽDÝ PES JE FILUTA

Kdy jste měl prvního pejska?

„Dost pozdě. Až v sedmé třídě, jednalo se o českého fouska. Dostal jsem ho jako dospělého, možná už tříletého, daroval mi ho jeden lovec. Fousek měl totiž srdeční vadu, takže pro lov byl k nepotřebě. Poměrně rychle jsme si na sebe zvykli, bylo to fajn. Kámen úrazu nastal, když jsem z domova odešel na internát. Pejsek utíkal z domova, de facto mě hledal... Skončilo to špatně, už jsem ho nikdy neviděl. Myslím, že ho zastřelili myslivci. No, spíš mám jistotu.“

A co fouskovi následovníci?

„Rodiče mi dlouho nechtili psa povolit. Až jako dospělý, to jsem pracoval v armádě jako kynolog, jsem měl štěně dobrmana zvané Gerry. Časem se ukázalo, že Gerry je moc dobrý na sport – tedy na poslušnost, klapalo nám to spolu dlouhých patnáct let. Čímž jsem neuvěřitelně propadl soužití s pejsky.“

Hona máte taky od štěněte?

„Od pěti měsíců. Je to tak lepší, líp se poznáte. Když přebíráte staršího, nevíte, proč v tom či onom má brzdu. Nevíte, jestli se jako malinkej tenkrát něčeho polekal, jaká chyba se stala, jak ji můžete nejlíp napravit. Pokud totiž o pejskovi víte všechno, leccos se dá odstranit. Výchova štěněte plynule přechází ve výcvik, trvá to minimálně rok, než se pes seznámí s prostředím. Především se ale nesmí bát lidí.“

Za dobře odvedenou práci dostávají policejní psi odměnu. Co všechno to znamená?

„Existuje pamlsk, pak poskytnutí oblí-

bené hračky, dále pohlázení nebo slovní pochvala... Hon na hračky moc není, na pamlsky taky ne, dává přednost pohlázení.“

Jaká je jeho hlavní vlastnost?

„Vytrvalost. V práci je doslova neunavitelný až zarputilý. V kteroukoli dobu, v zimě, v létě, ve dne, v noci, rázem je připravený pracovat. Přestávky k odpočinku jsou důležité, nezapomínám na ně, ale jak jsem řekl, Hon působí dojmem, že je neunavitelný.“

A co nějaká méně příkladná vlastnost?

Není náhodou Hon filuta?

„Každý pejsk je filuta. Tedy takzvané *vyčůraněj*... Ale to se dá zvládnout na přijatelnou míru.“

Když si představím Hona jako vrcholového sportovce, což on taky svým způsobem je, a vás jako trenéra... Co používáte častěji v taktice vůči svému svěřenci z onoho pomyslného Cukr, nebo bič?

„Platí to, co říkají sportovní trenéři. Důležité je obojí, musíte vědět, na koho a v jaké situaci cukr či bič platí. Třeba na rotubla Jacka fyzické potrestání naprosto neplatilo, citlivý byl naopak na slovní vypeskování.“

O ZVÍRATECH A LIDECH

Fotografování probíhá i na ošetřovně. Honovi nic neschází, ale praporečk Šonský chce vyhovět přání pana fotografa... Je to dobře, aspoň poznáme zdejší prostředí. Hafiky tu mají rádi, což platí o MVDr. Martinu Dudkovi, stejně jako o veterinární techničce Ireně Kroupové, která drží Honovi láskyplně hlavu a nakonec ho odmění piškotem.

„No ty seš skvělej, ty seš hodnej, ty seš báječněj...“

„Říká se, že zvíře odpovídá obrazu svého pána,“ směje se Roman Šonský.

Když se mužský napačuje, stává se, že vzápětí, podoban Nemesi, přispěchá ženský pichlavý jazyk:

„To víš, Hone, některý pejskové jsou skvělí NAVZDORY tomu, jaké mají pány,“ kontruje Irena Kroupová.

Ale všechno je v přátelském duchu, ve středu všeho stojí blažený Hon. Vzápětí ho na stolci vystřídá další psí pacient, taky jemu se dostane potřebné péče.

PADESÁT NA PADESÁT

Už zaznělo, že jste s Honem tak trochu nerozlučná dvojice. Co na to rodina?*

„Mám manželku a tři děti. Moje paní zas až tak k pejskům netáhne, ale chápe, že jsou součástí mojí profese, respektuje to. Zato děti Hona obrovsky milují a on jim to oplácí vrchovatou měrou.“

Vlastně jste zvyklý na velké psy. Nedíváte se – podvědomě, a priori – na psí drobtinu přezíravě?

„To mně opravdu nehrozí. Doma máme, přesně řečeno děti mají ještě jednoho miláčka, a to srnčího ratlíka. Jmenuje se Mini, má necelé tři roky a nelze ho vnímat jinak než jako psí osobnost. S Honem jsou velcí kamarádi, bez rozdílu svých postav a vah.“

Vzpomenete si na nějaký mimořádný služební zážitek?

„To bylo ještě s Virem, během povodní v roce 2002. Byli jsme spolu na Mělnicku, v obrovské zatopené a lidmi dočasně opuštěné oblasti, kde jsem já a další moji kolegové hlídali, aby nedošlo k rabování... Byl to přízračný pocit, ta velká vodní plocha, ve které stály

Na ošetřovnu přišel pejsk Hony, starají se o něho MVDr. M. Důdek a veter. technička I. Kroupová. V pozadí prap. Jaroslav Mareček (nahore).

Fena Ashie právě zblajzla třetí piškot.

vesměš poničené nebo úplně zničené domy a obydlí, které ještě před pár dny sloužily lidem...“

Dovedu si to představit. Takové Království Zmaru. Jak vám bylo?

„Všelijak. Ten živel, co naše plavidlo obklopoval, byl tak silný, tak nemilosrdný... Stačila by jedna chyba...“

Jak vnímá pes pánovu nervozitu?

„To není na škodu. Tenkrát určitě ne – Viro byl ve střehu, cítil ze mne, že se děje něco mimořádného.“

Hon je specialista na drogy. Určitě jste se už setkal s názorem laické veřejnosti, že takový vyhledávač drog je současně i jejich konzument. Úsilovně po nich pátrá, pobádán svým abstrákem...

„Což je nesmysl! Při prvotním výcviku je droga skrytá v oblíbené hračce, pes tedy není

s drogou v přímém kontaktu. Pes narkoman by byl k ničemu, Hon a další musí být v naprosté kondici. Pokaždé přece nepátrají jen po nějaké obrovské zásilce, oni dokážou najít i půldruhé gramu kokainu, důmyslně skrytého třeba v kusu nábytku.“

S Honem jste loni vyhrál mistrovství republiky ve vyhledávání drogy. Kdo se o to zasloužil víc? Honovo nadání? Nebo váš výcvik?

„Napište, že je to padesát na padesát.“

Hon kývá hlavou, že je to spravedlivé, že to vidí stejně. Poté se přesunujeme na malé výcvikové prostranství, kde se Hon spolu s praporečkem Romanem Šonským podrobí dalšímu fotografování. Zatímco pán zachovává potřebný strnulý klid, chce se pejsek mazlit. Neustále svými packami a hlavou kontaktuje objekt své láskyplnosti. Nakonec pozná-

me ještě jednoho pejska, vlastně štěně belgického ovčáka. Jmenuje se Jerry, je to náramný pašák, třebaže mu zdaleka ještě není jasné, že se z něj jednou stane pes policejní a vysoce specializovaný. Ale kdo z nás, lidiček, zná perfektně svou budoucnost?

Děkujeme. Bylo to hezké setkání.

Viktorín ŠULC

Bálková plná štěkotu

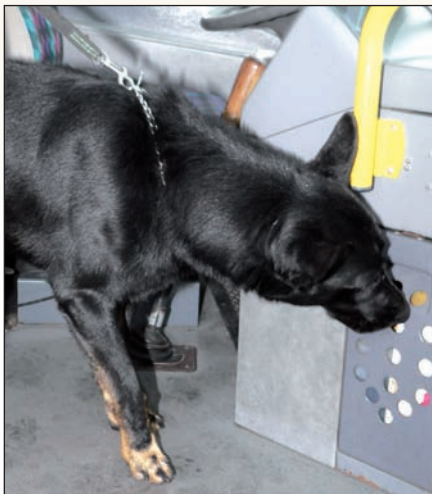
„My, účastníci Policejního mistrovství psů, se slušně přiblížíme, slibujeme, že se ctí a veškerou vážností, která k tomuto mistrovství právem náleží, budeme vzorně reprezentovat jednotlivé útvary, které zastupujeme a svým chováním a vystupováním přispějeme ke zdárnému průběhu soutěže a k dosažení co nejlepších výsledků... Tak slibujeme!“

S patričnou vervou zazněla tato slova na Policejním mistrovství České republiky 2008, které se konalo ve dnech 22. až 25. září v Bálkové, tedy výcvikovém středisku psů a služebních psů Policejního prezidia, ale také v Karlových Varech a dále v obcích Chýše a Kralovice. Účastníci, nejen policisté, ale taky armádní specialisté nebo příslušníci Vězeňské služby ČR soutěžili ve vyhledávání a detekci výbušnin, dále ve vyhledávání a detekci drog, posuzovanými disciplínami byly nejlepší poslušnost, nejlepší speciální práce týkající se drog a nejlepší speciální práce týkající se výbušnin.

Pravidla? Tak třeba namátkou: „*Prohlídkou dopravních prostředků se rozumí vnější prohlídka osobních a nákladních automobilů a prostředků hromadné dopravy. Pes má po daném povelu určený dopravní prostředek prohlédávat intenzivně, systematicky a se zájmem. Nesmí od dopravního prostředku odbíhat nebo mít jiné zájmy. Nalezenou výbušninu musí pes označit určeným způsobem. Označení nálezu musí odpovídat odborným pyrotechnickým zásadám (pes nesmí jít do kontaktu s výbušninou nebo značit nález výbušniny štěkotem).“*

První, co vás upoutá, že do objektu (stejně se děje v kategorii výbušnin i drog) vstupuje nejdřív člověk. U drog to má svou chmurnou logiku, podlaha některých narkomanských doupat je doslova poseta použitými stříkačkami, snadno by mohlo dojít k poranění zvířete. A výbušniny? Člověk má díky své inteligenci lepší představivost, snadněji rozpozná mechanickou nástrahu, i seberozvážnější pes se může řídit jen svým instinktem.

Celkový dojem? Policisté i jejich svěřenci odvádějí vysoce potřebnou a důležitou

práci. „Práci“ založenou na principu, že si zvíře zčásti hraje, ale především chce svému pánovi udělat radost. Snadno to poznáte v situaci, když pes detekoval výbušninu. V realu by tím nejspíš zachránil lidské životy, ale novinářská slova uznání by pro něho nebyla ničím. Hlavně, že ho pán láskyplně poplácal a dal mu na hraní míček... Výsledky soutěže najdete na webu www.policiek9.cz

/vš/

**Foto na této trojstraně
Václav ŠEBEK**

Sebelepší úkryt drogy v interiéru autobusu nebo osobního vozidla neobstál před vnímavými čumáky služebních psů. To se vše se odehrávalo za dozoru rozhodčích se stopkami v rukou... Že na postavě nezáleží, dokazuje vzhled malého, ale úspěšného závodníka.

